

Nữ Vương Lạnh Lùng, Vạn Vạn Tuổi

Contents

Nữ Vương Lạnh Lùng, Vạn Vạn Tuổi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4	17
5. Chương 5	23
6. Chương 6	27
7. Chương 7	32
8. Chương 8	38
9. Chương 9	42
10. Chương 10	46

Nữ Vương Lạnh Lùng, Vạn Vạn Tuổi

Giới thiệu

Một nữ chủ tịch vẻ ngoài lạnh lùng, một anh thợ bảo trì nhỏ bé. Họ đã gặp nhau khi anh vô tình va

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-vuong-lanh-lung-van-van-tue>

1. Chương 1

Mở đầu: Truyền thuyết về yêu tinh

Edit: TieuKhang

“Êh, nè, cậu có biết cái người tên Bạch Vạn Đình kia không?”

“Bạch Vạn Đình....Cô ấy không phải là tổng giám đốc của công ty chúng ta ư? Nghe nói cô ta mới hai mươi lăm tuổi đã lên được chức tổng giám đốc, là nữ cường nhân hiếm có đấy nhé! Hơn nữa dáng dấp lại rất

tuyệt, có thể nói là “Người đẹp lạnh lùng”. Huống chi đến giờ mà vẫn còn độc thân, nếu như tôi có một người lợi hại như vậy làm bạn gái đó hả....Ái ầu ầu, sao cậu lại gõ đầu tôi?”

“Ngu như heo! Nằm mơ giữa ban ngày à, nếu cô ta thật là bạn gái cậu, bảo đảm không tới ba ngày cậu sẽ bị cô ta khắc chết đấy.”

“Hả? Lời này có ý gì?”

“Nghe nói cô ta vừa chào đời không bao lâu thì khắc chết mẹ cô ta, đến mười lăm tuổi lại khắc chết anh trai mình, bà con họ hàng thân thích đều nói cô ta là sao chổi. Ái phải, năm ngoái lại còn khắc chết ông cha già của cô ta nữa. Cậu nói xem, không phải trời sinh ra để làm sao chổi thì là gì đây?”

“Đúng vậy! Đúng vậy! Tôi còn nghe nói, ông chủ tịch ba cô ta là bị cô ta hại chết đó. Tuy rằng trước đó chủ tịch bệnh rất nặng, phải nhờ ông dẫn cầm cự sống, nhưng nói cho cùng vẫn còn thoi thóp sống qua ngày. Kết quả tổng giám đốc không đến thăm bệnh thì thôi, vừa đến liền bảo bác sĩ rút hết ống dẫn ra, làm vậy để người chết ra đi được thanh thản không đau đớn, đàn bà con gái gì mà ngay cả người thân cũng không thêm đếm xỉa, đúng là máu lạnh vô tình siêu cấp đấy!”

“Phải đó! Tổng giám đốc chúng ta là người có tiền lẫn có địa vị, gương mặt vóc dáng đều là hạng bậc nhất, nhưng tính tình lại hết sức ác độc vô tình, bộ mặt thì cả ngày lạnh như núi băng, đối với cấp dưới thì khó khăn hà khắc kiêu ngạo, mở miệng nói chuyện thì toàn nói ra những lời chanh chua không nể mặt ai cả. Haizz! Hoa hồng tuy đẹp, tiếc rằng gai quá nhiều, mỗi lần đi họp, ở trước mặt cô ta chúng ta cứ giống như chuột thấy mèo, thở mạnh cũng chẳng dám thở. Tôi thấy, ai làm bạn trai cô ta thì người đó đúng là gặp xui xẻo, chỉ sợ ngay cả mười cái mạng nhỏ cũng thường không đủ!”

“Phải đó! Phải đó! Mỗi lần nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo kia của cô ta áy hả, tôi cảm thấy mình giống như lọt vào một tầng hầm chứa đá khủng bố.”

“Còn có nét mặt của cô ta nữa....Không, phải nói là cô ta vốn không hề có chút cảm xúc nào, nhìn qua giống như chúng ta thiếu cô ta một ngàn vạn mà không trả vậy đó, thật là đáng sợ mà!”

“Kể từ năm ngoái tiếp nhận công ty chúng ta tới nay, từ chức thư ký của tổng giám đốc liền vượt lên chức vị hiện nay. Nghe nói là, ở dưới tay cô ta bị cô ta “hành hạ” còn có thể sống qua ba tháng mà không bị lột da dày, thì đó là một thành tích thần kỳ đấy!”

“Oa! Thiệt là có chuyện đó sao? Nghe thật đáng sợ đó.....”

“Cô ta là người sao? Có khi nào là sinh vật lạ ngoài hành tinh tới không hả? Đặc biệt là tới để giày xéo những con người ở quả địa cầu như chúng ta!”

“Theo tôi thấy đó hả, máu cô ta tám phần là băng rồi.”

“Xuýt....Tổng giám đốc tới kia, mọi người mau giải tán đi!”

Được bảo vệ em từ xa, đối với tôi bấy nhiêu đó đã đủ rồi....

Tôi chỉ dám lặng lẽ yêu em như thế....

Ngụy Minh Vũ mãi mãi không bao giờ quên được tình cảnh lần đầu tiên mình gặp gỡ Bạch Vận Đình.

Đó là vào một mùa hè nóng bức. Ngụy Minh Vũ vừa xin vào làm ở vị trí bảo trì cho tập đoàn điện tử khoa học kỹ thuật KM. Chỉ một cuộc điện thoại của cấp trên, liền bị điều đi thay sửa bóng đèn hành lang phía ngoài phòng họp trên tầng cao nhất công ty.

Theo lẽ thường mà nói, công việc của bảo trì chính là chịu trách nhiệm an toàn cho cả công ty, gác đêm tuần tra, điều tra những đối tượng khả nghi lên vào tòa nhà, thay sửa bóng đèn vốn không phải là chức trách của anh. Nhưng với một người luôn có lòng tốt như Ngụy Minh Vũ thì anh chỉ ngây ngô cười sớ sớ mũi rồi ngoan ngoãn nhận lời đi làm.

Có lẽ do anh vừa vào công ty không bao lâu, lại còn tới từ một trấn nhỏ ở vùng nông thôn nam bộ không có danh tiếng gì. Một người mang theo hơi thở vùng nông thôn cùng với vẻ quê mùa chân chất, hoàn toàn khác hẳn bầu không khí chốn thành thị hiện đại. Cũng có lẽ là bởi vì mặt mày anh thật thà phúc hậu và

hiền lành đàng hoàng, khó tránh khỏi sẽ có người ma cũ bắt nạt ma mới, thường hay phân công một số việc vất nặng nhọc cho anh làm, coi anh như một lao công đảm đương hết tất cả mọi việc.

Ngụy Minh Vũ có dáng người cao lớn, hình thể tráng kiện, bởi vì nhiều năm kiên trì chạy bộ tập thể dục vào buổi sáng. Cơ bắp hơi căng lên dưới bộ đồ đồng phục, khắp người luôn tỏa ra hơi thở tràn trề nhựa sống đặc biệt của đàn ông. Mặt mũi cũng có thể nói dễ nhìn, từng đường nét góc cạnh rất rõ ràng. Sống mũi cao thẳng cùng hàng lông mày đậm rì, hợp tất cả lại đều đặn thành một khuôn mặt tuần tú đúng nghĩa.

Trong đôi tròng mắt đen bóng có hồn kia luôn là tia sáng của nét hiền hậu và thân thiện, tựa như đại biểu ột chú chó hết lòng tận tâm với chức trách của mình, rất dễ tạo ra cảm giác gần gũi với mọi người.

Tuy nhiên, đối với một số người có tính tình không tốt thì với một người hiền lành thật thà như Ngụy Minh Vũ sẽ thường hay bị người khác bắt nạt, hơn nữa còn là đối tượng lý tưởng để ức hiếp.

Trùng hợp cấp trên của Ngụy Minh Vũ chính là người rất khó thân thiện. Vì vậy anh luôn bị mọi người sai bảo như chong chóng, đó cũng trở thành chuyện thường ngày như cơm bữa của anh ở KM.

Cũng may tính tình Ngụy Minh Vũ sáng khoái, lại rất chịu khó. Chỉ cần cấp trên giao việc, mặc kệ khó khăn hay mệt mỏi đến đâu, cũng sẽ tận tụy làm hết lòng mà không hề có nửa lời than vãn, có vẻ là một người nhút nhát nhu nhược, dĩ nhiên lần này cũng không ngoại lệ.

Vốn chỉ thay một cái bóng đèn cũng không phải việc khó gì, nhưng vào lúc anh vừa giẫm lên bậc thang thì bóng đèn huỳnh quang ở hành lang bởi vì lâu năm không tu sửa, vừa chạm nhẹ vào nó liền nổ bùm bể nát.

Khoảnh khắc từng mảnh nhỏ sáng bóng rơi xuống, tuy Ngụy Minh Vũ đã lanh tay lẹ mắt lập tức bảo vệ đầu mình, nhưng mảnh kiếng vỡ vẫn cắt ngang một đường trên mu bàn tay anh....

“Ui da.....” Ngụy Minh Vũ cau mày suýt xoa, máu tươi chảy ròng ròng từ mu bàn tay trượt xuống rồi nhũu giọt xuống mặt đất.

Phòng họp nằm ở tầng lầu cao nhất công ty, nhưng cũng không đến nỗi hoang vắng không người, thỉnh thoảng cũng có người qua kẻ lại, nhưng đa số nhân viên đi ngang qua đều xách theo cặp văn kiện vội vã bước đi, để giày khua gõ trên nền đá cẩm thạch phát ra tiếng vang lạnh lạnh.....

Nhưng ai ai cũng khoác lên bộ mặt lạnh lùng, giống như ở cái nơi thành phố xa hoa nhộn nhịp này việc ai người nấy lo vậy, căn bản chẳng ai thèm lo chuyện bao đồng. Dưới bóng đèn ở một góc trong hành lang đang có người bị thương, mà anh chỉ nhỏ tiếng kêu đau, cho nên cũng không gọi được sự chú ý của bất kỳ ai.

Tất nhiên Ngụy Minh Vũ cũng chẳng trông mong sẽ có người tới hỏi thăm mình, hơn nữa anh cũng hiểu được mình là kẻ tay lấm chân bùn, chút vết thương nhỏ này vốn cũng chẳng thấm vào đâu. Vì vậy anh vẩy vẩy tay giữ áo trôi đi, cũng không cần suy nghĩ liền dùng một bàn tay bên khác ấn lên mu bàn tay trái để ngăn máu chảy.

“Đồ ngốc, làm như anh sẽ bị nhiễm trùng đấy!”

Đột nhiên nghe được tiếng quát, Ngụy Minh Vũ sợ hết hồn vội ngẩng đầu lên, xuất hiện trước mặt là một đôi mắt lạnh tưởng chừng như muốn đóng băng.

Ánh mắt hững hờ lạnh lẽo này như thể giữa mùa đông rét lạnh còn thổi qua một trận tuyết, đọng lại thành một lớp băng thật dày, mặc cho thời gian có trôi qua bao lâu, dường như nó cũng sẽ không có dấu hiệu tan chảy.

“Đưa tay ra!” Cô gái đứng ở trước mặt như từ trên trời giáng xuống dùng kiêu ra lệnh bằng giọng điệu không chút độ ẩm, còn mang theo khí thế không cho phép phản kháng.

“À! Vâng.....” Ngụy Minh Vũ ngoan ngoãn đưa tay ra, sau đó ngẩn nhìn mười ngón tay thon dài nõn nà, trắng sáng như ngọc cầm một chiếc khăn lụa màu vàng nhạt băng bó lại vết thương trên mu bàn tay ỉnh.

Động tác của cô vừa êm ái vừa khéo léo, vài ba lượt đã băng lại xong xuôi, còn thắt thành hình một cái nơ con bướm nho nhỏ rất đẹp, trông vô cùng đáng yêu.

Ngụy Minh Vũ ngây ngốc ngẩn đầu nhìn cô gái lạnh như băng sương nhưng lại xinh đẹp tựa như hoa đào hoa lý ở ngay trước mặt....

Dáng người cô thon thả yếu điệu, đang mặc bộ đồ công sở nghiêm chỉnh với giá cả không rẻ, đầu tóc tuy bới đơn giản nhưng rất gọn gàng tỉ mỉ, mái tóc đen nhánh được gom hết lại vắn lên thật cao.

Giờ phút này cô đang lạnh lùng nhìn anh, hai hàng lông mi dày đậm bao phủ quanh tròng mắt lạnh tựa như tuyết, chút xiu ý cười cũng không có, nhưng lại có phong thái cao sang quý phái không thể với tới mà ông trời ưu ái ban tặng.

Da thịt thì trơn bóng óng ánh, làm tôn lên từng đường nét trên gương mặt vốn xinh đẹp như vẽ, thật khiến cho người không thể không trở mắt mà nhìn, quyến rũ như muốn đoạt hồn người ta....Ngụy Minh Vũ cứ ngẩn người nhìn cô đến quên cả thở.

Phát hiện cái nhìn lơ đãng trên không hề che giấu của anh, cô gái ngay tức khắc sầm mặt, lông mày cũng theo đó hơi nhướng lên, còn hung ác trợn mắt liếc xéo anh.

Lúc này Ngụy Minh Vũ mới như choàng tỉnh sau giấc mộng, ý thức được sự lỗ mãng của mình thì lúng túng vò vò đầu, lắp bắp nói: “À...Cám ơn cô đã giúp tôi bằng bó lại vết thương....Có điều, chiếc khăn tốt như vậy mà đem cho tôi thì thật là quá lãng phí. Hay là vậy đi, có thể cho tôi biết tên của cô được không, tôi giặt sạch xong sẽ mang nó trả lại cho cô.”

Nghe anh nói vậy, cô gái hơi ngẩn ra, liếc mắt nhìn anh từ đầu đến chân một lượt xong lộ ra vẻ kinh ngạc hiếm thấy, “Anh không biết tôi là ai sao?”

“Vâng....Tôi không biết, tôi vừa vào công ty làm chưa được bao lâu ạ.” Ngụy Minh Vũ lại ngượng ngùng vò vò đầu tóc mình.

“Chẳng trách chân tay vụng về như vậy, bị thương đúng là đáng đời anh!” Cô gái xinh đẹp hừ lạnh một tiếng rồi ngay sau đó cất bước bỏ đi.

“Ồ...Còn chiếc khăn của cô.....”

“Vứt đi! Tôi không dùng đồ người khác đã dùng qua.” Cô gái nọ bước đi mà không hề quay đầu một lần, chỉ lạnh lùng quẩn lại một câu như thế rồi tự mình đi thẳng một mạch.

Còn Ngụy Minh Vũ thì vẫn đứng ngơ ngác tại chỗ như người mất hồn nhìn theo bóng lưng xinh đẹp của cô gái kia.....

Anh chưa bao giờ thấy qua cô gái nào mà đặc biệt như thế! Cô rõ ràng rất xinh đẹp nhưng thái độ lại kiêu căng khó gần quá thế; rõ ràng cô ấy đã chìa tay ra giúp đỡ mình, nhưng lại dùng những lời lẽ không thiện cảm để nói chuyện.....

Tóm lại việc này là sao đây? Nếu thật sự không ưa mình, sao không giống như những người khác cứ coi như không thấy mà đi luôn chẳng phải tốt hơn ư, cần gì phải nhiệt tình dùng khăn tay giúp mình băng bó vết thương chứ?

“Tiền bối, xin chờ một chút, cho hỏi cô gái mới vừa đi qua đó là ai vậy ạ?” Vội vã kéo lại một nhân viên đang đi ngang qua, mặc kệ hành động của mình có quá mức đường đột hay không, Ngụy Minh Vũ sốt ruột hỏi thăm thân phận của người nọ.

“Cô gái đó à? Cô ta là ai mà anh cũng không biết sao? Cổ là Bạch Vận Đình, là lão tổng của công ty chúng ta đấy!”

“Hả?” Ngụy Minh Vũ đứng đờ người như phỗng.

Ngụy Minh Vũ vẫn đinh ninh rằng, một công ty điện tử khoa học kỹ thuật to lớn và nổi tiếng như “KM” thì lão tổng nhất định sẽ là một cánh đàn ông giỏi giang thành đạt, nào ngờ lại là cô gái yếu đuối nhưng cực kỳ xinh đẹp này!

Khó trách mới nãy mình nói không biết thân phận cô ấy thì cổ lại tỏ thái độ ngạc nhiên đến vậy, mình đúng là có mắt như mù mà, vị lãnh đạo đứng sờ sờ trước mắt mà không nhận ra.

Không ngờ cô ấy là nhân vật lợi hại như thế!

Ngụy Minh Vũ có chút mất mát nhìn theo phương hướng mà cô vừa biến mất, trong lòng cảm thấy có nỗi buồn lan nhẹ khó nói thành lời.....

Chiếc khăn tay màu vàng nhạt vẫn còn quần trên vết thương ở mu bàn tay. Máu đã không còn chảy nữa, nhưng gương mặt và bóng dáng ấy, bao gồm thái độ kiêu căng, luôn cả những lời lẽ chẳng chút tình người kia, tất cả mọi thứ như một dấu ấn khắc sâu vào đầu anh.

Nếu như nói trên đời này thật sự có cái gì gọi là vừa gặp đã yêu, điều đó quả thật không thể nghi ngờ bởi vì đây chính là tâm tình của Ngụy Minh Vũ giờ khắc này. Không có bất kỳ lý do nào, tình yêu đột nhiên xuất hiện như một kỳ tích, như thể nó đang bủa vây bắt anh làm tù binh!

Đây là nguồn ấm áp mà lần đầu tiên anh cảm nhận được tại chốn thành thị này. Lần đầu tiên biết thế nào là cảm giác khi yêu một người, đồng thời cũng lần đầu tiên cảm thấy khoảng cách giữa mình và người ấy sao mà xa xôi đến thế, xa tới mức tưởng chừng như mình không có khả năng với tới cô, thậm chí ngay cả tưởng tượng thôi cũng thấy thực quá đối xa vời.

Dĩ nhiên không phải anh muốn trèo cao, anh biết rõ thân phận của mình, anh chỉ là một kẻ nghèo hèn đến từ vùng thôn quê heo lánh, làm sao có thể xứng với một cô gái xinh đẹp tài giỏi, giàu có sang trọng như Bạch Vận Đình?

Anh và thế giới của cô, căn bản khác nhau một trời một vực, dù là thân phận hay địa vị, hoàn cảnh hoàn toàn khác xa nhau, cho nên, anh có nằm mơ cũng không dám vọng tưởng điều gì.

Anh chỉ dựa theo tiếng lòng để yêu mến một đóa hoa xinh đẹp nhất trên đời, muốn canh giữ bên cạnh cô, lặng lẽ âm thầm bảo vệ cô. Mỗi ngày khi tan ca có thể giúp cô mở cửa chiếc xe thể thao màu đỏ rực cá tính của cô; mỗi khi cô làm việc đến tận đêm khuya anh sẽ ở lại công ty để bảo đảm an toàn cho cô; mỗi khi cô bận rộn cùng khách hàng thương lượng hợp hành anh sẽ đứng yên lặng lặng dõi theo cô....

Chỉ thế thôi cũng đủ làm anh thỏa mãn rồi!

Anh sẵn lòng dùng cả cuộc đời chỉ để âm thầm bảo vệ cành cây hoa hồng đỏ thắm xinh đẹp lóa mắt nhưng không thể hái xuống được này.

Tuy rằng toàn thân nó mọc đầy gai, cao đến không thể với tới, khiến anh không dám nhìn thẳng cũng không dám mở lời, lại càng không dám đến gần, nhưng chỉ cần có thể được ở bên cạnh cô, anh đã cảm thấy hạnh phúc lắm rồi!

Bầu trời vào sáng sớm, vạm vỡ không một bóng mây.

Tia nắng mặt trời chiếu rọi lên màn che trong suốt màu xanh nước biển của tòa nhà đồ sộ “KM” phản xạ ra loang lổ điểm sáng. Thời điểm này chính là lúc các nhân viên bắt đầu bận rộn với công việc của mình, phố xá bên ngoài tòa nhà thì ngựa xe như nước, dòng người chen chúc, cảnh tượng bừng bừng sức sống.

Một chiếc xe thể thao màu đỏ chói cực kỳ bắt mắt từ xa lao nhanh tới, giống như một luồng lửa đỏ bùng cháy, như vẽ ra tia sáng giữa bầu trời nắng sớm, sau đó chậm rãi lái vào khu đậu xe dành riêng cho tổng giám đốc KM.

Cửa xe mở, một đôi chân trắng như ngọc với đường cong thon dài đẹp đẽ duỗi ra ngoài, tiếp theo, chiếc giày cao gót tinh xảo giẫm xuống nền đất phát ra tiếng vang lanh lảnh....

Bạch Vận Đình ôm chồng văn kiện bước xuống đóng sầm cửa xe, sau đó xoay người đi thẳng tới lối ra vào của tòa nhà.

Ánh mặt trời loáng thoáng chiếu lên gò má của cô, trên gương mặt xinh đẹp không hề có chút tỳ vết nào, da dẻ thì trắng muốt như ngọc quý cao cấp, nhìn vào thật khiến cho con người ta như quên đi thế tục.

Đôi mắt sáng lấp lánh và tươi sáng không có chút cảm xúc như làn nước. Đôi môi bóng mượt hơi mím lại nhưng cũng thể hiện rõ nét kiên định và quyết đoán, càng khiến cô giống như một bông hoa mọc trên đỉnh núi cao, xa đến không thể leo tới.

Bước đi của cô đầy mạnh mẽ cá tính, eo thon khẽ lắc khiến cho dáng người càng thêm uyển chuyển thướt tha. Nhìn đến từ xa, cứ như một phong cảnh sống động xinh đẹp. Tiếc rằng, phong cảnh đẹp ấy chỉ có thể đứng từ xa nhìn tới chứ không thể đến gần thưởng thức.

Ngụy Minh Vũ đứng canh gác ở lối ra vào tòa cao ốc, từ xa đã nhìn thấy bóng dáng của Bạch Vận Đình, hai mắt lập tức sáng lên, tròng mắt càng trở nên nóng bỏng vô cùng.

“Cô Bạch, chào buổi sáng!” Ngụy Minh Vũ sải bước đi nhanh về phía trước, ân cần giúp Bạch Vận Đình kéo ra cửa kiếng, nụ cười xán lạn như ánh mặt trời nhìn cô chào hỏi.

Anh cười để lộ ra hàm răng trắng nõn, cả khuôn mặt bừng bừng sức sống khỏe mạnh càng làm cho anh rất có phẩm vị của một người đàn ông, nhìn rất tuấn lãng.

Bạch Vận Đình chẳng thèm liếc mắt ngó tới anh, không đáp lời cũng chẳng chào hỏi lại, giống như việc anh phục vụ ỉn là chuyện tất nhiên, coi anh như một luồng không khí không hề tồn tại.

Ngụy Minh Vũ ngượng ngùng sờ sờ mũi mình, Bạch Vận Đình lúc nào cũng không quan tâm tới người khác như thế, anh cũng đã quen rồi.

Nhưng thấy cô vất vả ôm cả chồng văn kiện đầy cộm như thế, cuối cùng không đành được tiến lên nói: “Cô Bạch, để tôi giúp cô mang nó lên được không? Nhìn chúng có vẻ rất nặng đó.”

Bạch Vận Đình dừng bước, anh ta nói không sai, chồng văn kiện quả thực rất nặng, là tài liệu mà hôm nay cuộc hội nghị cần đến, có người giúp mình mang nó lên vậy cũng tốt, nghĩ vậy cô liền chuyển nó sang cho anh.

Ngụy Minh Vũ vui vẻ nhận lấy, nào ngờ bởi vì quá vui sướng mà hai tay bủn rủn, cả chồng tài liệu nghiêng ngả rơi xuống đất, tất cả giấy tờ ngay tức khắc vung vẩy đầy mặt đất.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi.....” Ngụy Minh Vũ biết mình đã gây ra họa lớn, vội vàng nói xin lỗi đồng thời cũng ngồi xổm người xuống nhặt lên đồng tài liệu văng đầy khắp nơi.

Anh ta thật ngốc hết chỗ nói, chỉ một việc nhỏ thế này mà làm cũng không xong!

“Cô Bạch, thật, thật xin lỗi, tôi thật là quá bất cẩn.”

Phạm phải sai lầm mất mặt như vậy, mặt Ngụy Minh Vũ đỏ rần lên, hận không thể chui đầu vào đại cái hang nào đó ngay lập tức, trong mắt lẫn trên mặt đều là vẻ tự trách, y hết như một chú cún con giữ nhà đã sai chuyện rồi sợ bị chủ nhân trách phạt vậy.

“Đưa đây cho tôi.” Bạch Vận Đình lạnh lùng lấy lại hết toàn bộ chồng văn kiện từ tay Ngụy Minh Vũ, lại vì cái tên ngốc nghếch này mà mình đã lãng phí hết 10 phút.

Trong đời cô ghét nhất chính là bị người khác vô cớ làm lãng phí thời gian của mình!

“Cô Bạch, chờ một chút....” Thấy cô có vẻ giận muốn bỏ đi, Ngụy Minh Vũ định đuổi theo để nói tiếng xin lỗi, dưới tình thế cấp bách, không kịp suy nghĩ liền vươn tay tóm lấy vai cô....

Bạch Vận Đình vốn rất ghét đụng chạm với người lạ, quay phắt người lại hất tay Ngụy Minh Vũ ra, quắc mắt trợn trừng lên quát nạt hỏi: “Anh muốn làm gì?”

“Tôi....” Trước ánh mắt sắc bén hung dữ của cô, Ngụy Minh Vũ sợ tới mức lắp ba lắp bắp, lúng búng nói: “Tôi chỉ muốn giúp cô....Cô....”

“Không cần! Bị người ngốc nghếch như anh giúp, dù với ý tốt đi chăng nữa, cuối cùng cũng sẽ bị hỏng việc mà thôi, anh tốt nhất nên tránh xa tôi thì hơn.” Bờ môi đỏ mọng lạnh lùng tuyệt tình thốt ra toàn lời cay độc.

Dường như còn ngại những lời mình nói chưa đủ ác, Bạch Vận Đình lại tiếp tục dùng ánh mắt đủ để đông chết một người, trợn mắt lạnh liếc xéo Ngụy Minh Vũ một cái, còn hừ nhẹ thêm một tiếng đầy khinh bỉ, sau đó ngẩng cao đầu kiêu ngạo nện giày cao gót đi tới cửa thang máy.

Một giây sau, bóng hình xinh đẹp của cô liền biến mất khỏi tầm mắt anh.

Ông trời ơi....Mình thật sự chỉ là muốn giúp cho cô ấy đỡ cực mà thôi, mình đâu có cố ý đâu!

Ngụy Minh Vũ vẫn đứng tại đó một mình, ngóng nhìn bóng lưng giai nhân đã đi xa mà chán nản rũ hai vai, lặng lẽ thở dài não ruột....

Aizz! Con đường yêu thầm của mình, xem ra còn phải gian nan dài dài đây!

2. Chương 2

“Mọi người nói xem, chuyện này rốt cuộc là thế nào? Tình hình thị trường hiện đang hút hàng như thế, thế nhưng nguồn tiêu thụ quý này của công ty chúng ta chẳng những không tăng ngược lại còn giảm xuống những 5%. Quản lý Vương, ông có lời nào giải thích hợp lý không?”

Trong một căn phòng họp rộng lớn, Bạch Vận Đình ngồi ở ghế giám đốc, lạnh lùng nhìn quản lý Vương thuộc bộ phận quản lý thị trường mồ hôi đã thấm ướt trán.

“À...Tổng giám đốc Bạch, là thế này....Bởi vì lần trước khách hàng tố cáo chất lượng sản phẩm điện tử của chúng ta không đạt yêu cầu, giới báo chí tung tin này lên, có lẽ là do chuyện này ảnh hưởng, cho nên tiêu thụ quý này mới không đạt yêu cầu ạ.” Quản lý Vương có chút sợ hãi nhìn vị lãnh đạo đứng đầu của mình.

“Nói vậy! Đây rõ ràng là chuyện của đầu tháng hai, cách nay đã hơn nửa năm, hơn nữa sự kiện khách hàng tố cáo, cũng không phải bởi vì sản phẩm điện tử của chúng ta không đạt chất lượng, mà là chính ông không có làm theo thao tác hướng dẫn sử dụng, nên mới xảy ra chuyện như vậy. Tôi nhớ được vị khách hàng kia còn tới tìm tôi xin lỗi, quản lý Vương, cái lý do này của ông thật sự rất gượng ép.” Bạch Vận Đình lạnh lùng nhìn quản lý Vương, rõ ràng là cô không chấp nhận lý do này.

“Vâng....” Quản lý Vương lấy khăn tay ra lau mồ hôi, sắc mặt cực kỳ bối rối, “Tôi sẽ về điều tra rõ lại ạ.”

Phòng họp to to lớn im ắng không một tiếng động, ngay cả có cây kim rơi trên xuống đất cũng có thể nghe thấy được, mọi người tham gia hội nghị không ai dám thở mạnh.

“Không cần kiểm tra nữa, KM không cần những người lãnh đạo vô dụng, phó lý Triệu.....” Bạch Vận Đình quay đầu nhìn về phía người ngồi ở bên phải là phó lý của bộ phận tiêu thụ, “Bắt đầu từ hôm nay trở đi, tôi thăng chức cho anh trở thành quản lý của bộ phận tiêu thụ hàng hóa, tiếp nhận công việc của quản lý Vương, còn quản lý Vương, tôi đề nghị ông trở về làm nhân viên nghiệp vụ, học lại cho tốt thế nào là kinh doanh về mặt hàng sản phẩm.”

“Cái gì? Tổng giám đốc, cô....Cô đẩy tôi xuống làm nhân viên nghiệp vụ ư?” Quản lý Vương sững sờ hỏi lại.

“Sao hả, ông không hài lòng à?” Sắc mặt Bạch Vận Đình không thay đổi nhìn quản lý Vương hỏi.

“Tôi đã làm việc ở KM đã mười năm rồi, tổng giám đốc nói cách chức liền cách chức, sao chẳng có chút tình người nào cả vậy?” Quản lý Vương đỏ mặt lên tranh cãi.

“Tình người? Ông muốn giảng đạo lý tình người với tôi?” Bạch Vận Đình cười khẩy, nụ cười của cô tuy đẹp, nhưng ở trong mắt mọi người không khỏi làm người ta ớn lạnh, “Quản lý Vương, đừng trách tôi tuyệt tình, ông và Noah lén lút giao dịch với nhau tưởng rằng tôi không biết gì hay sao?”

Nếu không phải nể tình quản lý Vương đã làm việc ở KM mười năm, mặc dù không có công, nhưng chỉ cần anh ta chịu khó làm việc đàng hoàng, Bạch Vận Đình cũng mắt nhắm mắt mở tha cho anh ta một lần.

Nhưng ông ta chẳng những đục nước béo cò mà còn càng ngày càng quá trớn, dám cùng đối thủ cạnh tranh của KM thường xuyên liên lạc qua lại. Tên Noah đó còn có ý đồ lôi kéo bộ phận nghiên cứu bí mật thu mua thiết bị kỹ thuật tân tiến với giá cao. Đến nước này, Bạch Vận Đình cũng không thể nào tiếp tục giữ lại cái khối u ác tính này ở lại trong công ty nữa.

Nhưng dù sao ông ta cũng có công với “KM” một thời gian dài, vẫn nên chừa cho ông ta chút mặt mũi, cho nên Bạch Vận Đình cũng không nói thẳng ra chuyện ông ta và Noah giao dịch với nhau.

Những lời vừa rồi, Bạch Vận Đình hạ thấp giọng xuống nên chỉ có vài người ở bộ phận nghiên cứu và phòng thị trường ngồi ở gần mới nghe được, còn những bộ phận quản lý khác cũng không hiểu ra sao, không biết rốt cuộc cô đã nói cái gì mà khiến cho sắc mặt quản lý Vương ngay lập tức thay đổi đứng ngồi không yên như vậy.

Quản lý Vương ngẩng đầu đứng lên nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Nếu tổng giám đốc đã nghi ngờ năng lực làm việc của tôi, vậy thì tôi xin từ chức!” Nếu ý đồ của mình đã bị lộ, vậy thì cũng không cần thiết phải ở lại nữa. Ông không ngờ Bạch Vận Đình lại khôn ranh như thế, xuống tay thật tàn nhẫn.

“Tôi đồng ý, sau này ông tự giải quyết cho tốt.” Bạch Vận Đình không mở lời giữ lại mà chỉ là lạnh nhạt nói. Ông ta có thể chủ động từ chức, đây là một chuyện tốt cho đôi bên.

Quản lý Vương chợt đẩy ghế ra, cũng không nói tiếng nào, bất lịch sự bỏ đi một mạch ra ngoài đóng cửa lại cái ầm.

Bạch Vận Đình không nhúc nhích nhìn theo bóng lưng của ông ta bằng ánh mắt sắc như dao, sau đó cô từ từ thu hồi tầm mắt lại quét về phía mọi người.....

Khi ánh mắt quét qua, tất cả mọi người đều cảm như hén mà cúi thấp đầu.

Bạch Vận Đình biết những ánh mắt đang rất kinh ngạc cùng khó hiểu kia đang nghĩ gì, đơn giản là bọn họ đang trách cô quá máu lạnh vô tình, ngay cả người làm việc lâu năm như vậy cũng có thể đuổi đi; hoặc là mắng cô mặt lạnh xấu xa, xuống tay độc ác tàn nhẫn...

Với người cực kỳ thông minh như cô, làm sao có thể không biết trong đầu những người này đang suy nghĩ cái gì chứ, làm sao có thể không nghe thấy những lời đồn đại ở KM? Nhưng cô cũng chẳng cần giải thích làm gì, lại càng không có cách nào để mà giải thích cả.

Cô có cách làm của cô, hành xử của cô, không cần giải thích cho bất kỳ ai, cho dù bị người ta hiểu lầm, bị người ta chỉ trích, cô cũng không quan tâm.

Cô không ngại trên đời này không có ai yêu cô, thực tế thì càng nhiều người hận cô càng tốt, bởi vì cô còn hận mình hơn cả những người khác!

Có lẽ sẽ không ai sẽ tin, nhưng đây chính là sự thật!

“Ba....Ba ơi.....” Một cô gái nhỏ mười hai tuổi buồn bã khóc chạy đi tìm kiếm sự an ủi từ người cha cũng là người thân duy nhất của mình.

“Cút! Mày cút ra ngoài cho tao! Tao không muốn nhìn thấy mặt của mày nữa.”

Ai ngờ ba lại tát cô bé một cái, cô gái nhỏ gần như bị cái tát ấy đánh bay ra ngoài ngã nhào trên đất, gương mặt trắng mịn hiện lên dấu bàn tay năm ngón đỏ tươi.

“Ông chủ, đừng kích động, thân thể của ông vốn không tốt, ngộ nhỡ tức giận quá mà ảnh hưởng đến cơ thể thì làm sao có thể.....”

“Ba.....” Cô gái nhỏ bất thành lĩnh bị đánh một cái, nước mắt như trân châu đứt dây tuôn xuống như mưa.

“Nghiệp chướng! Mày là đồ nghiệp chướng! Nhà họ Bạch tao rốt cuộc nợ mày cái gì, mà sinh ra cái thứ nghiệp chướng như mày, hủy hoại hạnh phúc suốt đời của tao?” Cái người đàn ông đang ở độ tuổi trung niên mà cô bé gọi là ba vì quá mức đau lòng mà không ngừng ho khan, thở không ra hơi.

“Mày vừa ra đời....Liên khắc chết mẹ mày, làm tao đau lòng mất đi người vợ yêu quý đã đành đi, bây giờ lại còn khắc chết anh trai mày....Đi ra biển nhiều lần như vậy, tại sao hết lần này tới lần khác mày cứ đứng không yên, cứ dễ rơi xuống nước? Mà tại sao lần nào Hạo Trạch cũng phải nhảy xuống cứu mày, kết quả....Kết quả ra đi không bao giờ trở lại được nữa....Tất cả mọi bất hạnh đổ xuống đều là do mày tạo ra, tao căm ghét mày.....”

Nói đến chỗ đau lòng, nước mắt người đàn ông trung niên liền lăn rơi xuống, “Nghiệp chướng! Mày chính là nghiệp chướng của nhà họ Bạch.....”

“Ba, con xin lỗi, con không cố ý.” Cô gái nhỏ khóc bù lu bù loa.

Mất đi mẹ và anh trai duy nhất, cô bé cũng buồn lắm chứ! Bây giờ bị ba nói mình là nguyên do của mọi sự bất hạnh, càng làm cho cô bé đau lòng đến nỗi không thể nói nên lời.

Mẹ vì sự chào đời của mình mà mất đi, người anh trai chiều chuộng yêu thương cô bé nhất, cả ngày lẫn đêm lúc nào cũng ở bên cạnh cùng với mình, lại vì lỗi lầm của mình mà chết đi, làm sao cô bé có thể tha thứ ỉn?

Nếu như sinh mạng có thể thay đổi trở lại, cô bé tình nguyện người chết chính là mình chứ không phải là anh trai!

“Mày là đứa con gái bất hiếu, đồ sao chổi, cút ra ngoài cho tao! Tao không muốn nhìn thấy mày nữa, người đâu, ném nó ra ngoài!”

Từ ngày anh trai mất, người cha cũng là người thân duy nhất trên đời này của mình lại tuyệt tình đóng cửa lại ném mình ra ngoài. Từ đó, thế giới của cô rơi vào bóng tối, đó là một loại cảm giác tuyệt vọng, tối tăm đến nỗi đưa tay lên cũng chẳng thấy được năm ngón.....

Bóng tối này, dằng dặc ăn sâu, nặng nề chèn ép lên tim cô chưa bao giờ biến mất, theo thời gian lớn lên, nỗi khổ sở càng thêm nặng nề trầm trọng.

Bạch Vận Đình bỗng nhiên giật mình choàng tỉnh lại từ trên ghế bàn trong phòng làm việc, mở mắt nhìn chung quanh, phát hiện bên ngoài cửa sổ thủy tinh đã là một màu xám xịt.

Xem ra, vừa rồi lại gặp ác mộng....Không! Đây không chỉ là giấc mơ, mà còn là chuỗi ngày tuổi thơ tăm tối đã từng xảy ra với cô.

Cô đứng lên, đi tới trước cửa kính, đem trán nóng hừng hực chống lên mặt kính thủy tinh để cảm nhận được cái lạnh thấm qua, lúc này mới thở ra một hơi thật dài.

Lòng ngực như lấp đầy đau đớn và cô đơn không rõ ràng cũng khó có thể hình dung được.

Năm ngoài ba vì bệnh nặng qua đời, từ lúc bắt đầu ngã bệnh đến lúc hấp hối sắp chết, ngày nào cô cũng đến bệnh viện thăm nhưng vẫn bị ông cự tuyệt bên ngoài cửa.

Vì không muốn làm bệnh tình của ông nặng thêm, cô không dám tùy tiện đi vào thăm bệnh, cho tới lần cuối cũng không thể gặp được ông. Lúc cô chạy đến nhìn, cũng chỉ thấy được thân thể lạnh như băng mà thôi.

Bạch Vận Đình biết, mãi cho đến lúc chết, ba vẫn không tha thứ ỉn.

Ông ôm thù hận mà đi, không biết bây giờ ở trên thiên đường ông có khỏe không? Thật ra thì nếu như có thể, cô cũng mong muốn sớm đến đó để chăm sóc ông....Nhưng cho dù có đến, thì có lẽ ông vẫn hận cô như trước kia.

Huống chi, giờ phút này chắc ông hẳn đang đoàn tụ cùng mẹ và anh trai, nếu như cô đến đó, có lẽ sẽ chỉ phá hoại gia đình đang yên ấm của họ mà thôi. Cho nên cô nhất định phải sống, hơn nữa còn phải sống thật lâu, cho dù chỉ còn một mình cô, dù là bây giờ sống như cô hồn dã quỷ, nhất định cũng phải sống!

Cái thế giới này náo nhiệt tốt đẹp này, đối với những người đang sinh sống ở chốn thành thị phồn hoa này thì nó có biết bao nhiêu điều tốt đẹp để họ trải nghiệm, để họ hưởng thụ. Nhưng đối với Bạch Vận Đình mà nói, thì nó lại kéo dài tới mức làm cho người rất chán ghét.....

Không biết sống người bao lâu, cho đến khi trời đã chìm vào trong bóng đêm, Bạch Vận Đình mới xoay người sửa sang lại đồ đạc trên bàn làm việc, chậm rãi kéo hộc tủ lấy ra một tấm hình mà cô trân quý như bảo vật....

Trong hình là một cậu thanh niên khôi ngô chừng mười lăm tuổi ngồi trên sân cỏ xanh mướt, mỉm cười dịu dàng với cô, trong nụ cười đó tràn đầy trong sáng và sự yêu thương.

“Ngủ ngon, anh trai.” Bạch Vận Đình khẽ nói xong, xem như vật quý mà lau lau mặt kính ảnh, rồi bỏ tấm hình ấy về lại chỗ cũ.

Tắt đèn, bóng dáng cô đơn của cô liền biến mất ở cửa phòng làm việc. Chương 2.2

Nguồn: diendan

Vừa ra khỏi tòa nhà, sắc trời hiện đang xám xịt tối và mưa tuôn xối xả như trút nước.

Hết giờ làm việc đã lâu, tòa nhà hiện không còn một bóng người. Bạch Vận Đình kẹp cặp tài liệu bước nhanh tới chỗ đỗ xe của mình. Sau khi đóng cửa xe rồi đề máy, cô đạp mạnh chân ga, chiếc xe liền lao vút trong màn mưa mịt mờ.....

Cần gạt nước không ngừng quạt qua quạt lại thổi đi làn nước mưa, cả không gian trước mặt thoáng cái từ hỗn độn bỗng trở nên sáng sủa rõ ràng.

Lái được một lúc, Bạch Vận Đình đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, trong kính chiếu hậu dường như có một cái bóng đang không ngừng chạy đuổi theo xe mình.... Cái bóng ấy đột nhiên với theo quơ quơ, sau đó ngã nhào xuống đường.

Bạch Vận Đình hoảng hồn lấp bắp vội vàng dừng xe, đợi dòng xe hai bên đường vắng đi cô ngay lập tức cho xe quay đầu trở lại.

Quả nhiên, cái bóng người vừa nãy một mực đuổi theo xe cô đang không nhúc nhích nằm dài trên mặt đất, xem ra, có lẽ do sợ ý nên bị ngã.

Bạch Vận Đình bước xuống xe, căng dù ra đi tới bên cạnh người nọ, mang theo vẻ nghi ngờ dò hỏi, “Này! Anh có sao không?”

Nghe được tiếng cô, Ngụy Minh Vũ cố nhịn đau bò dậy, vừa rồi do chạy quá nhanh không thấy cục đá nằm giữa đường nên mới bị vấp một cái, không cẩn thận ngã xuống, khuỷu tay dường như còn bị chảy máu.

“Cô Bạch, là tôi.”

Anh thở hồng hộc nói, khi này Bạch Vận Đình không thấy anh, hại anh đuổi theo suốt cả hai lốc đường. Có lẽ đây là lần vận động mà anh tốn rất nhiều sức nhất từ trước tới nay.

May nhờ hôm nay trời mưa, cô ấy lái xe cũng không nhanh, nếu không, chỉ dựa vào hai chân này của mình thì làm sao có thể đuổi kịp xe hơi.

“Anh là.....” Bạch Vận Đình cau mày nhìn anh, cả khuôn mặt trước mắt bị mưa như trút nước tưới ướt nhếch nhác chẳng ra làm sao, trong đầu mơ hồ cũng thấy có chút quen quen.

“Oh....Tôi là nhân viên bảo trì trong công ty của cô đấy ạ....” Ngụy Minh Vũ cười cười sờ mũi mình, vén vén mái tóc ướt nhẹp để lộ ra khuôn mặt tuấn tú đúng chuẩn đàn ông.

Giờ phút này, toàn thân anh ta trên dưới đều tích đầy nước, ướt sũng giống như vừa được vớt lên từ vũng nước, nhưng anh ta lại chẳng chút nào bận tâm về điều đó.

Hắn là cô ấy không nhớ mình rồi? Trong công ty nhiều nhân viên như vậy, làm sao có thể nhớ tới nhân viên bảo trì kiêm làm việc vặt vãnh nhỏ như mình chứ?

“Ngụy Minh Vũ, anh đuổi theo xe tôi để làm gì?” Rốt cuộc anh ta định làm gì đây?

“Hả? Cô Bạch, cô biết tên tôi sao?” Ngụy Minh Vũ như thể vừa phát hiện ra một vùng trời mới, trợn to hai mắt với vẻ mặt không thể tin được.

Không phải mình đang nằm mơ chứ? Một người mệnh danh là nữ vương chức cao vọng trọng như Bạch Vận Đình không ngờ cũng biết tên của mình?

“Anh trả lời tôi trước, tại sao lại đuổi theo sau xe tôi?” Bạch Vận Đình tức giận trừng mắt hỏi.

Ngụy Minh Vũ, cái người này đương nhiên cô nhớ rất rõ!

Ngoài anh ta ra, còn có ai lại như một chú chó trung thành cả ngày chạy tới chạy lui bên cạnh cô? Còn có ai vừa thấy cô tới công ty liền ân cần nhào tới giúp cô mở cửa? Còn có ai dám dùng cái ánh mắt nóng bỏng như thế mà nhìn chăm chăm vào cô, lại còn có ai vừa ngốc như heo lại còn vụng về giống như anh ta chứ?

Người như thế, muốn mình không nhớ kỹ anh ta cũng khó!

“Cô Bạch, cái bóp da này là của cô đánh rơi có phải không?” Ngụy Minh Vũ lục lọi trong túi, móc ra một cái bóp da tinh xảo kiểu nữ đưa cho cô.

“Chỉ vì cái này mà anh đội mưa đuổi theo tôi tới tận bây giờ?” Bạch Vận Đình kinh ngạc tròn to hai mắt.

Bóp da này đúng là của cô, có lẽ khi nãy sơ ý đánh rơi, điều làm cô hết sức ngạc nhiên đó là không ngờ lại có người điên cuồng đội mưa đuổi theo mình suốt hai lốc đường, chỉ để trả lại cho cô cái bóp da này.

“Cái đó....Mặc dù không chắc lắm, nhưng tôi nghĩ....Nếu quả thật nó là của cô Bạch, thì tôi nên sớm giao nó đến tận tay cô sẽ hay hơn, cho nên.....”

Mưa lớn vẫn đang trút xuống, nước mưa tưới xối xả lên mặt Ngụy Minh Vũ, từng giọt chảy xuống từ mái tóc, cánh tay anh bị mặt đường cào rách, vết máu đỏ thẫm rỉ ra bên ngoài bộ đồng phục.

“Anh bị thương?” Bạch Vận Đình vừa liếc mắt liền trông thấy cánh tay bị thương của Ngụy Minh Vũ, không đành được nhíu lại hai hàng lông mày diễm lệ.

“Không sao đâu ạ, con người tôi da dễ thô ráp, rách chút da, chảy chút máu cũng không ăn nhằm gì đâu ạ.” Ngụy Minh Vũ cười khi khi nói, hoàn toàn không coi trọng việc mình bị thương.

“Đi, tôi đưa anh đến bệnh viện băng bó vết thương.”

“Cô Bạch, không cần đâu, tôi không sao thiệt mà, làm vậy sẽ làm trễ nãi thời gian của cô....”

Ngụy Minh Vũ vẫn còn đang không ngừng lăm nhăm thì bị lời nói chẳng chút khách sáo của Bạch Vận Đình cắt ngang, “Câm miệng, lên xe cho tôi!”

“Oh!” Ngụy Minh Vũ rụt rụt hai vai như chú chó bị chủ nhân mình khiển trách, ngoan ngoãn bước lên xe nhưng vừa vào đến chỗ ngồi anh lại do dự.

“Sao nữa?” Bạch Vận Đình liếc nhìn anh hỏi.

“Cả người tôi ướt thế này, sợ làm bẩn ghế nệm xe cô.” Ngụy Minh Vũ lo lắng nhìn cô nói.

“Anh lười thôi lắm lời như thế làm gì? Nếu không mau ngồi xuống đằng hoàng, coi chừng tôi xào anh thành cá khô đấy.” Bạch Vận Đình lạnh lùng nói.

Chu choa, cô ấy thiệt là hung dữ!

Nghĩ đến lời nhận xét của mọi người trong công ty dành cho Bạch Vận Đình, lần đầu tiên Ngụy Minh Vũ thấu hiểu và cảm nhận rất rõ về công lực nói năng độc mồm độc miệng của cô.

Có điều, tuy cách nói chuyện của cô rất chua ngoa, nhưng phải công nhận rằng, vóc người cô đúng là cực kỳ xinh đẹp! Xa xa nhìn lại, cô cứ như một phong cảnh tuyệt trần tỏa sáng, đến gần mới thấy càng xinh đẹp hơn gấp bội phần.

Khuôn mặt thon gọn hình trái xoan, mỗi một nét không chê vào đâu được, đôi gò má không có tí xíu tỳ vết nào, trắng nõn mịn màng như ngọc. Hàng lông mi vừa dày vừa đậm hơi run run tựa như cánh bướm khẽ nhẹ như sắp bay dưới ánh mặt trời. Đôi mắt mặc dù rất lạnh, nhưng khi đôi mắt ấy khẽ nhướng lên lại có một chút đặc điểm riêng biệt quyến rũ của phái nữ.

Nếu như, ánh mắt của cô có thể dụ đi một chút xíu, có lẽ đàn ông sẵn lòng quỳ rạp xuống dưới chân làm nô dịch để cô sai khiến nhất định sẽ đếm không hết.

Cô ấy quả nhiên không phải người của mình ở cái thế giới này, không phải là đối tượng mà mình có thể mơ ước.... Ngụy Minh Vũ âm thầm siết chặt quả đấm và thở dài ả ơ nào.

“Anh nhìn cái gì?”

“À? Không có.....” Ngụy Minh Vũ thu hồi ánh mắt si mê của mình, không dám nhìn Bạch Vận Đình nữa, sợ bị cô nhìn ra niềm ái mộ giấu sâu trong lòng.

Nếu như để cô ấy biết, một nhân vật nhỏ bé như mình mà cũng dám ước mơ có cô, nhất định cô sẽ xì mũi coi thường, hơn nữa còn khinh bỉ mình cũng không chừng!

Ngụy Minh Vũ thà rằng chết cũng không muốn bị người mình thầm yêu căm ghét!

Phòng cấp cứu nồng nặc mùi nước sát trùng, tiếng trật khớp tay được bác sĩ sửa lại kêu răng rắc, Ngụy Minh Vũ không nhìn được xuýt xoa kêu đau.

Anh vặn vặn cánh tay, mặc dù vẫn còn hơi đau một chút, nhưng đã thấy đỡ hơn khi nãy rất nhiều, vừa định mở miệng nói chuyện thì đã bị Bạch Vận Đình mắng té tát ột trận.

“Anh bị mắc bệnh đòn hay sao vậy hả? Cánh tay bị trật khớp tại sao không nói sớm? Nếu không phải tôi kiên trì đòi tới bệnh viện, có phải anh cũng tính về nhà với cái bộ dạng này hay không hả?”

Bạch Vận Đình trợn trừng mắt nhìn tên đàn ông trước mặt như thể gặp phải quái vật, thật sự chưa bao giờ thấy qua người nào vừa ngốc lại vừa chịu đau giỏi như vậy cả!

“Chỉ tại tôi sợ làm phiền tới cô mà thôi!” Ngụy Minh Vũ len lén nhìn cô rồi ngượng ngùng cúi đầu nói, “Lúc ấy đúng là có hơi đau, nhưng tôi đâu có ngờ nó lại nghiêm trọng như thế, cứ tưởng rằng chỉ cần về nhà nghỉ ngơi một chút là sẽ ổn.”

“Anh nghĩ mình là tượng đất chắc? Xoa nắn vài cái, về nhà nghỉ ngơi là sẽ ổn à, đúng là ngốc đến không thể tưởng!” Bạch Vận Đình cũng không biết tại sao mình phải cáu lên như vậy, chỉ cần vừa nhìn thấy cái khuôn mặt cứ luôn âm thầm chịu đựng lại sợ sệt dè dặt kia là lửa giận trong cô liền tăng vọt lên.

“Thật xin lỗi.” Ngụy Minh Vũ rất đáng thương nói tiếng xin lỗi.

Cô y tá trẻ tuổi bên cạnh không nhìn nổi nữa liền lên tiếng ngăn cản, “Cô à, bạn trai cô bị thương, cánh tay lại còn trật khớp, cô đừng la mắng anh ta nữa có được hay không vậy?”

“Hả....Cái này không sao đâu ạ.....” Ngụy Minh Vũ gãi gãi lên đầu tóc vẫn còn ướt mềm của mình nói, “Hơn nữa cô Bạch cổ không phải.....”

Để người khác hiểu lầm hai người có quan hệ trai gái, cô ấy nghe xong chắc là sẽ giận lắm.

“Chuyện của tôi và anh ta, không cần cô xía vào.” Bạch Vận Đình hừ lạnh nói, cũng không sửa lại cách nói của cô y tá nọ, sau đó dứt khoát đứng dậy: “Đi thôi, tránh để người khác nghĩ tôi ngược đãi anh.”

“Oh!” Ngụy Minh Vũ ngoan ngoãn đuổi theo cô.

Trước ánh mắt của mọi người xung quanh, anh như một chú chó khổng lồ chạy theo sau lưng chủ nhân của mình, mặc kệ chủ nhân có đối với nó ra sao, nó cũng sẽ chẳng có một câu oán giận.

Ấy da! Sao mình không gặp được một người bạn trai tốt như thế chứ? Cô y tá trẻ tuổi ghen tỵ nhìn theo bóng lưng rời đi của hai người....

3. Chương 3

Cái gì gọi là đã nghèo còn mắc cái eo? Giờ thì Ngụy Minh Vũ đã biết.

Vừa về đến dưới nhà trọ thì nhìn thấy bên ngoài chất một đồng giở xách đã được gói lại kỹ càng. Sau khi nhìn kỹ anh mới tá hỏa tam tinh, mấy thứ này không phải là đồ gia sản thô sơ của mình ư?

“Bà Vương....Bà Vương.....” Ngụy Minh Vũ rướn họng kêu gọi bà chủ nhà.

“Ai vậy? Gọi hồn à?” Một khuôn mặt đầy nếp nhăn lộ ra từ khe hở nhỏ trên cửa sổ lầu hai, nét mặt già nua nhưng có vẻ chưa ngao.

“Bà Vương, sao đồ đạc của tôi lại chất đồng hết ra ở dưới lầu thế này?” Ngụy Minh Vũ khó hiểu hỏi.

“Bởi vì cậu chưa trả tiền mướn phòng tháng này, cho nên tôi quyết định không cho cậu thuê nữa.” Bà chủ nhà móm móm lỗ tai nói tiếp, “Bây giờ phòng của cậu đã có người vào ở rồi, cho nên đồ của cậu tôi đã giúp cậu dọn ra, nói ra cậu còn phải cảm ơn tôi vì có lòng tốt đóng gói miễn phí cho cậu đấy chứ!”

“Nhưng mà bà Vương à, tôi đã nói trước với bà một tiếng rồi, là tiền mướn phòng tháng này chờ tôi được phát lương xong tôi sẽ trả cho bà ngay, bà cũng đã nói được kia mà.” Ngụy Minh Vũ gấp gấp nói.

Anh biết mình chưa có tiền để trả tiền thuê phòng tháng này, chi phí ở cái thành phố này thật sự cao hơn tưởng tượng của anh, số tiền lương ít ỏi trừ trả tiền thuê phòng, tiền điện nước cùng ăn uống ra cũng chẳng còn lại bao nhiêu.

Thế nên anh mới nói với bà Vương, xin bà cho nán lại vài hôm, chờ nhận được lương tháng này xong sẽ lập tức trả cho bà ngay. Không ngờ rõ ràng bà chủ nhà đã đồng ý với anh rồi nhưng sau đó lại âm thầm đuổi anh ra khỏi nhà mà chẳng hề thông báo lấy một tiếng.

“Tiểu Ngụy à, đừng trách tôi không nói tình cảm, cậu đã thuê phòng ở thì phải trả tiền đúng hạn, không có tiền trả thì đừng trách tôi đuổi cậu. Nói cho cùng, tôi cũng chỉ dựa vào việc làm này để kiếm miếng cơm, nếu như ai ai cũng không trả tiền mướn phòng giống như cậu, cậu bảo tôi phải húp cháo rùa để mà sống à?” Bà chủ nhà nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

“Nhưng mà....Bà Vương, bà đuổi đi bất ngờ như vậy, tôi biết tìm đâu ra chỗ ở bây giờ?” Ngụy Minh Vũ chán nản rũ hai vai.

“Đó không phải là chuyện của tôi, tiểu Ngụy, chúc cậu nhiều may mắn nha! Tạm biệt.” Bà chủ nhà không chút lưu tình đóng cửa sổ lại một cái rầm.

Đúng thiệt là quá đáng hết chỗ nói! Ngụy Minh Vũ giận đến siết chặt hai quả đấm, muốn xông tới nói lý với bà chủ nhà một phen, nhưng ngay sau đó liền thay đổi ý nghĩ từ từ buông hai tay ra.

Thôi đi, cần gì phải vì chuyện này mà gây gổ với người khác dẫn đến mất vui, dù sao đi nữa thì mình bị đá ra ngoài đã là sự thực không thể chối cãi. Thay vì ở đây tức giận lãng phí thời gian, chi bằng làm chuyện gì đó có tính thiết thực hơn.

Sau một hồi suy nghĩ, Ngụy Minh Vũ uể oải cúi người xách lên tài sản của mình. Đột nhiên, bên tai vang lên tiếng kèn xe hơi, anh vừa quay đầu lại, không khỏi kinh ngạc kêu lên: “Cô Bạch!”

Vẫn tưởng rằng sau khi đưa anh về nhà, Bạch Vận Đình đã sớm quay xe đi về, không ngờ cô ấy vẫn còn ở đây!

Bạch Vận Đình mở cửa xe bước xuống, không nói gì chỉ nhìn người đàn ông cả người ướt đầm ở trước mặt, nhếch nhác không thôi.

Bộ dáng của anh ta mặc dù đáng thương, nhưng ánh mắt không hề có nửa phần giống như một người đang lâm cảnh khốn khó, ngược lại có vẻ trầm ổn và trấn định rất khó nói, giống như dù bất kể ở trong hoàn cảnh khó khăn nào, anh ta đều có thể từng bước từ từ vượt qua mọi trở ngại.

Người đàn ông này rốt cuộc là nhu nhược hay mạnh mẽ?

Nói anh ta mạnh mẽ, nhưng anh ta lại khúm núm nhẩn nhục chịu đựng khi bị mình vênh mặt hất hàm sai khiến, nhẩn nhục chịu đựng; nhưng nếu anh thật sự nhu nhược, thì sao anh ta lại dám nhìn mình bằng ánh mắt nóng bỏng lộ liễu như thế?

Ánh mắt cứng chiều mà dịu dàng, thẳng thắn và chân thành như thể tiết ra nguồn nhiệt cực hạn, cứ luôn len lén liếc nhìn, ánh mắt ấy như từng sợi tơ nhỏ quấn chặt và vây kín cả người cô không chừa một khe hở, khiến cho trái tim đã đóng băng của cô vì thế mà lạnh lẽo rung động....

Đổi lại thường ngày, nếu có tên đàn ông nào dám nhìn cô như vậy, thì đã bị cô thưởng ột cái tát từ lâu rồi. Nhưng với người này cô lại không có làm vậy, ngược lại còn không tự chủ được mà quay trở lại, chìa tay ra giúp đỡ khi anh ta gặp khó khăn.

Chẳng lẽ là bởi vì vết thương bắt mắt trên tay anh ta, mới khiến ình có hành động khác thường như hôm nay? Hay là nói, mình làm vậy, hoàn toàn chỉ là vì cảm tạ anh ta nhất vớ giúp mình?

“Tôi hỏi anh, anh biết nấu ăn không?” Bạch Vận Đình lạnh lùng hỏi anh.

“Tôi biết ạ!” Ngụy Minh Vũ gật đầu lia lịa.

“Vay giặt quần áo thì sao?”

“Tôi cũng biết ạ.”

“Còn dọn dẹp phòng, chùi rửa nhà tắm, lo việc bếp núc, quét sân tĩa cỏ thì sao...” Bạch Vận Đình nói ra hàng loạt việc mà tưởng chừng như chỉ có người giúp việc chuyên nghiệp mới có thể làm.

“Tôi đều biết hết ạ!” Ngụy Minh Vũ lại gật đầu lia lịa như già tởi.

“Được rồi, lên xe đi!” Bạch Vận Đình bắt đất dĩ thổ hất ra, “Tôi sẽ đại phát từ bi nhận anh đến nhà tôi làm nam giúp việc toàn năng!”

“Hả?” Nam giúp việc toàn năng? Ngụy Minh Vũ giống như bị Thiên Lô đánh trúng không nhận được há to miệng.

“Thế nào, anh không muốn?” Thấy anh ngơ ngác, Bạch Vận Đình không vui nhướn mày hỏi.

“Tôi đồng ý! Tôi đương nhiên đồng ý!” Dù là khi cô ấy xem mình như chó nuôi trong nhà, Ngụy Minh Vũ cũng chịu nữa!

Haizz! Ai bảo cô ấy là nữ thần trong lòng mình làm chi? Nữ thần lên tiếng, có lẽ nào mình lại không tuân theo?

Chà! Đây chính là biệt thự của cô ấy sao? Thiệt là đẹp, cũng rất sang trọng ấy nhỉ!

Nhìn gian phòng khách bóng loáng rộng lớn to gấp năm lần so với căn phòng trọ nhỏ bé của mình, Ngụy Minh Vũ không kiềm được âm thầm than thở.

“Ồ...Cái này...” Ngụy Minh Vũ ngập ngừng dừng lại ở ngưỡng cửa không dám bước vào.

“Làm gì vậy? Vào đi!” Bạch Vận Đình thúc giục.

“Khắp người tôi bẩn thế này, mà cái thảm kia lại quá sang trọng, tôi sợ sẽ làm dơ nó.” Ngụy Minh Vũ do dự nhìn tấm thảm lông cừu trắng muốt cao cấp.

“Tôi bảo anh vào thì cứ vào đi, nhiều lời như thế làm gì?” Bạch Vận Đình trợn mắt quát Ngụy Minh Vũ một cái.

“Tuân lệnh!” Ngụy Minh Vũ ngoan ngoãn bước vào nhưng không dám đi loạn khắp nơi, chỉ khún núm ngấm nhìn bốn phía với tâm trạng bất an. Bộ dạng nghèo túng hiện giờ của mình so với căn biệt thự lộng lẫy sang trọng của cô quả thực là chẳng tương xứng chút nào!

Bạch Vận Đình quay người lại thấy Ngụy Minh Vũ vẫn đứng đờ người ở đó, không nhận được cau mày nói, “Cởi đồ ra!” Vẫn là giọng điệu kiêu ra lệnh.

“Hả?” Ngụy Minh Vũ còn tưởng mình nghe lầm.

“Tôi nói anh cởi quần áo ra, chẳng lẽ anh không nghe thấy sao?” Bạch Vận Đình lạnh lùng nhìn anh, gương mặt sắc xảo xinh đẹp được ánh đèn chiếu lên tỏa ra một vầng sáng dịu dịu.

“Tại...tại...tại...Tại chỗ này luôn hả?” Ngụy Minh Vũ cà lăm hỏi lại.

“Cả người anh ướt như chuột lột, không cởi sao được?” Bạch Vận Đình ném cho Ngụy Minh Vũ một cái khăn tắm màu trắng thật to, vươn nhẹ ngón tay thon thả chỉ về phía phòng tắm. “Đi tắm rửa sạch sẽ, không phải anh sợ mình bị bẩn hay sao? Nếu lát nữa để tôi phát hiện trên người anh còn bẩn chỗ nào, tôi sẽ quần anh ra bên ngoài cho anh tắm mưa nữa đấy.”

Thật ra là cô sợ anh sẽ bị cảm ngã bệnh, cho nên mới bắt anh đi tắm. Nhưng người như cô thì đợi nào chịu nói ta lời thật trong lòng mình, vì vậy chỉ có thể dùng giọng điệu chua ngoa này để che giấu.

“Ồ! Được, cảm ơn.”

Bạch Vận Đình lẳng lặng nhìn theo bóng lưng của Ngụy Minh Vũ, nhìn từ góc độ này, anh thật giống như một chú chó lang thang hiền lành ngoan ngoãn, đáng vẻ bị cô bắt nạt có điểm đáng yêu không thể miêu tả được.

Tâm tình của cô vì vậy mà vô cùng tốt, ngày tháng sau này, có thể sẽ trở nên thú vị hơn chẳng? Hôm nay chứa chấp chú “Chó lang thang” này, chắc hẳn nó sẽ luôn ở bên cạnh mình chứ? Bất luận là ban đêm rét lạnh hay là bình minh rực sáng, hoặc là những chuỗi ngày cô đơn lạnh lẽo không ai bầu bạn tưởng chừng như muốn phát điên lên, nó vẫn sẽ ở mãi bên cạnh mình một tất cũng không rời?

Không hiểu tại sao Bạch Vận Đình lại rất có lòng tin vào điều đó, vì vậy cô hơi hé nở nụ cười hiếm khi mới thấy.

Đợi Ngụy Minh Vũ tắm rửa xong thì Bạch Vận Đình đã ngồi ở trên ghế sa lon mềm mại ngủ thiếp đi.

Chiếc ti vi to lớn gần như chiếm hết toàn bộ bề mặt vách tường vẫn đang phát sóng, cô tựa vào thành ghế sa lon lẳng lặng ngủ, trong tay còn cầm chiếc điều khiển ti vi.

Ánh đèn dịu dịu chiếu xuống bóng hình thanh lệ của cô, ánh sáng cùng hình ảnh lần lượt thay đổi, mái tóc đen bóng bèn như mây, hàng lông mi dài trên đôi mắt tựa như cánh quạt đang run nhẹ nhàng.

Ngụy Minh Vũ ở một bên nhìn cô mà gần như quên cả thở. Chỉ nhìn như thế thôi mà trái tim của anh lại mơ hồ thấy nhói đau.

Ở trong công ty, anh đã nghe nói không ít chuyện kỳ quái về cô.

Anh biết cô vừa sinh ra đã mất mẹ, năm mười hai tuổi thì mất đi anh trai, năm ngoái cô còn mất luôn người cha. Nghe nói lúc hấp hối sắp chết nhưng cha cô vẫn từ chối không muốn gặp cô...

Nghe những lời đồn đại ấy cũng khiến anh đau lòng vô cùng. Bên cạnh không có người thân, hẳn là cô phải đối mặt với cuộc sống rất cô đơn và buồn tẻ rồi?

Bên cạnh không còn người thân nào, nên cả ngày cô cứ mãi vùi đầu vào công việc, đã vậy trong công ty lại còn đồn thổi vô số lời đồn ác ý về cô.

Rốt cuộc cô ấy có người bạn nào hay không? Dựa vào thái độ lạnh nhạt thường ngày của cô ấy đối xử với người khác, e rằng cũng rất khó có được một người bạn thân như gọi là tri kỷ gì đó, cũng chẳng có bao nhiêu thanh niên dám theo đuổi cô. Cho nên mỗi ngày tan sở, cái mà cô đối mặt có lẽ chỉ là bốn bức tường lạnh tanh, cùng với chiếc ti vi khiến cho người ta cảm thấy nhạt nhẽo trước mắt này.

Đau lòng nhìn cô chăm chú một lúc lâu, Ngụy Minh Vũ rốt cuộc vẫn phải tiến lên lay lay nhẹ cô, nhỏ giọng gọi: “Cô Bạch, muốn ngủ thì lên giường ngủ đi. Cô ngủ như vậy sẽ bị cảm đấy.”

Bạch Vận Đình uể oải mở mắt ra, hơi hơi hé mở đôi mắt long lanh trong suốt, đẹp tựa như sao sáng tỏ trên bầu trời, khiến cho đáy lòng Ngụy Minh Vũ nhói lại.

Còn chưa kịp nói gì, cô lại đột nhiên nghiêng người hai tay quấn lên cổ anh, cả người áp sát vào lồng ngực nở nang của Ngụy Minh Vũ.

“Cô Bạch?” Toàn thân Ngụy Minh Vũ cứng ngắc.

“Đừng ồn.....” Bạch Vận Đình ậm ừ nói trong miệng: “Tôi mệt mỏi quá, anh là chú chó nhỏ của tôi, cho tôi dựa một chút sẽ không chết đâu.”

Ngụy Minh Vũ chần chờ mấy giây, sau đó chậm rãi đưa tay vòng lên bờ lưng mảnh khảnh của cô, rồi ôm cô thật chặt vào lòng, hơi thở ấm áp cùng mùi hương thơm mát của con gái lập tức tràn vào cõi lòng anh.

Tóc của cô vờn quanh gò má anh có cảm giác hơi tê tê ngứa ngứa.

Hơi thở của cô phả nhẹ xung quanh cổ anh, từng đợt cảm giác ngọt ngào mà tê dại khiến cho khắp người anh không thể kiềm nén được kích động đang dậy sóng.

Có nằm mơ anh cũng không ngờ rằng có một ngày mình được ôm chặt người tình trong mộng như thế này!

Đây là trời cao ban ơn đức cho anh sao? Hay vốn chỉ là hình ảnh không thật ở trong mơ?

Ngụy Minh Vũ nhéo mạnh vào đùi mình một cái, ui cha, đau quá! Nói vậy đây không phải là mơ!

“Cô Bạch, tôi bế cô lên giường ngủ nhé!”

Cô gái trong ngực lẳng lẳng dựa vào lồng ngực anh, hơi thở nhẹ nhàng như có như không khiến trái tim trong ngực anh như muốn tan chảy. Anh thở thở nói nhỏ bên tai cô xong nhấc bổng cô lên mà không cần tốn chút sức nào, còn cô chỉ than nhẹ một tiếng rồi vùi sâu hơn vào lồng ngực ấm áp của anh.

Loại nhiệt độ trong cơ thể con người cô thiếu thốn bấy lâu, nay khiến cho Bạch Vận Đình có cảm giác như rệu rã.

Từ khi ra đời, trừ anh trai, chưa bao giờ cô tiếp xúc với nhiệt độ cơ thể của người nào khác. Ba không khi nào ôm ấp cô, người giúp việc thì không dám đến gần, cho nên phần ấm áp này, cô chưa bao giờ có lại được kể từ khi anh trai qua đời tới nay.

Vùi sâu trong lồng ngực bền chắc của Ngụy Minh Vũ, lắng nghe lực đập của trái tim anh lại làm cho cô có cảm rất an tâm mà trước nay chưa từng có, buồn ngủ kéo tới mỗi lúc một sâu...

Rón rén đặt nhẹ Bạch Vận Đình lên giường, Ngụy Minh Vũ tựa như ôm nàng công chúa đang ngủ, không dám thở mạnh sợ làm quấy rầy giấc ngủ của người đẹp.

Kéo qua tấm chăn mỏng cẩn thận đắp cho cô, anh quyến luyến vuốt ve gò má trắng nõn mịn màng của cô, cúi người chạm nhẹ lên gò má mềm mại kia.

Nụ hôn thoáng qua như chuồn chuồn lướt nước xẹt ngang mặt hồ, gợi lên từng gợn sóng lăn tăn.

“Ngủ ngon!”

Ngụy Minh Vũ đang định nhòm người dậy rồi đi thì vạt áo lại bị cô níu nhẹ, “Cô Bạch?”

Tay của cô bắt lấy vạt áo anh, như đứa bé sợ hãi bị bỏ rơi trong bóng tối.

“Không cho đi, ở lại với tôi!”

“Nhưng mà.....” Ngụy Minh Vũ hơi do dự, trai đơn gái chiếc ở chung một phòng hình như không được hay cho lắm?

Nhất định là do cô ngủ mê nên hành động mới khác thường như thế, nếu ngày mai tỉnh lại chắc chắn sẽ thấy hối hận!

“Anh dám không nghe lời tôi?”

“Tôi đâu có.” Ngụy Minh Vũ cười khỏ, lần nữa ngồi trở lại đầu giường.

Bạch Vận Đình lập tức bắt bàn tay anh lại, kéo qua để lên tấm chăn ở dưới mặt mình, còn giống như con mèo nhỏ cọ qua cọ lại có vẻ rất thân mật.

Có lại hơi ấm mình mong muốn, cô liền thở phào nhẹ nhõm. Đây là lần đầu tiên trong đời mà cô vội vã muốn bắt giữ thứ gì đó đến thế, không muốn cho nó rời khỏi mình...

“Cô Bạch.....”

Bàn tay thô dày của anh từ từ hạ xuống vuốt tóc cô, từ đầu ngón tay để lộ ra sự an ủi cùng dịu dàng, tất cả điều đó cũng làm cho cô có cảm giác rất thoải mái.

“Không được rời khỏi tôi.” Cô không có ý thức mà thốt ra lời nói của sự cô đơn chân thật nhất ẩn giấu trong lòng.

“Được.” Ngụy Minh Vũ yêu thương nhìn cô vừa nói vừa cọ lên bàn tay mình, “Tôi tuyệt đối sẽ không rời bỏ em!”

Đây không chỉ là cam kết mà thôi, đây là một lời thề son sắt!

Không biết có phải do ảo giác của anh hay không, sau khi nói ra những lời này, cô đang nhắm mắt ngủ say hình như hơi nhếch môi mỉm cười....

Nụ cười chỉ thoáng qua như làn tỏa ra hơi thở rất đối ngọt ngào, hoàn toàn làm dịu đi vẻ lạnh lùng thường ngày, khiến cô càng xinh đẹp gấp bội phần!

Ngụy Minh Vũ cứ sững người ngồi nhìn lúm đồng tiền bên má của Bạch Vận Đình mà không nỡ chớp mắt.

4. Chương 4

Edit: TieuKhang

Chỉ lẳng lặng đợi chờ thôi cũng cảm thấy đáng giá...

Anh chỉ muốn lẳng lẽ yêu em như thế...

Bình minh đến, chim chóc bên ngoài biệt thự không chịu nổi cô đơn kêu vang chúm chít.

Bạch Vận Đình vừa mở mắt liền thấy Ngụy Minh Vũ ngồi ngủ say sưa bên mép giường....

Đầu tóc rối bởi rũ xuống trước trán, bên dưới là sống mũi cao thẳng cùng đường cong bên sườn mặt ôm gọn gương mặt có vẻ phong sương tuần láng của anh.

Mặt cô còn đang áp lên bàn tay ấm áp của anh, da dẻ từ lòng bàn tay thô ráp tiếp xúc với da thịt mềm mại tạo cho cô có cảm giác thật dễ chịu. Cô không nhận được cọ cọ qua lại vài lần, trong mũi còn ngửi được hơi thở mang chút mùi cỏ chanh thuộc về người đàn ông trước mặt.

Hơi thở ấy khiến cho đôi gò má của cô nóng bừng lên....

Bị hành động của Bạch Vận Đình đánh thức, đầu ngón tay Ngụy Minh Vũ bỗng dưng nhúc nhích, anh từ từ mở mắt ra rồi lại nhắm nhủm....

“Cô Bạch!” Liếc thấy đôi mắt lạnh lạnh như mặt nước chẳng gợn sóng, trái tim anh sợ tới mức như sắp ngừng đập.

“Bốp” Tiếng bốp chan chất vang vọng khắp căn phòng, trên mặt bị trúng một cái tát không nặng cũng không nhẹ.

“Cô Bạch?” Ngụy Minh Vũ kinh ngạc nhìn Bạch Vận Đình, lực tay cô đánh không nặng, cho nên anh cũng không cảm thấy đau.

“Ai cho phép anh ngủ trên giường tôi?” Bạch Vận Đình trợn mắt nhìn anh với dáng vẻ lạnh lùng hung dữ.

Sự dịu dàng cùng thái độ mập mờ khiến người động lòng tới hôm qua tất cả dường như chỉ là ảo giác của anh. Cô bây giờ đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng kiêu ngạo xa cách nghìn trùng của ngày thường.

“Tại...Cô bảo tôi không được bỏ cô đi...” Ngụy Minh Vũ vừa dè dặt nói vừa canh chừng sắc mặt cô.

“Lời tôi nói đều là thánh chỉ sao? Vậy tôi bảo anh nhảy lầu anh có đi không hả?” Bạch Vận Đình nổi giận trợn mắt quát anh một cái, “Bây giờ anh đi ra ngoài cho tôi, tôi đói rồi, đi giúp tôi chuẩn bị đồ ăn sáng.”

“Oh!” Ngụy Minh Vũ buồn thiu rũ hai vai, gãi gãi đầu cười ngô nghê bỏ đi ra ngoài, anh không nhìn thấy Bạch Vận Đình ở đằng sau nhếch nhếch môi cười.....

Bạch Vận Đình rửa mặt xong ngồi vào trước bàn ăn.

Ngụy Minh Vũ đã chuẩn bị xong một bàn bữa ăn sáng kiểu tây gồm bánh mì nướng, thịt hun khói thơm nức mũi cùng trứng chiên vàng óng và ly nước trái cây....Đầy đủ mọi thứ cần nên có.

Toàn bộ nguyên liệu đều được lấy ra từ tủ lạnh, Bạch Vận Đình ít khi xuống bếp, lại càng không rành nấu nướng, những việc này ngày thường đều do người giúp việc một mình làm hết.

“Cô Bạch, mùi vị thế nào?” Ngụy Minh Vũ khẩn trương nhìn Bạch Vận Đình đang thong thả ung dung cắn một miếng trứng chiên.

“Cũng tạm được.”

Lời tuy nói như vậy, nhưng cô lại ăn hết rất nhanh cả một bàn đầy ắp thức ăn, xem ra, đồ ăn mình làm cũng không đến nỗi khó ăn ấy nhỉ? Nghĩ vậy Ngụy Minh Vũ cảm thấy hết sức vui sướng.

“Cô Bạch, khẩu vị buổi sáng của cô cũng không tệ há!”

“Hôm nay coi như anh miễn cưỡng vượt qua kiểm tra, nhưng về sau nếu như làm không đạt được như vậy nữa, tôi sẽ xào anh thành cá khô ngay khi có thể!”

Mặc dù lời nói rất cay độc, nhưng ở trong mắt Ngụy Minh Vũ mà nói, anh chỉ cảm thấy cô giống hệt như một con mèo nhỏ bướng bỉnh đáng yêu không hề có sức uy hiếp gì.

“Dĩ nhiên, tôi sẽ tiếp tục phát huy ạ.”

“Đây là lương tháng tới của anh.” Bạch Vận Đình đưa cho Ngụy Minh Vũ một tờ chi phiếu, anh nhận lấy và xem xét, bị con số kích xù trên đó dọa cho phát hoảng, “Ồ...Cái này, có phải hơi nhiều rồi hay không?”

“Một nửa là chi phí trong nhà tháng này, một nửa còn lại là tiền lương của anh.”

“Tiền lương? Tôi không cần đâu ạ.” Ngụy Minh Vũ gấp gấp nói: “Tiền lương cô đã trả cho tôi khi đi làm rồi, bây giờ lại còn đưa cho tôi nữa, thế thì nhiều quá!”

“Tóm lại anh có lấy hay không? Không lấy coi chừng tôi sẽ xào anh thành cá khô ngay lập tức đấy, mà anh cũng không cần phải ở lại đây tiếp tục làm người giúp việc cho tôi nữa.” Thiệt là, chưa từng thấy qua người nào giống như anh ta vậy.

“Vậy...Vậy thì tôi tạm thời nhận nó.” Nhìn chằm chằm cô một hồi lâu, cuối cùng Ngụy Minh Vũ cũng rút tay mình về, nhưng ánh mắt lại thoáng qua nét buồn bã, “Cảm ơn cô!”

Nắm tờ chi phiếu trong tay mà tưởng chừng như tảng đá nặng tựa ngàn cân đè lên trái tim. Phải làm sao cô ấy mới có thể hiểu được, mình theo cô ấy về đây, phục dịch ở bên cạnh cô thực ra không phải vì số tiền này của cô?

Nhưng nếu cô cứ khăng khăng vạch rõ mối quan hệ giữa cả hai như thế thì anh cũng không có cách nào ngăn cản, nếu như cô buộc phải làm như thế mới có thể an tâm thì cứ như vậy đi!

Bạch Vận Đình rũ hàng lông mi dày đậm xuống để tránh né ánh mắt của Ngụy Minh Vũ, trong ánh mắt nặng nề đó dường như có chút đau thương khiến cho cô lòng dạ rối bời.

Cô đột nhiên đứng dậy, trốn tránh tầm mắt của anh nói, “Tôi đi làm đây!”

Kể từ đó, hai người đã mở đầu giai đoạn cuộc sống ở chung kỳ quái và hoang đường của “Chủ nhân và người giúp việc”.

Hai người sống chung được tiến hành trong bí mật, trong công ty không hề có người nào biết, mà Bạch Vận Đình hiển nhiên cũng không muốn để cho người khác biết. Vì vậy ở trong công ty, Ngụy Minh Vũ cũng cố gắng tránh đi những lúc đụng mặt khi chỉ có hai người.

Công việc thường ngày của Bạch Vận Đình hết sức bận rộn, đi sớm về trễ là nhà chuyện thường như cơm bữa. Nhưng dù cho trễ cách mấy, Ngụy Minh Vũ cũng sẽ canh cửa chờ cô, cũng rất tận tâm giữ ấm cơm nước đã nấu sẵn, như vậy để khi cô về đến thì cũng có mà dùng ngay lập tức.

Biệt thự vốn cũng có người giúp việc khác, nhưng kể từ khi anh tới, Bạch Vận Đình liền cho người ta nghỉ hết để một mình Ngụy Minh Vũ kiêm luôn chức quản gia, đầu bếp, giúp việc nhà, vệ sinh nhà cửa đặt biệt

là làm “Trung khuyến giữ nhà”, nghe qua công việc có vẻ như rất năng nhọc nhưng thực tế thì công việc lại nhàn hạ hơn dự đoán nhiều.

Bạch Vận Đình thấy vậy chứ thật ra là một “Cô chủ” rất dễ phục vụ, ngoài những cái như lạnh lùng kiêu ngạo một chút, miệng mồm độc địa một chút ra thì trên cơ bản cô không phải người kén chọn. Về phương diện ăn uống cũng rất qua loa, có gì ăn đó, đặc biệt là không hề kén ăn hoặc kiêng kỵ thứ gì cả, vì vậy mới có thể để cho anh được tự do trổ tài nấu nướng.

Từ nhỏ ở trong nhà Ngụy Minh Vũ đã đảm đương chức “Bà Táo”, về phương diện nấu nướng, anh có lòng tin không hề thua kém bất kỳ người nào.

Mặc dù Bạch Vận Đình luôn nghiêm mặt ăn cơm, hà tiện dù chỉ một lời khen ngợi, nhưng nhìn dáng vẻ ăn uống say sưa ngon lành ấy của cô, Ngụy Minh Vũ biết chắc rằng cô không hề ghét đồ ăn do mình nấu. Mà thái độ khó khăn hay bất bẻ của cô cũng chỉ làm cô càng thêm đáng yêu hơn mà thôi.

Mãi đến bây giờ anh mới hiểu được, thì ra chuyện được nấu cơm cho người mình yêu lại hạnh phúc đến thế!

Vì vậy, thời gian vào mỗi bữa ăn tối là khoảnh khắc mà anh mong đợi nhất, chỉ có khi đó cô mới ở gần anh nhất.

Đêm đã khuya, Bạch Vận Đình cho xe đỗ vào nhà để xe, xách theo cặp tài liệu dày cộm bước xuống xe, trên khuôn mặt xinh đẹp không giấu được vẻ tiêu tụy.

Bạch Vận Đình vừa mới hoàn tất buổi họp hội đồng quản trị, trong buổi họp mấy vị đồng sự lại gây khó dễ, chỉ trích cô nên phụ trách thành tích quý này của KM bị giảm, còn bắt bẻ làm khó cô đủ thứ chuyện.

Tuy họ là chú ruột và anh họ, nhưng thường ngày chẳng nhún tay vào việc gì cả, trước giờ cũng không đóng góp gì cho công ty, mỗi khi chia hoa hồng bị ít đi liền nhảy đồng lên chửi bới xối người khác.

Nếu không phải nể tình người cha già đã chết, còn lâu cô mới dễ dàng bỏ qua cho họ như thế! Cô năm lần bảy lượt nhần nhin thì bọn họ lại càng được nước làm tới, chẳng lẽ đôi bên nhất thiết phải trở mặt mới bằng lòng bỏ qua?

Nếu như ba còn sống trên đời, biết được người thân mà ông vẫn luôn tin tưởng lại trở mặt như thế, không biết là ông có đau lòng hay không?

Giữa làn gió đêm âm u, Bạch Vận Đình vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy phòng khách của biệt thự tỏa ra vàng sáng ấm áp từ ánh đèn nhàn nhạt, tựa như một dòng suối nước nóng chảy vào trái tim cô.

“Tôi về rồi.” Cô lên tiếng thông báo, vẫn là giọng điệu lạnh lùng nhưng lại có xen lẫn một chút ấm áp không dễ gì phát hiện ra.

“Cô về đó à!” Nghênh đón cô là một nụ cười vô cùng xán lạn, trong nháy mắt, đáy lòng u ám của cô như được soi rọi bừng sáng hẳn lên.

Ngụy Minh Vũ ân cần chạy nhanh tới xách đồ giúp Bạch Vận Đình, dáng vẻ y hệt như một chú chó săn hoàng kim trung thành và tận tâm.

“Đói bụng không? Tôi đã làm cơm xong rồi, mau ăn đi!”

Bạch Vận Đình ngồi vào chiếc ghế mà Ngụy Minh Vũ đã quan tâm kéo ra giúp cô, chỉ mấy giây sau, từng món ăn với nhiều màu sắc hấp dẫn còn đang bốc hơi nghi ngút tỏa ra mùi thơm đều được mang lên.

“Cám ơn.” Bạch Vận Đình hồ hững nói tiếng cảm ơn sau đó cầm đũa lên.

“Để tôi múc cho cô chén canh.”

Ngụy Minh Vũ lại bắt đầu bận rộn loay hoay ở trong phòng bếp, bóng lưng cao lớn như một tòa núi mang đến cho người ta có cảm giác vô cùng an tâm.

Giống như đây chính là điểm tựa tránh gió của cô trong cuộc đời này....Bạch Vận Đình lẳng lặng nhìn bóng lưng của Ngụy Minh Vũ, nhiều chuyện đã qua cuốn cuộn kéo tới, ngay lúc này đột nhiên trăm mối cảm xúc ngổn ngang, còn có loại cảm giác như muốn chực khóc.... Giống như đây chính là điểm tựa tránh gió của cô trong cuộc đời này....Bạch Vận Đình lẳng lặng nhìn bóng lưng của Ngụy Minh Vũ, nhiều chuyện đã qua

cuồn cuộn kéo tới, ngay lúc này đột nhiên trăm mối cảm xúc ngổn ngang, còn có loại cảm giác như muốn chực khóc....

“Cô sao vậy?” Ngụy Minh Vũ chăm chú nhìn vào ánh mắt của Bạch Vận Đình.

“Không có gì.” Bạch Vận Đình lắc lắc đầu, kiềm nén lại hơi nước long lanh trong hai mắt.

“Có phải đồ ăn tôi làm không được ngon không?” Ngụy Minh Vũ nghiêm túc nhìn cô chăm chăm, “Vậy....Nếu như có món nào không hợp khẩu vị của cô, cứ việc nói cho tôi biết, tôi sẽ ngay lập tức sửa đổi.”

“Được rồi.” Bạch Vận Đình cố dần xuống sự xúc động bất thành linh xảy ra với mình, bắt đầu chậm rãi nhai nuốt.....

Ngay cả chính cô cũng không tin, đáy lòng vốn đã đóng băng nhiều năm, lại bởi vì bóng lưng anh ta mà rung động mãnh liệt như thế.

Kể từ khi sống chung một nhà với anh, cô phát hiện mình đã trở nên yếu đuối đi, đây không phải là hiện tượng tốt.

Không gì là có thể lâu dài mãi mãi, dù rằng hiện tại cả ngày anh ta đều hầu hạ ở bên cạnh mình, nhưng sẽ có một ngày, anh ta cũng kiên quyết bỏ mình mà đi thôi....

Mọi thứ bên cạnh mình đều là như thế, mẹ, anh hai, ba, người nào cũng vậy, cho nên, đây tuyệt đối không phải hiện tượng tốt!

Cơm nước, tắm rửa xong thì đêm đã quá khuya, Bạch Vận Đình mặc áo choàng tắm mềm mại đi chân không tới phòng khách mở ti vi, mệt mỏi tựa vào trên ghế sofa.

“Cô Bạch, tóc cô để ướt vậy sẽ cảm đó, tôi giúp cô sấy khô nhé!” Ngụy Minh Vũ cầm máy sấy đi tới.

“Gọi thẳng tên tôi.”

Cả ngày lẫn đêm một cũng “Cô Bạch”, hai cũng “Cô Bạch”, nghe mãi cô cảm thật thật chói tai.

“Ồ....Bạch....Vận Đình.....”

Không hiểu sao, nghe được tên mình từ miệng anh nói ra trái tim cô lại bồi hồi rung động.

“Về sau, thời điểm chỉ có hai người chúng ta, anh cứ gọi tên tôi.” Bạch Vận Đình hờ hững căn dặn.

“Vâng.” Ngụy Minh Vũ hiền lành nhìn cô cười cười.

Tiếng máy sấy kêu ồ ồ, từng ngón tay thô to phái nam luồn vào giữa làn tóc mềm mại của cô, nhẹ nhàng êm ái xoa bóp đỉnh đầu cho cô.

Dòng hơi thở thân mật mà mập mờ bắt đầu khởi động giữa hai người họ, bầu không khí dần dần tỏa đầy hương thơm thoang thoảng, Bạch Vận Đình khép hờ hai mắt chìm vào giấc ngủ...

Tiếp xúc của anh làm cô thấy rất thoải mái, êm ái tựa như lọt vào trong cội thần tiên, rồi lại có cảm giác sợ hãi mơ hồ, sợ hãi sự dịu dàng này chỉ là một hồi ảo mộng thoáng qua trong giây lát, nó sẽ như bọt biển mà tan biến trong vô hình!

Dần dần, bốn phía im ắng không còn tiếng động nào....

Tóc chẳng biết đã khô từ lúc nào, Bạch Vận Đình đang kinh ngạc không hiểu vì sao bên cạnh lại an tĩnh như thế thì đột nhiên bên môi truyền đến cảm giác nóng bỏng....

Cô bỗng dưng mở mắt ra, khuôn mặt anh mở rộng kề sát trước mặt cô, khoảng cách chỉ có chỉ vài bước!

Không ngờ cô lại chưa ngủ, Ngụy Minh Vũ phát hoảng giật nảy mình ngẩng phắt đầu lên cả lăm giải thích, “Ồ....Cô Bạch....Vận Đình....Tôi....Cô...”

Mới vừa rồi nét mặt của cô thật sự quá đẹp, hại anh bị ma xui quỷ ám đầu óc nhất thời hôn mê, mới có thể không cách nào kiềm được mà hôn trộm cô, không ngờ lại bị cô bắt quả tang.

Thôi tiêu rồi....Lần này xong đời rồi, chắc mình sẽ bị đuổi việc mất!

Bị cuốn gói còn là chuyện nhỏ, nói không chừng mình sẽ bị cổ bấm thành trăm mảnh ném vào trong biển làm mồi cho cá mập!

“Anh...Hôn lên tôi?” Bạch Vận Đình lạnh lùng nói ra sự thực vừa xảy ra.

“Bối....Bối vì cô đẹp quá....Tôi...Tôi thật sự không nén được lòng.....” Ngụy Minh Vũ mặc dù sợ, nhưng vẫn thành thật nói ra lời xuất phát từ trái tim.

“Ồng ngốc!”

“Bốp...” Trên mặt Ngụy Minh Vũ lại trúng một cái tát thật mạnh.

“Sao anh dám hôn tôi? Đừng quên, anh chính là “Trung Khuyển” mà tôi nhét về, tôi cho anh chỗ ở còn trả lương cho anh, anh ngon rồi, chẳng những không cảm ơn ngược lại còn cắn cho tôi một phát, anh quên tôi là chủ nhân của anh sao?” Bạch Vận Đình lạnh lùng hất cằm lên, nhìn chằm chằm cả khuôn mặt đỏ bừng của tên “Tội phạm hiện hành”.

“Tôi không có quên.” Ngụy Minh Vũ xấu hổ cúi thấp đầu, hoàn toàn bộc lộ ra nét mặt điển hình của một “Trung Khuyển”.

“Không quên mà anh dám loạn tới mức này sao? Trách nhiệm của sủng vật chính là nghe lời chủ nhân, nào có chuyện tự ý làm chủ như thế chứ?”

“Cô Bạch, tôi không dám nữa đâu, xin cô hãy tha thứ cho tôi.” Mặt Ngụy Minh Vũ đỏ tới tận mang tai mở lời cầu xin tha thứ.

Bạch Vận Đình trừng mắt nhìn anh một hồi lâu mới vỗ vỗ tay lên thành ghế sofa nói, “Tới đây.”

Ngụy Minh Vũ lập tức tiến tới, quỳ gối một chân ở trước mặt cô, chỉ còn chưa có vẩy đuôi với cô nữa mà thôi! Anh tựa như một tên đầy tớ thấp hèn từ thời cổ xưa, quỳ dưới chân một Nữ Vương cao ngạo và xinh đẹp nhất trên đời.

“Nể tình anh lần đầu tiên vi phạm, tôi tha thứ cho anh một lần. Từ nay về sau không được phép làm như vậy nữa, anh không có quyền được chủ động, cho dù muốn hôn, phải là tôi hôn anh trước!”

“Hả?” Cô nói sao?

Ngụy Minh Vũ đang há to miệng ngơ ngàng, hoàn toàn đờ người bất động thì hai tay Bạch Vận Đình vòng lên cổ kéo anh về phía mình, từ từ đối diện với đôi môi đầy gợi cảm của anh....

“Bùm...” Bộ não Ngụy Minh Vũ trong nháy mắt nổ tung!

Đây là sự thực ư? Không phải mình đang nằm mơ chứ? Người con gái mà mình tôn thờ coi như một Nữ Vương thế nhưng lại chủ động hôn mình?

Cả người Bạch Vận Đình gần như lọt thỏm vào trong lòng Ngụy Minh Vũ, cơ thể mềm mại thơm ngát như không xương tựa hẳn vào ngực anh....

Làn tóc đen mảnh nhuyễn đùa nghịch khấp mắt khiến anh hơi ngứa, quanh mũi là hương thơm dịu dịu của hơi thở, đó là mùi thơm đặc biệt thuộc về cô....Những thứ này kích thích mạnh vào giác quan cùng dây thần kinh của Ngụy Minh Vũ.

Ngụy Minh Vũ cảm thấy máu nóng trong người như đang sôi trào ùng ùng xông lên não, toàn thân cứng ngắc như đá, muốn nhúc nhích cũng không nhúc nhích được.

Tuy rằng bản thân chủ động ngã vào lòng người khác, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên thân mật với người khác phái, Bạch Vận Đình lại là người chủ động, cho nên cũng chỉ dám liếm nhẹ vờn quanh trên môi Ngụy Minh Vũ.

Đùa bỡn với môi anh một hồi, toàn bộ dũng khí nhất thời biến mất hầu như không còn, cô xoay mặt đi tính đẩy anh ra nhưng tay đã bị anh giữ lại.

“Cô Bạch....Vận Đình.....”

Tay Bạch Vân Đình bị Ngụy Minh Vũ nắm rất chặt trong lòng tay mình, cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng như lửa phát ra từ anh khiến ặt cô bừng bừng nóng lên.

Cô không biết tại sao mình lại chủ động hôn anh, mới vừa rồi anh hôn lên cô cũng không hề tức giận. Chẳng những không giận, ngược lại trong lòng dường như còn đang mơ hồ mong đợi điều gì đó xảy ra kế tiếp.

“Vân Đình.....” Lòng ngực Ngụy Minh Vũ phập phồng với tốc độ cực nhanh, từ từ áp người về phía cô, hơi thở nam tính nóng bỏng phả tới tấp vào mặt cô.

Bạch Vân Đình rũ mí mắt không dám nhìn anh, hàng lông mi thật dài lo lắng run run, gò má trắng mịn vọt đỏ hồng lên như hoa Anh Đào nở rộ vào đầu mùa xuân xinh đẹp đến mức khiến người không thể không hái, hoàn toàn khác xa với vẻ lạnh lùng cao ngạo của ngày thường.

Nét thẹn thùng hiếm thấy này như chất độc ngấm sâu vào người Ngụy Minh Vũ, anh không nhịn được vòng qua eo cô, mỗi lúc thắt chặt hơn, sau đó, từ từ cúi đầu xuống....Hai bờ môi nóng rực đặt lên đôi môi hồng nhạt yêu kiều như hoa của cô.

Môi cô tựa như cánh hoa dính mật, làm anh khó kìm lòng nổi cạy mở đôi môi ấy ra, đưa đầu lưỡi thăm dò vào nơi sâu nhất trong miệng cô.

Đầu lưỡi dẻo dai của anh không tốn sức chút nào bắt được chiếc lưỡi thơm ngọt của cô, môi lưỡi triền miên không rời, lòng ngực anh như có dòng nhiệt nóng ào ào tuôn chảy....

Mà cô thì không ý thức bật lên tiếng “Úm”, cảm giác lần đầu tiên da thịt tiếp xúc làm cho con người ta vừa hoảng vừa sợ, nhưng có một loại cảm giác rất tuyệt khó nói thành lời, phần eo của cô đã tê dại mềm nhũn....

Phản ứng của cô không thể nghi ngờ là một loại kích lệ vô hình, khiến anh càng thêm nhiệt liệt hôn lấy hôn để.

Quyết tâm, êm ái, trần trở rồi lại quyết liệt hơn....Anh thỏa thích hôn lấy bờ môi hồng mà anh đã khát vọng từ bấy lâu, tình cảm mãnh liệt không kiềm chế nổi trào dâng lai láng.

Dần dần, nụ hôn càng trở thành tấn công kịch liệt.

Anh mút thật sâu chiếc lưỡi mềm mại ngon ngọt ở trong miệng cô, không hề bỏ qua mọi góc ngách nào trong khoang miệng, không ngừng tấn công đòi hỏi hương thơm lẫn sự mềm mại dường như chỉ dành riêng cho bản thân, cũng không hề che giấu mà thể hiện hết sự thâm tình của mình dành cho cô qua nụ hôn này.

Thân thể của hai người chẳng biết từ lúc nào đã dán chặt cùng nhau, tựa như một đôi song sinh hôn đến quỵên luyến không nở rời xa....

Ngụy Minh Vũ ước chi có thể được nuốt trọn người con gái mình đã thâm yêu từ rất lâu vào lòng ngay lập tức. Cánh tay Ngụy Minh Vũ siết chặt vòng eo mềm mại tưởng chừng như vừa chạm đến liền có thể vỡ của cô, nhiệt liệt đòi hỏi chất mật ngọt trong miệng cô.

Cô cũng theo bản năng ôm lấy cổ anh, hơi hé mở cái miệng nhỏ nhắn, ngoan ngoãn mặc tình cho anh chu du ở trong miệng mình.

Cô cũng không hiểu mình làm sao nữa, chỉ cảm thấy toàn thân nóng như lửa sôi. Anh thở rất mạnh, đầu lưỡi kiên trì bền bỉ, lòng ngực rắn chắc....Những gì thuộc về anh đều khiến cho cô mê đắm mất kiểm soát!

Anh rõ ràng chỉ là một chú chó trung thành được cô thu nhận về để giúp đỡ ình, nhưng tại sao khi chú chó trung thành này bất chấp gia quy bỏ nhào lên người mình thì cô chẳng những không nổi giận, ngược lại còn đắm chìm thỏa thích dây dưa cùng với nó?

Cho dù cô không muốn anh rời đi, chỉ muốn giữ chân anh ở lại bên cạnh, cũng đâu cần thiết phải “Hy sinh” tới mức này chứ?

Bạch Vân Đình thật không biết tại sao, đầu óc cô lúc này đã rối tung hỗn loạn.

5. Chương 5

Edit: TieuKhang

Không biết qua bao lâu, chừng như cả hai bên đều thở không nổi nữa, Nguyễn Minh Vũ mới lưu luyến buông ra người đẹp trong ngực.

Trống ngực anh phập phồng lên xuống, hô hấp dồn dập, Bạch Vận Đình cũng thở gấp tựa hẳn vào ngực anh, đôi mắt trong suốt ngập đầy hơi nước, tựa như đám sương buổi sớm chợt nổi lên mặt hồ, sương mờ lượn lờ phất phơ như có như không, tô điểm cho đôi mắt ấy càng thêm lung linh hấp dẫn, thú vị mê người.

Vẻ đẹp có một không hai này là lần đầu tiên trong cuộc đời Nguyễn Minh Vũ được nhìn thấy!

Quyến rũ như thế, gợi cho toàn thân anh cháy sáng như bị lửa thiêu đốt, từng luồng nhiệt nóng va chạm ầm ầm khắp nơi trong cơ thể anh, tình cảm cuộn cuộn kéo tới như ngọn sóng triều mãnh liệt, cuốn trôi đi tất cả lý trí của anh.

“Vận Đình, em thật là đẹp, anh thích em lắm! Anh thích em đã rất lâu rồi!” Anh không dần được lần nữa siết chặt cơ thể cô, rên rỉ nói ra lời yêu thương đã chôn giấu bấy lâu trong đáy lòng.

Anh rất muốn có cô! Mỗi một tế bào trong người anh bào đều đang điên cuồng mà réo gọi tên cô!

Bị anh bất thành linh tấn công đè ngã trên ghế sofa mềm mại, đôi môi lần nữa bị đầu lưỡi anh điên cuồng cuốn lấy, Bạch Vận Đình chỉ kịp phát ra tiếng “Ừm ừm” thì đã bị anh một đường tấn công vào.....

Cô cũng vô ý thức lè lưỡi ra nghênh đón đợt tấn công của anh.

Cảm xúc mạnh mẽ xa lạ nhưng mãnh liệt ấy tựa như luồng lốc nước xoáy không đáy, hút mạnh cô vào trong đó, hơn nữa càng cuốn càng sâu, nhưng chẳng những cô không ngăn cản được, ngược lại còn mê mẩn đắm chìm mặc ình bị cơn sóng triều đó mang tới một nơi thật xa không hề quen biết.

“Đình....Đình.....” Nguyễn Minh Vũ xúc động gọi tên người thương, nụ hôn nóng bỏng như mưa rơi xuống trán, sống mũi, mí mắt của cô.....

Cô vừa tắm xong, chỉ mặc một chiếc áo tắm mỏng dính, cơ thể mềm mại thơm tho còn lưu lại mùi sữa tắm. Đèn của phòng khách chiếu sáng lên gương mặt xinh đẹp, soi rõ từng đường cong quyến rũ trên cơ thể, càng làm tăng thêm vẻ liêu trai như mộng ảo.

Giờ phút này, cô gần như lọt thỏm vào trong lòng ghế sofa, suối tóc đen xõa tung như đám mây, có vài sợi rơi trên gò má trắng mịn, đen trắng tương phản nhìn vô cùng bắt mắt.

Anh hôn cô như thể sùng bái thần thánh, chậm rãi kéo mở dây áo choàng tắm của cô, một tay luồn vào bên trong....

“A!” Bạch Vận Đình kinh ngạc thở gấp, không thể tin được “Trung Khuyển” mình nhận về nuôi lại dám lớn mật như thế. Những nơi bị bàn tay anh chạm đến, tựa như ngọn lửa thiêu đốt mỗi tác da thịt trên người cô.

“Đình, em đẹp quá....Xin lỗi, anh thật sự không thể kiềm được nữa.” Nguyễn Minh Vũ giật dây buộc áo choàng xuống, thân hình trơn bóng trắng sáng như ngọc ngay tức thì mở rộng ra trước mắt anh.

Anh si dại nhìn cô, ánh mắt nóng bỏng tưởng chừng như có thể đốt cháy người.

“Không được nhìn.....” Bạch Vận Đình xấu hổ rút chân lại, dùng hai tay che ngực để bảo vệ đôi núm đầy đà trắng muốt của mình.

“Đình....Em rất đẹp, thật đó, đừng mắc cỡ.” Nguyễn Minh Vũ kéo hai tay cô ra, cũng nhẹ nhàng áp lên người cô, đầu lưỡi nóng ướm một đường lướt từ cổ tay cô hôn lần lần lên phía trên.....

Từ bàn tay đến khuỷu tay, sau đó là bờ vai mảnh khảnh....Kế tiếp lên đến cẳng cổ thon dài, anh gần như là dùng sự sùng bái để hôn, không dám dùng sức sợ làm đau người mình yêu.

“Ừm...Ừm mà.....” Bạch Vận Đình khẽ thở dốc, lắc lư đầu.

Cuối cùng, môi anh cũng di chuyển tới bộ ngực tuyệt đẹp để trần của cô, hai đóa anh đào nở rộ vun cao run run thật sự đẹp đến khiến cho người mê mẩn.

Ngụy Minh Vũ ngậm lấy quả đào bên trái đã lặng lẽ đứng thẳng, bên còn lại thì bị bàn tay phủ lên xoa nắn nhẹ nhẹ.

“Ừm...Ừm...Áaaa.....” Bạch Vận Đình liên tiếp thở gấp, đôi mắt xinh đẹp mở to lộ ra vẻ kinh hoàng nhưng đẹp để động lòng người, hoàn toàn không còn hình tượng kiên cường của mọi ngày nữa, đáng vẻ thật khiến cho người ta càng thêm yêu thương.

Đầu lưỡi nóng như lửa của anh đang nâng niu hai đóa hồng nho nhỏ, vừa bú vừa mút, vờn quanh qua lại gọi lên chỗ mẫn cảm nhất trong cô.

Thân thể tươi trẻ chưa bao giờ được khai phá sao có thể chịu nổi sự trêu chọc trực tiếp như thế? Toàn thân Bạch Vận Đình không kiềm được run lên bần bật, “Ừm....Ừm....Đừng....mà.....”

Hai nụ hồng nho nhỏ trên hai bầu vú trắng mịn bắt đầu săn lại đứng đứng, no đủ như trái cây đến thời kỳ chín mọng.

“Có thích anh làm vậy với em không?”

“Không....Đừng...Mà....Ừm....” Cho dù bịt miệng lại cũng không ngăn được tiếng rên rỉ được phát ra từ trong cổ họng, mỗi một tiếng ngâm nga không hề che giấu được vẻ kiều mỵ của lửa lòng, Bạch Vận Đình mắc cỡ đến toàn thân đỏ ửng lên.

“Đình....Tiếng của em kêu lên nghe rất dễ thương....Em hãy kêu lên vài tiếng nữa đi....”

Đường cong duyên dáng của cô thực sự làm cho anh say anh mê, men theo đường cong lung linh hấp dẫn, Ngụy Minh Vũ hôn từ ngực xuống tới chiếc bụng bằng phẳng, sau đó lại trượt dọc xuống tiếp phía dưới, dọc theo bắp đùi trắng ngần đến đôi chân thon thả.....

“Anh muốn làm gì?” Bạch Vận Đình thở hổn hển hỏi.

“Anh muốn làm chuyện khiến cho em vui sướng.” Ngụy Minh Vũ thâm tình trả lời, nâng lên mủi chân chưa đầy một nắm tay của cô, liếm láp nhẹ nhàng lên mắt cá chân, sau đó hé miệng ngậm lấy ngón chân nhỏ nhắn xinh xinh, cẩn thận nâng niu liếm hết ngón này tới ngón khác....

“A....Đừng....Đừng vậy mà.....”

Bạch Vận Đình chưa bao giờ biết, thì ra ngón chân của mình cũng là một trong những vùng mẫn cảm, anh liếm láp khiến cô có cảm giác tê tê, có một loại ấm áp rất dễ chịu, xao động từ ngón chân rồi lan tỏa khắp toàn thân, giống như vào mùa đông mà được phơi nắng dưới ánh mặt trời ấm áp, thoải mái không gì có thể sánh được.

“Đừng mà....Nhột quá.....” Cô bật cười khúc khích, anh đang liếm lên giữa lòng bàn chân làm cô không nhịn được muốn trốn chạy, chân vừa định rút lại thì đã bị cánh tay anh dùng sức giữ chặt không thể nhúc nhích, “Ngụy Minh Vũ.....”

Anh nhìn cô chăm chăm không chớp mắt, khiến cô cảm thấy mình giống như con mồi bị chàng thợ săn một tay tóm lấy, ngoài núm trong ngực anh ra cô đã không còn đường để trốn.

“Thật đáng ghét....Buông tôi ra.....” Tuy ngoài miệng nói thế, nhưng lực bắt tòng tâm để giãy giụa.

“Anh luôn khao khát được yêu em như lúc này.....” Ngụy Minh Vũ gần như dùng ánh mắt say mê và sùng bái để chiêm ngưỡng cơ thể trắng mịn thuần khiết bên dưới thân mình.

Anh đã khát vọng cô từ bấy lâu nay! Lâu đến mức luôn ao ước rằng sẽ có một ngày mơ ước ấy sẽ trở thành hiện thực, nhưng điều hiện thực lúc này cũng làm cho anh không dám tin, lo sợ chỉ cần thử mạnh một cái thôi giấc mộng đẹp ấy sẽ biến mất trong vô hình.

“Đồ ngốc!” Nét thâm tình trong mắt anh gần như khiến cô không cách nào chống lại, mặt đỏ lên mắng một tiếng rồi rũ mắt xuống, run rẩy nghênh đón sự vuốt ve kế tiếp của anh.

Môi lưỡi của anh khiến cô như muốn bốc cháy hừng hực, lần nữa thuận theo từ mắt cá chân lên bắp chân, từ từ tiến thẳng lên phía trên, sau đó trở về ngay lối rẽ giữa bắp đùi, hôn lên chiếc quần lót mỏng dính của cô.

“Á.....” Bạch Vận Đình gần như rú âm lên, cô có nằm mơ cũng không ngờ anh lại to gan đến thế, dám chạm đến chỗ đó của cô, “Đừng....Chỗ đó không được.....”

Nhưng anh vẫn đè lại cơ thể mềm mại đang run rẩy kịch liệt của cô, đầu tiếp tục vùi vào nơi bí hiểm âm u mà chưa bao giờ có người nào thăm dò khám phá, hôn lên búp hoa xinh đẹp cách một lớp vải lụa mỏng.

“Ừm....Á...Ừm.....” Bạch Vận Đình không kiềm được ưỡn cong người lên, gương mặt xinh đẹp ửng hồng, hoàn toàn đã bị ái tình mê hoặc.

Cũng chẳng biết quần lót đã bị lột xuống từ lúc nào, cô không hề chống trả nữa mà ngoan ngoãn như một đứa trẻ nhỏ nằm ở trước mặt anh.

Anh lặng lẽ tách ra đôi chân thon dài của cô, đập vào mi mắt là hai cánh hoa màu hồng xinh đẹp, giờ phút này bởi vì tâm tình kích động của chủ nhân mà hơi hé mở mấp máy.

Cảnh tượng kích dục tuyệt mỹ ấy khiến cho vật bên dưới của anh chợt căng cứng, trong não cũng đang âm ỉ bùng nổ.

Lần này anh đã được nhìn thấy toàn bộ cơ thể cô, cái loại tâm trạng khao khát yêu thích muốn hoàn toàn đoạt lấy khiến cho anh chỉ muốn ngay lập tức đem thanh sắt cứng rắn nóng rực của mình vùi thật sâu vào hang động âm u nhưng cực kỳ xinh đẹp kia.

Nhưng không được, nếu làm như vậy nhất định mình sẽ làm tổn thương cô ấy!

Ngụy Minh Vũ cố bình tĩnh đè nén lửa dục, âu yếm hôn lên đùi Bạch Vận Đình, rồi từ từ từng bước di chuyển thẳng tiến vào nơi sâu nhất trong âm hộ cô.

Đầu lưỡi ấm áp của anh bất thành linh linh hoạt lần dò vào giữa hai cánh hoa xinh xắn huyền bí, sau đó mút thật mạnh....

“A.....” Toàn thân Bạch Vận Đình chấn động mãnh liệt, tiếng rên rỉ ngọt ngào quyến rũ phát ra từ cổ họng, đồng thời có một luồng khoái cảm không thể tưởng tượng nổi giống như dòng điện đánh thẳng vào cô, sau đó lan tỏa khắp cơ thể.

Đầu lưỡi Ngụy Minh Vũ cứ liên miên bất tận chọc sâu vào trong cánh hoa, nhiệt tình dùng môi lưỡi tách ra đôi cánh hoa diễm lệ kia.

“Ummmm....Trời ơi.....” Loại cảm giác này quá mức mạnh mẽ, khiến cô tưởng chừng như không thể nào chịu đựng nổi, cô liều mạng lúc lắc đầu, khoe mắt đã hiện lên làn nước óng ánh, “Ừm....Buông tôi ra....Ngụy Minh Vũ...Đừng liếm chỗ đó nữa....Á....Thả tôi ra.....”

Giọng điệu ra lệnh vô tình lại trở thành tiếng rên rỉ cầu xin tha thứ.

Nhưng đến lúc này rồi làm sao anh có thể thả cô ra? Đầu lưỡi anh vẫn nhiệt tình khuấy tung miệng cánh hoa giữa rừng rậm âm u, liếm láp hạt đậu vô cùng mẫn cảm kia, mỗi một cái liếm đều có thể cảm nhận được nơi non mềm ấy của cô run rẩy dữ dội.....

“Đừng mà....Đừng làm nữa....Á.....” Bạch Vận Đình duỗi tay luồn vào giữa mái tóc dày của Ngụy Minh Vũ, rõ ràng muốn đẩy anh ra, nhưng không hiểu sao lại càng tóm lấy anh kéo sát vào mình hơn....

Ngụy Minh Vũ mút liếm lúc mạnh lúc nhẹ sâu vào tận bên trong hang động kín đáo, đầu lưỡi linh hoạt như rắn trượt qua trượt lại.

Khoái cảm được anh mút liếm cứ như dòng điện chen lủi lên cột sống, kết hợp thành một loại cảm giác vui sướng ngọt ngào, để cho Bạch Vận Đình rơi vào trong cơn mê say choáng váng, thần trí hôn mê như hít phải thuốc phiện vậy.

“Ừm....Ồ....Ồ....Ừm....Đừng mà.....” Cô tựa như được đắm mình trong dòng suối nước nóng rất ấm áp dễ chịu, tế bào toàn thân cũng rất sáng khoái, nó làm cô vui sướng đến nỗi chỉ muốn hét toáng lên.

Thân thể của cô nửa như mềm oặt, nửa như tê dại, thần trí dần dần bắt đầu mơ hồ, cả người choáng váng tựa như đang bay bổng tí trên mây xanh.

“Thích không?” Ngụy Minh Vũ cố dè nén dục vọng của mình, dè dặt hỏi cô.

“Ừm.....” Bạch Vận Đình mở ra tròng mắt mờ mịt hơi nước, không cần lên tiếng, tất cả sự đam mê và hưởng ứng đã thay cho câu trả lời của cô rồi.

Ngụy Minh Vũ hơi nghiêng phần trên của cơ thể, che chắn ở cơ thể mềm mại của cô, duỗi ra ngón tay giữa, dùng tay thế môi, tiếp tục ra vào hang động cô lúc sâu lúc cạn, bàn tay kia thì xoa nắn một bên vú, còn dùng luôn cả miệng ngậm lấy một bên vú còn lại, dịu dàng bú mút thỏa thích.

“Áaaa...Ừm.....” Cảm nhận được sự kích thích như thế, từng tiếng rên rỉ mê người bật ra, dường như không thể nào ngăn được tiếng thốt ra từ đôi môi mình.

Hai chân bị anh tách ra, âm hộ còn non nớt chưa ai chạm qua bị ngón tay cùng môi lưỡi anh nhiệt tình không ngừng vuốt ve, từ trước ngực đến dưới thân cũng cảm nhận được chất mật ngọt tình ái từ đầu lưỡi anh, Bạch Vận Đình cảm giác tế bào khắp nơi toàn thân mình đều trở nên vô cùng mẫn cảm, bởi vì sóng tình mãnh liệt mà không ngừng run rẩy.

“Áaaa...Đừng...Ừm.....”

Tần số ngón tay anh dứt vào đột nhiên tăng nhanh, từng đợt cảm giác vô cùng vui sướng vọt lên từ nơi bí mật bị ma sát, làm cho cô thoải mái phát ra tiếng ư hử như mèo kêu, thân thể run khe khẽ, toàn thân có loại cảm giác như sắp tan chảy.....

“A...Ừm...Ừm.....” Thân thể cô không tự chủ được mà ngênh đón, còn có loại cảm giác sung sướng khó diễn tả bằng lời, khi ngón tay anh ra vào thì thân thể cô cũng hòa nhịp theo chủ động đung đưa, rượt đuổi theo ngón tay của anh mong tìm kiếm cảm giác vui sướng nhiều hơn nữa.

“Đình, em đẹp lắm! Em là người con gái đẹp nhất mà anh từng gặp...” Ngụy Minh Vũ cảm thấy lửa dục đang cuộn cuộn bốc lên, động tác nơi tay vẫn đang tiếp tục, cúi người hôn lên đôi môi hồng kiêu diễm, cuốn mút cùng cái lưỡi thơm tho mềm mại của cô, tham lam mút hết chất mật ngọt trong miệng cô.

Môi lưỡi triền miên, hơi thở của cô lấp đầy miệng anh, nhưng vẫn cảm thấy còn chưa đủ, không biết bao nhiêu mới đủ!

“Á ——”

Đột nhiên, Bạch Vận Đình phát ra tiếng thét chói tai cao vút động lòng người, song song đó, âm hộ vừa ướt vừa nóng còn mút thật chặt ngón tay anh, không kiềm được mà co rút liên hồi, càng lúc càng kẹp chặt lấy ngón tay của anh.

“Là nơi này sao?” Ngụy Minh Vũ ấn ấn nhẹ lên chỗ mình mới vừa khám phá ra, quả nhiên toàn thân Bạch Vận Đình chấn động, ngay lập tức bật ra tiếng rên rỉ ướt át kích thích hơn, sắc mặt đỏ đến động lòng người.

“Đừng...Đừng đụng chỗ đó.....”

Tiếng nói của cô vừa nũng nịu vừa mềm mại, làm anh mạch máu anh căng lên như muốn nổ tung, suýt nữa đã bắn luôn ra ngoài.

“Đừng mà....Áaaaa..Ừm.....” Ngón tay cứ tiếp tục cố chấp thăm dò tới điểm mẫn cảm của cô, Bạch Vận Đình cảm thấy toàn thân nóng lên, hai gò má trắng mịn như nhuộm lên ráng mây hồng xinh đẹp.

Đầu Ngụy Minh Vũ đã đổ đầy mồ hôi, khi lắng nghe tiếng rên rỉ nũng nịu ấy, đã gần như khiến cho anh muốn bộc phát!

“Đình....Ráng thêm chút nữa.....” Anh thở hổn hển, ngón tay dòn dập rút ra cắm vào, để cho cô tiếp tục thốt ra tiếng rên ư hử.

Bạch Vận Đình không thể tin được, tiếng rên ồ ạt ợa âm đặng đó lại được phát ra từ miệng mình, cô muốn vươn tay ngăn miệng mình lại, nhưng bàn tay của anh lại lần nữa làm cô mất khống chế.

“Áaaa....Ừm....Ừm.....” Cô không khỏi ưỡn ẹo thân thể, phối hợp động tác của ngón tay anh, tiếp tục tận hưởng niềm vui sướng tưởng chừng như muốn bay lên tận mây xanh.

Đến thời điểm này, cô đã hoàn toàn mềm oặt, thân hình tuyệt mỹ tựa cánh hoa từ từ nở rộ giữa mùa hè, tỏa ra hương thơm làm say đắm lòng người.

Không thể tiếp tục nhẫn nhịn được nữa, Nguyễn Minh Vũ ngồi thẳng lên quỳ nửa người trên ghế sofa mềm mại, tách ra hai chân trắng muốt của Bạch Vân Đình, cầm lấy cây đuốc nóng rực cương cứng để ngay cửa miệng âm hộ cô cọ qua lại nhẹ nhàng.....

“Ừm.....” Cảm xúc kỳ lạ khiến cô rên ra tiếng, hạt đậu mẫn cảm bị vật nóng như lửa ma sát, khiến toàn thân cô không ngừng được run lấy bầy.

“Đình, anh yêu em!” Anh nòng nài nhìn vào mắt cô nói, cầm lấy cây côn cứng rắn như sắt của mình nhắm ngay âm hộ, một cái nhếch eo liền đẩy thẳng nó vào trong cơ thể cô.

“Á....” Cảm giác đau đớn như bị xé rách đó khiến Bạch Vân Đình không chịu nổi kêu lên thành tiếng, “Đau quá....Mau lấy ra....Lấy nó ra đi.....”

Cô cố gắng đẩy anh ra, nhưng cơ thể mềm oặt kiệt sức vốn không có cách nào để phản kháng.

Sự chật chội bên trong bao bọc ngọn lửa nóng của anh, nơi mềm mại cảm nhận được vật nóng bỏng mỗi một lần nhấp nhô của anh, đôi bên thân mật kết hợp với nhau càng lúc càng sâu, kể cả hô hấp nhịp tim cũng gần như hòa quyện làm một thể.

Chưa bao giờ có được sự kết hợp thân mật như thế với người khác, cảm giác quái dị làm cô vừa hưng phấn vừa hoảng sợ, vừa bất an vừa run rẩy.....

“Đình, anh xin lỗi, ráng thêm chút nữa, ráng thêm chút nữa sẽ ổn cả thôi, thêm một chút nữa em sẽ cảm thấy rất dễ chịu....Ngoan nha.....” Anh dừng lại không dám lộn xộn trong cơ thể cô, hôn hít khắp mặt cô và dịu dàng dỗ dành động viên cô.

Anh là người đàn ông đầu tiên của cô!

Mặc dù hơi khiến người khó tin, nhưng phản ứng ngây thơ cùng sự thụ động từ khắp nơi trên cơ thể cô đã nói rõ điểm này!

Anh không ngờ cô lại trao lần đầu tiên quý giá ỉnh, kiêu lòng không được lại hôn lên mặt cô, trong lòng cảm động đến không thể thốt nên lời....

6. Chương 6

Edit: TieuKhang

“Dừng lại đi....Mau cho ra ngoài....Ra nhanh đi....”

Bạch Vân Đình tấm tức nước nức đánh lên lồng ngực bẽn lẽn của Nguyễn Minh Vũ, vật nam tính của anh quá to và căng, khiến cô ngoài khó chịu ra còn có một loại cảm giác kỳ lạ không nói được.

Thở thít trong cơ thể cô co rúc lại theo bản năng, muốn tìm cách đẩy con quái vật khổng lồ đang xâm lấn đi ra ngoài, nhưng vừa cử động chợt nghe được anh thở dốc nặng nề.

“Đình, em muốn anh bắn ra ngay sao?” Nguyễn Minh Vũ cười khổ nói, cô vùng vẫy như thế thật sự là muốn lấy mạng anh.

“Không cho bắn! Nếu anh dám, tôi....Tôi.....” Bạch Vân Đình vừa bực vừa tức cắn răng nói.

“Em sẽ xào anh thành cá khô, đúng không?” Nguyễn Minh Vũ cười cười nói, sau đó đột nhiên cúi đầu xuống ngậm mút nụ hoa kiều diễm trên hai bầu vú.

“Áaaa.....” Luồng khoái cảm bỗng nhiên xông thẳng lên não, Bạch Vận Đình không chịu nổi nữa mềm nhũn xụi lơ, âm hộ co rút nhanh như đóa hoa vào thời kỳ nở rộ.

Ngụy Minh Vũ bắt lấy thời cơ này, giữ chặt eo, mạnh hơn sâu hơn xông vào tận sâu trong âm hộ cô, sâu đến khiến cô tưởng rằng gần như chạm đến tim mình....

Bị tấn công từ hai mặt như thế, cô đã hoàn toàn đưa vật cương cứng lửa nóng của anh vào hang động chật hẹp của mình.

“Tuyệt quá.....” Ngụy Minh Vũ ôm chặt lấy Bạch Vận Đình, cảm động tận hưởng cảm giác ngọt ngào này, cảm kích trời xanh đã rất ưu ái mình.

Cảm kích không phải là vì niềm vui sướng của cơ thể, mà quan trọng hơn là rốt cuộc anh đã có được Nữ Vương bệ hạ - người tình trong mộng mà mình yêu nhất.

Giờ khắc này, cuối cùng cô đã hoàn toàn thuộc về anh rồi!

Anh có thể cảm nhận được nhịp thở của cả hai hòa quyện vào nhau, hai người hợp lại thành một, ở trong lòng mỗi người tìm được vị trí thực sự thuộc về nhau.

Cô vừa ướt át vừa nóng lại còn vây chặt lấy anh, siết chặt lần đòi hỏi anh, bên trong của cô chật hẹp, trơn trượt và mềm mại....Cảm giác tuyệt vời không thể hình dung khiến anh gần như muốn bay lên thiên đường.

Hai cánh tay anh buộc chặt, thật nóng lòng muốn đem cả thân thể mềm mại trước mắt này nhồi nhét vào trong chính thân thể của mình.

“Đình, anh chuẩn bị làm đây.” Anh đang đưa phần eo trắng kiện và bắt đầu chậm chạp đút vào.

“Ôi...Ừm....Áaaa....Ừm.....” Vật cứng ngắc nóng hổi kia không ngừng ma sát từng thớ thịt mềm mại ở bên trong, đợt sóng vui sướng vượt quá tưởng tượng xông lên khiến cho cô ngâm nga không thốt thành lời.

Anh nâng lên hai chân cô, đút vào khi sâu khi cạn, tiến hành kéo dài cuộc hành hạ vừa dày vò nhưng thật rất vui sướng.

“Áaaa....Ừm....A....A.....” Cô uốn lên đường cong xinh đẹp của cơ thể, hai chân trắng muốt dang rộng ra hai bên gác lên cánh tay vững chắc của anh.

Da thịt mịn màng trắng nõn cùng màu da màu đồng khỏe mạnh trai tráng, tạo thành thị giác kích thích mãnh liệt.

“Ừm....Ừm....Áaaa....Nhẹ chút....Chậm chút nữa.....” Khoái cảm tuyệt đỉnh lâng lâng như cuốn trôi cô không biết tới phương nào, khiến cô như muốn ngất lịm, hoàn toàn mất đi năng lực phản kháng, “Áaaa....A....Minh Vũ.....”

Bạch Vận Đình không sao kiềm nổi không ngừng gọi tên anh, ánh mắt vốn trong suốt giờ phút này ngập đầy sóng nước, vẻ mặt vốn kiêu ngạo lạnh lùng không thích gần gũi với bất kỳ ai lúc này đã hoàn toàn bị vẻ thẹn thùng của người con gái thay thế.

Tựa như một tòa núi băng đang từ từ tan chảy dưới ánh mặt trời xán lạn, trước sự nhiệt tình vuốt ve của anh cô đã bộc phát ra được nét kiều mỵ, toát ra vẻ đẹp vô cùng diễm lệ.

Giờ phút này cô giống như một đóa hoa bé nhỏ yếu đuối bơ vơ, xinh đẹp có một không ai, tin là bất kỳ người đàn ông nào nhìn vào cũng ước chi được ôm ghì cô vào trong ngực, để yêu thương, nâng niu và che chở cho cô.

“Đình, em là của anh, chỉ là của một mình anh thôi!”

Bản tính Ngụy Minh Vũ xưa nay luôn ôn hòa thẳng thắn, ít khi nào hơn thua hay chấp nhứt với ai trong bất cứ chuyện gì, chứ đừng nói chi ham muốn chiếm hữu như thế. Nhưng bây giờ anh mới phát hiện ra, thì ra chỉ cần đối tượng là cô, anh sẽ lắc mình một cái liền trở thành một kẻ có lòng độc chiếm vô cùng mãnh liệt.

Nếu để tên đàn ông khác nhìn thấy vẻ quyến rũ này của cô, nhất định anh sẽ làm thật những tên đàn ông đó ngay. Cô chỉ có thể là của riêng anh!

“Áaaa...Chậm chút....Chậm chút nữa....Tôi không chịu nổi nữa....A....Áaaa.....” Hai má ửng hồng như rắng nắng chiều, cánh môi hồng phấn mềm mại thỉnh thoảng thốt ra nhiều tiếng nũng nịu ru hồn, người lên tiếng tất nhiên là xấu hổ muốn chết còn người nghe được lại cảm thấy lửa dục bùng cháy dữ dội, động tác giao hợp càng thêm cuồng dã.

“Minh Vũ....Ừm....Áaaa...Tôi không được rồi....A....Chậm lại điỪm.....”

Bạch Vận Đình đã hoàn toàn bị tình dục nhấn chìm, mỗi lần Ngụy Minh Vũ đút vào thì bên trong của cô cũng tự động nghênh hợp, mà mỗi một lần anh rút ra thì lại lưu luyến cuốn lấy không thả vật nóng bóng cứng rắn kia.

Hai cơ thể đều không mảnh vải mang đến khoái cảm cho nhau, ngắt ngảy với cảm xúc khiến cô lần nữa phát ra tiếng rên rỉ rít gào cùng tiếng thở dồn dập không thể nào kiềm chế.

Cảm giác vui vẻ sung sướng tựa như sóng triều đánh úp về phía cô, cuốn phăng cô lên tới đỉnh sóng, sau đó lại hạ xuống thật mạnh nhấn chìm cô dưới đáy đại dương.

Khoái cảm thiên thu bất tận này đã làm cho cô biết được cái gì mới là sung sướng tuyệt đỉnh.

Giống như đang vùng vẫy lặn lội trong sóng biển, từng cái lắc lư, mỗi một lần va chạm đều dẫn phát ra dòng điện cuộn trào mãnh liệt.

“Đình....Đình.....” Ngụy Minh Vũ liên tục lặp đi lặp lại tên người yêu, lần sau so với lần đầu càng va chạm càng tiến vào sâu hơn, đồng thời cúi người điên cuồng hôn cô.

Tình yêu sâu sắc trong tim không biết nên diễn đạt như thế nào, giờ phút này tất cả đều hóa thành luật động cuồng dã mà không mất đi sự dịu dàng.

“Thích không, Đình?”

“A....Ừm....Ừm....Áaaa.....” Bạch Vận Đình chỉ biết thở dồn dập.

“Nói cho anh biết đi, có thích không? Có thích anh làm vậy với em hay không?” Ngụy Minh Vũ yêu thương liếm mút bầu vú trắng muốt, vật nóng bỏng cương cứng kia vẫn vùi sâu trong âm hộ ẩm ướt, khi nhanh khi chậm rút ra rồi cắm vào.

“Ừm....Có....Rất thích.....” Bạch Vận Đình thở mạnh nói, quá nhiều khoái cảm khiến cô không chịu nổi, khoeo mắt rỉ ra dòng nước óng ánh trong suốt, “Rất thích....Áaaa....Ừm....Cảm giác rất tuyệt....”

Khoái cảm cực độ khiến cô mất đi năng lực suy tính, cũng không suy nghĩ nhiều nữa, cô điên cuồng vận vẹo người, tận hưởng khoái cảm vui sướng như bị từng đợt sóng từ thấp tới cao nhấn chìm.

Trong đầu phát ra tiếng ông ông, toàn thân tê dại mềm nhũn, ngọn lửa ham muốn miên man bất tận như thiêu đốt dày vò cô, nhưng cũng làm cho cô chìm đắm say mê, cả người mềm oặt xụi lơ vùi sâu vào trong đó, không cách nào tự kiềm chế, chỉ mãi mê chạy theo khoái cảm của giác quan theo bản năng.

“Đình, em đẹp quá!” Ngụy Minh Vũ nín thở nhủ hàng mây rậm, giữ chặt vòng eo mềm mại của cô, thúc người một cái dùng hết sức từng chút tấn công vào cơ thể cô.

Anh gia tăng tốc độ ra vào, mỗi một lần đều quyết liệt khuấy đảo dữ dội vào sâu tận bên trong âm hộ nóng ẩm. Động tác vừa sâu vừa mạnh bạo tựa như một con ngựa hoang mất cương, không ngừng dong ruỗi trong cơ thể mềm mại yêu kiều.

“Áaaa... Tuyệt quá....Ừm....Là chỗ đó đó....Dễ chịu quá....Ôi.....”

Cơ thể lần đầu tiên nếm trải ái tình sao có thể chịu đựng nổi sự thúc đẩy mãnh liệt như thế, Bạch Vận Đình ngay lập tức thét ra tiếng chói tai vang dội, đồng thời co giật run rẩy như bị chuột rút.

Đầu ngón tay thon dài trắng bệch bấm sâu vào sống lưng dày rộng của anh tạo ra vô số dấu vết, hàm răng trắng đều cũng cắn thật mạnh lên bả vai anh, cảm nhận vị mồ hôi mặn mòi.

Mồ hôi hai người đều tuôn như mưa, nhất là Bạch Vận Đình, thân hình trắng nõn thấm đẫm đầy mồ hôi trong suốt, lung linh óng ánh như sương sớm mai.

“Thật sự dễ chịu đến vậy sao? Anh sẽ làm cho em cảm thấy vui sướng hơn nữa.....” Phản ứng thành thật đáng yêu của cô khiến anh càng thêm kích động, thở hổn hển từng chập, điên cuồng tấn công sâu vào nơi mềm mại nhất trong cơ thể cô, duy trì kéo dài tốc độ ra vào.

Khắp phòng vang lên tiếng thể xác giao hoan khiến người phải xấu hổ, hai người mặc sức rên rỉ lúc cao lúc thấp, kết hợp thành một khúc nhạc truyền cảm động lòng người.

“Áaaa....Tôi không chịu được nữa....Tôi....” Bạch Vận Đình kêu gào ra tiếng, khóe mắt chảy ra một giọt nước trong suốt.

“Đình, chúng ta cùng lên nha!”

Rốt cuộc không chịu nổi lửa bỏng nhiệt tình như dầu sôi của anh nữa, khoái cảm dâng cao kéo tới khiến cô sung sướng đến gần như lịm người, âm hộ yêu kiều co giật liên hồi, siết chặt thôi sắt nóng rực trong cơ thể, càng siết càng chặt.

Ngụy Minh Vũ vốn đã sắp đến cực hạn, bây giờ còn bị âm hộ nóng ẩm siết chặt không buông, rốt cuộc cũng không thể kiềm cự nổi nữa, liên tục như dã thú thúc mạnh người, sau hơn chục cái cũng gầm nhẹ bắn ra, dịch yêu nóng rực toàn bộ phun ầm ầm vào trong cơ thể cô.

Âm hộ đã đạt đến điểm giới hạn nhạy cảm, bất thành linh bị lửa nóng thúc đẩy như thế, càng co rút dữ dội hơn, cả người cô run rẩy, bên tai vang lên từng hồi tiếng ù ù, trước mắt trống rỗng, ý thức đã sớm không biết bay tới phương hướng nào, cả người như đang lơ lửng trên chốn thiên đường tuyệt diệu.

“Anh yêu em!”

Thần trí còn chưa hoàn toàn trở về vị trí cũ, mặt đã bị anh xoay nhẹ qua đối diện với đôi mắt đầy thâm tình nồng nàn.

Sau một tiếng tuyên cáo dồi dào tình cảm, anh lần nữa dâng tặng cô một nụ hôn cực kỳ nóng bỏng.

Bạch Vận Đình khẽ khép lại tròng mắt trong veo như nước, hai tay từ từ vòng lên cổ Ngụy Minh Vũ, hé mở đôi môi hồng mềm mại nghênh đón đầu lưỡi của anh cuồng nhiệt tiến vào, mặc anh tận tình mút lấy chất mật trong miệng mình.

Cô biết mình như thế thật không còn hình tượng gì nữa! Toàn thân trần truồng, mồ hôi đổ đầm đìa, hai gò má nóng hổi đỏ bừng bừng xấu hổ, nửa người dưới đang cuộn lấy hông anh, chỗ kín còn không biết xấu hổ vẫn đang ngậm lấy vật đó của anh.....

Nhưng cô không muốn anh rời ra, thật sự là không muốn anh tách ra chút nào!

Kể từ nay, chú chó trung thành này sẽ thật sự thuộc về mình rồi, có phải không? Anh sẽ không bao giờ bỏ mặc mình mà đi, có đúng không? Anh sẽ không giống như những người khác, để mặc một mình mình với cuộc sống cô đơn và buồn tẻ kia nữa có phải vậy không?

“Đừng rời xa em nhé!” Sau khi kết thúc nụ hôn, Bạch Vận Đình nhìn sâu vào ánh mắt của Ngụy Minh Vũ, thay vì nói là ra lệnh thì nó có vẻ giống như đang tha thiết cầu xin hơn.

Ngụy Minh Vũ hiền lành mỉm cười, người đàn ông này....Sau khi cùng mình có quan hệ thân mật thì càng thêm có sức hút khiến cho trái tim cô nhảy đập thành thịch, như bấy nài con đi loạn.

“Nữ Vương của anh, nếu như rời bỏ em, anh còn có thể đi đâu đây?” Ngụy Minh Vũ yêu thương vuốt ve gương mặt ửng đỏ của Bạch Vận Đình.

“Anh biết vậy là tốt, anh chỉ là của em!” Bạch Vận Đình tóm lấy anh như tóm một đứa bé, nắm chặt như thể một món đồ chơi khó khăn lắm mới có được.

“Phải, anh chỉ là của em, Nữ Vương bệ hạ à!” Ngụy Minh Vũ còn xấu xa thúc eo một cái, như muốn xua tan nỗi sợ hãi trong cô, dáng vẻ ngang tàng dễ thương đó của cô lần nữa đã đốt lên ngọn lửa dục của anh, cây đuốt nóng bỏng đang vùi sâu trong cơ thể cô lại lặng lẽ ngóc đầu dậy, vừa nóng lại vừa cứng như tiếp thêm sức sống cho nó.

“Sao anh có thể....” Bạch Vận Đình hít sâu vào một hơi.

“Nữ Vương bệ hạ, đêm còn rất dài! Chúng ta lại có rất nhiều thời gian.” Ngụy Minh Vũ ôm chặt Bạch Vận Đình.

Cũng không rút của mình ra, mà nhích từng bước bé theo cô đi về hướng phòng ngủ.

Mỗi đi một bước, thổi sắt nóng hực của anh lại đút vào hang động của cô, làm cô liên tiếp thở dốc, lại lần nữa nóng ầm như nước.

Đặt cô nằm xuống giường, anh cũng nằm đè lên cô, bắt đầu đợt tấn công điên cuồng khác, không biết thỏa mãn đòi hỏi liên tục thân thể của cô.....

Quả thực là, đêm còn rất dài.....

Bình minh đến, ánh sáng mặt trời phủ sáng khắp nơi.

Tòa nhà KM vẫn náo nhiệt giống như thường ngày, từng tốp nhân viên ra ra vào vào, bắt đầu một ngày làm việc mới.

Bạch Vận Đình để tập tài liệu lên bàn làm việc, mở ra cửa sổ phòng làm, hít sâu một hơi không khí trong lành mới mẻ của buổi sớm.

Vẻ mặt đóng băng khiến người khác không rét mà run dường như đã hoàn toàn tan chảy, thay vào đó là vẻ ngọt ngào hạnh phúc rạng ngời, khiến cô như thay da đổi thịt, biến thành một tia sáng rực rỡ không như xưa nữa.

Cô vốn rất đẹp, đẹp đến trên thế gian này thật hiếm thấy, cô bây giờ đã có chút hơi thở của xã hội loài người, đã trở nên rất dễ thân thiện và gần gũi.

Đáng tiếc, Ngụy Minh Vũ lại không hề phát hiện ra sự thay đổi này.

Bạch Vận Đình rời giường khi anh vẫn còn đang trong cơn ngủ say, nửa bên mặt vùi vào trong chiếc gối mềm mại, hàng lông mi khoan khoái dễ chịu giãn ra, mái tóc xõa lòa xòa che mất nửa gương mặt.....

Anh ngủ vừa mê vừa say như một đứa trẻ ngây thơ, cả khuôn mặt toát lên sự thỏa mãn. Vẻ mặt này, khiến ai nhìn vào cũng đều bị lây cảm động, giống như được truyền sang niềm hạnh phúc từ anh.

Thức dậy trước tia nắng sớm của bình minh, Bạch Vận Đình sững người nhìn Ngụy Minh Vũ rất lâu mà vẫn không nỡ rời mắt.

Chợt nghĩ tới cảnh tượng thỏa thích ái ân tuyệt diệu của tối hôm qua, hai gò má cô liền ửng đỏ lên.

Thật sự không ngờ được, mình lại lên giường với người đàn ông này; càng không nghĩ tới chính là, anh ta lại có lá gan đó, chẳng những hôn hết mỗi một chỗ trên người cô, còn không biết mệt mỗi đòi hỏi cô không biết bao nhiêu lần, hại cô suốt đêm lúc chìm lúc nổi lặn ngụp trong biển tình thiếu điều như muốn chết đi.

Mặc dù đã có quan hệ xác thịt, nhưng sau khi tỉnh lại thật sự là không biết nên làm sao để đối mặt với anh, chỉ có thể thừa dịp lúc anh còn đang ngủ say mà âm thầm chạy trốn tới công ty.

Nhưng cho dù ở trong công ty, quanh quẩn trong đầu cô vẫn chỉ có hình bóng của anh, không thể nào chuyên tâm làm việc được.

Cô thật sự không ngờ, được gần gũi với nhiệt độ cơ thể của một người, nó lại khiến ình cảm thấy ấm áp và hạnh phúc như thế....

Mà loại chữ ấm áp và hạnh phúc này, ở trong sinh mệnh nhợt nhạt của cô, vốn chỉ là món hàng xa xỉ chỉ có thể ngắm nhìn mà không thể chạm tới. Minh thật sự có thể có được những thứ quý báu xa xỉ này sao? Hay là nói, nó vốn chỉ là một hình ảnh ảo không chân thật, ngắn ngủi tựa như phù dung sớm nở tối tàn gì đó?

7. Chương 7

Chỉ mơ hồ đáp lại thôi cũng cảm thấy đã mãn nguyện.

Anh chỉ có thể vĩnh viễn yêu em như thế.....

Mỗi căn tin ở bất kỳ trong công ty nào xưa nay đều là nơi lan truyền mấy chuyện bà tám, dĩ nhiên bữa trưa hôm nay cũng không ngoại lệ. một đám phụ nữ chen lấn nhau, ríu ra ríu rít, trao đổi những tin tức mới nhất.

“Nè, nè! Mọi người chú ý, có một tin mới đây, sáng sớm hôm nay, tôi nhìn thấy ‘Đại băng sơn’ cười đó!”

“‘Đại băng sơn’ nào?”

“Ngoài tổng giám đốc ra, cô cho rằng còn có thể là ai nữa?”

“Ồ! Cô nói là ‘Góa phụ đen’ của chúng ta hả.....”

“Nói nhỏ thôi, lỡ để tổng giám đốc nghe được thì không hay đâu.”

“Sáng nay lúc tới chỗ làm, tôi chào hỏi tổng giám đốc, cô ta là người như thế nào mấy cô cũng biết đó, kiêu ngạo muốn chết, lại chẳng chọc thấy ớn, bình thường con mắt lúc nào cũng cao hơn đầu. Thấy chúng ta chào hỏi cùng lắm chỉ hừ lạnh một tiếng, không ngờ rằng hôm nay cô ta lại nói “chào buổi sáng” với tôi, thậm chí còn nhếch môi cười với tôi cơ đấy, khiến trái tim tôi suýt té nữa đã ngừng đập luôn rồi!”

“Thiệt hả? Xem ra cô ta đổi tính rồi, chẳng lẽ rốt cuộc cô ta đã biết đáng về lạnh lùng ngày thường của mình quá khiến người ta chán ghét, cho nên hối cải thay đổi làm người mới rồi hả?”

“Còn lâu đấy! Chó thì vẫn muôn đời ăn cứt, lạnh lùng kiêu ngạo như thế làm sao có thể nói đổi liền đổi? Tôi thấy tám phần là đang yêu đấy?” Một giọng nói chói tai vang lên như rất chắc chắn.

“Đang yêu?” Mọi người đồng thời thốt lên.

Bạch Vận Đình cũng biết yêu sao? Họ im lặng ngược mặt lên trời, đây thật là một hình ảnh không thể nào mà tưởng tượng được.

“Nhảm nhí! Đương nhiên là đang yêu rồi! Nhìn khuôn mặt đầy sức sống của cô ta xem, ánh mắt còn thấy như đang mỉm cười nữa mà, tôi dám đánh cược, 89% là có bạn trai rồi!”

“Bạn trai? !” Mọi người lần nữa cùng lúc thốt lên.

“Mẫu đàn ông như thế nào mới có thể chinh phục được cô ta?”

“Sai! Các cô nên hỏi, loại đàn ông như thế nào mới có thể chịu được cô ta?” Giọng nói chói tai lại vang lên lần nữa.

“Bản tính lạnh lùng khó trị như cô ta, cho dù có người si mê cô ta, tôi nghĩ cũng chỉ là vì bề ngoài của cô ta hoặc là tiền của cô ta mà thôi. Mấy cô thử động não một chút, đàn ông bình thường làm sao có thể sẽ thích một người có tính cách hung dữ như con cọp cái vậy chứ, lại còn lạnh lùng như tảng băng ấy? Có người đàn ông nào lại tự làm khổ mình, ôm tòa núi băng khủng bố đó về nhà để chịu hành hạ chứ, có tên đàn ông nào mà chả thích những cô gái dịu dàng đáng yêu chứ? Ở chung với ‘Đại băng sơn’, đã khó khăn lại còn không thú vị, còn chán muốn chết, các cô nói thử xem, đàn ông bình thường làm sao có thể chịu được?”

“Đúng vậy!” Mọi người cảm thấy có đạo lý, không khỏi nhao nhao mà gật đầu.

“Tính tình giống như núi băng còn chưa tính, mà ngay cả số mạng cũng không tốt, mặt thì như ‘Góa phụ đen’, ở chung với ai liền khắc chết người đó. Dù sao trừ gương mặt đẹp ra, cô ta chả có gì mà hấp dẫn người khác nữa. Theo tôi thấy, lần này cô tay yêu sẽ chẳng được bao lâu đâu, nói không chừng chưa đến mấy ngày thì mỗi người đã đi một ngã rồi.”

“Vậy cũng chưa chắc à! Cái nhìn của đàn ông dành cho phụ nữ hoàn toàn khác với phụ nữ nhìn phụ nữ mà.” Có người nói lên cái nhìn khác của mình.

“Nếu không tin thì đi hỏi mấy đồng sự nam là rõ ấy mà....”

Đuôi mắt nhân viên nữ liếc qua liền thấy một anh chàng đang ở trong góc nhai mỳ ăn liền, hình như anh ta đang muốn đứng dậy chạy trốn...

“Nguy Minh Vũ, anh đến nói xem.”

“Hả?” Nguy Minh Vũ dừng lại bước chân, không hiểu từ khi nào mình biến thành tiêu điểm rồi.

Thật bất hạnh, anh chỉ định tới phòng giải khát lấy chút nước nóng để đun mỳ, không ngờ lại bị lôi vào mấy chuyện tám nhảm này.

Thật ra thì lúc mới bước vào thì anh đã thấy hối hận, quả thật muốn tìm thời cơ mà chạy trốn.

Dù sao người trong miệng mấy bà cô này đang bàn tán, không phải là ai khác, chính là người hôm qua mới cùng mình mây mưa một đêm; vậy mà anh vẫn chậm một bước, bị mấy bà cô này tóm gáy.

Trải qua kích tình điên cuồng ngày hôm qua, sáng sớm hôm nay vừa mở mắt ra đã không thấy Bạch Vận Đình đâu, không biết cô ấy rốt cuộc ra sao rồi? Anh thật sự rất muốn gặp cô!

Nhưng anh biết, cô không muốn người của công ty biết về mối quan hệ của bọn họ, cho nên anh cũng không dám tùy tiện chạy tới phòng làm việc của cô.

Rõ ràng ngay trước mắt, lại phải chịu sự hành hạ của sự nhớ thương, tình huống này, không khỏi làm Nguy Minh Vũ âm thầm cười khổ.

Mặc dù thân thể đã kết hợp, nhưng mà tư tưởng của hai bên vẫn là cách nhau một trời một vực. Anh đã bày tỏ là anh yêu cô, nhưng không nghe thấy cô trả lời lại. Rốt cuộc cô ấy đang nghĩ gì về mình?

Tối hôm qua cô nhiệt tình ngoan ngoãn đáp lại anh, vẻ đáng yêu nũng nịu đó trước nay chưa hề có, điều đó có phải chứng tỏ rằng, anh cũng có vị trí nào đó ở trong lòng cô?

Suy nghĩ bể đầu cũng không đoán được tâm ý của cô làm cho anh càng thêm thấp thỏm, ngay cả tâm tình vốn đang vui sướng cũng trở nên khổ sở phiền não.

“Nguy Minh Vũ, tôi hỏi cậu, trong mắt cậu, Bạch Vận Đình có phải là người phụ nữ mà ngay lần gặp đầu tiên sẽ hấp dẫn cậu ngay lập tức không?”

“Cái này.....” Nguy Minh Vũ nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi ngẩng đầu lên đáp: “Hình như không đúng lắm!”

Lần đầu tiên gặp, anh thật sự đã bị cô hấp dẫn, nhưng không phải là bởi vì vẻ ngoài xinh đẹp của cô, mà là lúc ấy không ai chú ý tới vết thương của anh, chỉ có cô, thậm chí còn dừng lại băng bó vết thương cho anh.

Anh yêu cô, không phải bởi vì bề ngoài, địa vị, hay tiền bạc của cô, mà là mặc dù cô nhìn vào có vẻ như lạnh lùng xa cách, nhưng thật chất nội tâm cô rất điềm đạm nhã nhặn.

“Nếu như cô ta là bạn gái của cậu, cậu có thể chịu được cái tính cách của cô ta không?”

“Thật ra thì không phải là vấn đề chịu được hay không chịu được....Mỗi người sẽ có một cách suy nghĩ khác nhau, có vài người có thể sẽ cảm thấy không thích, nhưng cũng có một số.....” Nguy Minh Vũ né tránh, anh biết mình không thể nào công khai quan hệ với cô được, cho dù anh rất muốn làm như vậy.

“Ha ha! Nghe thấy chưa? Ngat cả một người hiền lành luôn nhẫn nhục chịu đựng như tiểu Ngụy mà cũng nói là không thích cô ta, tôi nghĩ trên đời này cũng chẳng có ai có thể chịu đựng nổi tính cách của cô ta đâu; coi như có thể chịu được đi, e là cũng chỉ là tạm thời thôi, một thời gian sau nhất định sẽ chia tay.”

Có người hả hê cười, dĩ nhiên là do Nguy Minh Vũ mập mờ trả lời làm cho các cô hoàn toàn hiểu lầm.

“Ồ...Tôi không phải có ý này.” Nguy Minh Vũ đang định giải thích lại thì bị người khác chen vào cắt ngang.

“Được rồi! Không cần nói nữa, mọi người đều hiểu mà, cộp mẹ đáng sợ như vậy, có đàn ông nào yêu thích mới là lạ! Cậu cũng như chúng tôi, nhận lương của người ta, nên không thể nào chống lại, chỉ có thể mặc cho cô ta quát tới quát lui mà thôi.” Đối phương dường như rất hiểu dùng sức vỗ bả vai của Nguy Minh Vũ.

“Tôi không phải.....”

“Ôi chào! Không còn sớm nữa, mau trở về làm việc đi! Nếu để cho quản lý biết chúng ta lại đang lạm dụng giờ công nhất định sẽ bị anh ta mắng ột trận.”

“Đúng vậy! Đi nhanh đi!”

Chỉ trong chốc lát, mọi người tản đi hết không còn một mống, chỉ còn lại Ngụy Minh Vũ đang ngây ngốc gãi gãi đầu.

Ai cũng không chú ý tới, cuộc nói chuyện của bọn họ, đúng lúc bị Bạch Vận Đình đi ngang qua nghe hết không bỏ sót một chữ.

Xoay người tránh né mọi người, cô giấu gương mặt đang trắng bệch ở chỗ rẽ phía sau vách tường.

Những lời bọn họ nói, từng câu từng chữ như đâm vào lòng của cô; mà Ngụy Minh Vũ mập mờ trả lời, lại càng làm cô rơi vào bóng tối mờ mịt, làm trái tim khó khăn lắm mới rung động lại bị rỉ máu đầm đìa.

Cọp mẹ đáng sợ như vậy, có người đàn ông nào thích mới là lạ! Cậu cũng như bọn tôi, nhận lương của người ta nên không thể nào chống lại, chỉ có thể mặc cho cô ta quất tới quất lui mà thôi.....

Họ nói không sai! Trước kia là do cô không để ý, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại, mặc dù có hơi chói ta, nhưng cũng không phải không có lý.

Con gái giống như mình thì có ai yêu chứ? Có người đàn ông nào lại tình nguyện ở bên cạnh mình?

Nhớ lại ngày đó, thật ra đều là do cô chủ động trước....

Là cô chủ động dẫn anh ta về nhà, là cô chủ động để cho anh ta ở lại, là cô chủ động giữ anh ta không cho anh ta rời đi.....

Thậm chí tối hôm qua, cũng là cô ngằm cho phép hành vi của anh, thậm chí chủ động đổ thêm dầu vào lửa, nếu như không phải là cô chủ động, làm sao hai người có thể ngủ với nhau chứ?

Mặc dù anh không có nói không, nhưng cũng không cự tuyệt cô, là anh ta thật sự cam tâm tình nguyện, hay là bởi vì cô là cấp trên của anh cho nên không dám cự tuyệt?

Huống chi, đối với đám đàn ông mà nói, đưa nguyên miếng thịt béo bở đến bên miệng, không ăn thật là uổng phí?

Anh nói anh yêu cô, nói cô đẹp, rồi cuộc lời nói đó là xuất phát từ đáy lòng, hay chỉ là nói cho có mà thôi? Nếu như là thật lòng, vậy những lời mới này chính tai cô nghe được là cái gì?

Càng nghĩ lòng của cô càng lạnh, lạnh đến nỗi cả người cũng phát run lên.....

Tất cả đều là do mình ép buộc người ta! Cô xót xa nghĩ, anh dịu dàng, quan tâm, anh tỉ mỉ che chở, nói bên tai cô những lời ngon tiếng ngọt, đều là do mình ép buộc, những thứ đó không hề thuộc về mình, dĩ nhiên, cả người đàn ông kia cũng chưa từng thuộc về mình.

Chuyện xảy ra của tối hôm qua giống như một giấc mộng, bây giờ tỉnh mộng, cũng chỉ còn lại có sự lạnh đến thấu xương và đau xót.

Cô nên tiếp nhận sự thật rồi! Cho tới bây giờ cô chưa từng được ai yêu, trước kia chưa từng, bây giờ cũng chưa từng, sau này dĩ nhiên cũng không.

Con đường của mình, chỉ có thể tự mình đi mà thôi, đây mới là con đường chân chính mà cô phải đi, là số mạng đã định trước cuộc đời này của cô!

Bạch Vận Đình từ từ ôm ngực, chỗ đó truyền đến đau đớn như tê liệt, đau đến nỗi không thể đứng vững được.....

Nếu như chưa từng nhìn thấy ánh sáng, ít nhất còn có thể chịu được cái rét lạnh thấu xương, nhưng từ khi anh xuất hiện, mang ánh sáng đến cho cô, mang lại ấm áp cho cô, làm cho người ta say mê ao ước sự che chở dịu dàng đó, rồi lại tàn nhẫn lấy đi hết tất cả, sự đả kích này làm cho cô hoàn toàn rơi vào bóng tối, cảm thấy đau lòng, khóe mắt bất tri bất giác tuôn trào ra nước.....

Bạch Vận Đình cắn răng lau đi nước mắt, đứng im một lúc lâu, sau đó mới bước trở về phòng làm việc của mình.

Tan sở, Ngụy Minh Vũ liền chạy về “nhà” của mình, nói đúng hơn là căn biệt thự sang trọng của Bạch Vận Đình.

Vừa vào cửa, anh liền cảm thấy có gì đó không đúng, “Đình?”

Bạch Vận Đình không nhúc nhích, giống như tượng đất sét ngồi ở trên ghế sofa, đôi mắt trong suốt cùng gương mặt trắng muốt đều mang vẻ lạnh lẽo.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Phòng khách hiện có hai rương hành lý đơn giản nhìn rất quen mắt, anh vừa đi vừa nhìn, lấp bắp giật mình. “Đây không phải hành lý của anh sao? Tại sao lại ở đây?”

“Anh đã bị sa thải, từ giờ trở đi, cắt ra khỏi biệt thự của tôi!” Bạch Vận Đình lạnh lùng nói, sắc mặt không chút thay đổi.

“Tại sao?” Ngụy Minh Vũ khiếp sợ nhìn cô, không thể nào tin nổi những lời vừa mới nghe thấy.

Đêm qua cô còn dịu ngoan như vậy mà nằm trong lòng anh, chỉ sau một đêm cô liền như hai người khác nhau, thậm chí còn muốn đuổi anh đi?

“Rất cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Chả có chuyện gì xảy ra cả.” Bạch Vận Đình vuốt vuốt trán, nhíu mày, “Chỉ là tôi chán rồi, không muốn chơi nữa. Anh đi đi!”

Nhìn thấy anh, cô lại đau lòng, trái tim yếu ớt của cô cũng không chịu nổi sự hành hạ này.

Một ngày nào đó, anh sẽ rời bỏ cô, chẳng thà để cô chủ động kết thúc tất cả đi. Dù sao cũng là cô chủ động bắt đầu, nếu đã thế thì để cô chủ động kết thúc nó!

“Đây không phải là lý do!”

Ngụy Minh Vũ đi tới trước mặt Bạch Vận Đình, quỳ gối xuống, theo thói quen mà nhìn vào mắt cô, trong lòng cảm thấy đau đớn.

“Ngày hôm qua vẫn tốt mà, tại sao hôm nay lại đột nhiên thay đổi? Buổi sáng khi tỉnh lại anh không thấy em đâu. Trong công ty, dường như mỗi phút mỗi giây anh đều nhớ đến em, nhưng anh biết em không muốn cho người khác biết mối quan hệ của chúng ta, cho nên anh chỉ có thể nhẫn nhịn. Không ngờ, anh vội vã chạy về để được gặp em thì em lại muốn đuổi anh đi?”

Ngụy Minh Vũ nhìn chằm chằm khuôn mặt tái nhợt của Bạch Vận Đình, đưa tay phải ra khẽ vuốt gương mặt cô, “Đình, nói cho anh biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao em đột nhiên thay đổi, anh còn tưởng rằng đêm hôm đó qua đi, tất cả đều sẽ khác, anh còn tưởng rằng em thật lòng đón nhận tấm lòng của anh.....”

“Đừng nói nữa!” Bạch Vận Đình chột vung tay đẩy Ngụy Minh Vũ ra, “Lời của anh, một chữ tôi cũng không muốn nghe.”

Cô kích động đứng dậy, dùng hết sức đẩy Ngụy Minh Vũ, “Đi ra ngoài! Tôi không muốn gặp lại anh nữa, mau đi cho tôi.....”

Ngụy Minh Vũ dùng hai tay ôm chặt Bạch Vận Đình vào lòng.

“Buông tôi ra! Buông tôi ra.....” Bạch Vận Đình dùng sức vùng vẫy.

Lòng ngực của anh ẩm áp rộng rãi như thế, mùi hương nam tính trên người của anh làm cho người ta mê say như thế, làm cho hai chân cô run lên, cố gắng đứng cũng không nổi.

Chỉ cần vừa đến bên cạnh anh, cả người cô liền nhũn ra, muốn mặc kệ mọi thứ, để được anh ôm như vậy cả đời.

Dù anh không thích cô, dù cho anh là bởi vì miễn cưỡng mới ở chung một chỗ với cô, dù cho anh chỉ là giả dối, cô đều mặc kệ! Nhưng.....

“Buông tôi ra! Tôi đã rất hối hận về chuyện tối ngày hôm qua, sủng vật như anh tôi không thích, bây giờ rút lui cũng không được sao?” Cô xót xa vùng vẫy.

“Tại sao? Cho anh một lý do đi!” Ngụy Minh Vũ ôm chặt lấy Bạch Vận Đình không chịu buông tay.

Cô hối hận, nhưng cho đến bây giờ anh vẫn chưa từng hối hận, thật vất vả mới có cô, làm sao anh có thể dễ dàng buông tay đây?

“Tôi ghét anh!” Bạch Vận Đình liếc mắt nhìn chăm chăm ánh mắt của Ngụy Minh Vũ, cố gắng ép buộc mình nói lời tàn nhẫn, “Tôi không hề thích anh một chút nào, bởi vì tôi quá chán, cho nên mới tìm anh vui đùa một chút, bây giờ chơi đùa xong rồi, thoải mái rồi, nên kết thúc thôi.”

Bàn tay Ngụy Minh Vũ chột siết chặt, gần như bấm vào cánh tay Bạch Vận Đình, cô cũng không nhúc nhích chịu đựng sự đau đớn đó.

“Em nói thật?” Hoàn toàn không còn vẻ nhả nhận giống như bình thường nữa, tròng mắt đen của Ngụy Minh Vũ bỗng nhiên phát ra ánh sáng sắc nhọn như muỗi đâm thủng người, ở trong đó có ngọn lửa nóng rực, như muốn thiêu đốt cô.

“Thật.” Bạch Vận Đình cắn môi nói.

Ngụy Minh Vũ chăm chú nhìn cô một lúc lâu, mới nói: “Nhưng mà anh rất yêu em!”

Những lời này, giống như một mũi tên đâm vào ngực của Bạch Vận Đình, làm cho hô hấp của cô như ngừng lại, sự đau đớn lan tràn khắp trái tim.

Anh ta nói anh ta yêu mình? Cho đến bây giờ anh ta vẫn nói yêu mình?

Cô không khỏi cười khổ, “Đến bây giờ anh vẫn còn lừa tôi, rốt cuộc anh yêu tôi ở điểm nào chứ?” Khuôn mặt tái nhợt càng thêm trắng bệch, đôi mắt trong suốt cũng dần hiện lên một tầng sương mù nhàn nhạt.

“Mấy lời đồn đãi trong công ty, anh cho rằng tôi không nghe thấy sao? Cái gì cộp me, ‘Góa phụ đen’, bọn họ đều nói người thân của tôi đều là do tôi khắc chết, thậm chí bọn họ còn nói tôi khiến cho ba tôi chết mà không được thanh thản....Tôi chính là người như vậy đấy, không có một ai thích tôi, mặc dù ngoài mặt là kính sợ tôi, nhưng lại lên lút bịa đặt không biết bao nhiêu lời đồn.....”

“Đình.....” Ngụy Minh Vũ đau lòng vuốt ve gương mặt của cô, lại bị cô nghiêng đầu né tránh.

“Loại phụ nữ như tôi, tính tình không tốt, miệng lưỡi độc ác, hung dữ với anh, làm sao anh có thể yêu tôi được chứ? Dù là nói dối, cũng phải chọn cái lý do làm cho người ta dễ tin một chút chứ!”

Anh ta yêu mình? Không! Không thể nào! Lý do này quá hoang đường!

Trên đời này còn nhiều cô gái dịu dàng đáng yêu, từng người còn khéo hiểu lòng người hơn cô, người nào cũng có thể dịu dàng ân cần chu đáo hơn so với mình, chờ anh hối hận cũng đã muộn rồi, cho nên thừa dịp cô còn chưa lún quá sâu, liền dứt khoát cắt đứt mối tình sai trái này đi.

“Yêu một người, cần có lý do sao?”

Lời của anh làm cho cả người cô chấn động.

“Anh yêu em, chính là thích sự lạnh lùng của em, mặc kệ em có nói năng ác độc như thế nào, thì vẫn cứ như vậy, ở trong mắt anh em vẫn đáng yêu đến như thường. Mặc kệ em có tin hay không, anh là thật lòng với em!”

Làm sao có thể?! Bạch Vận Đình rũ mí mắt xuống lắc đầu, rồi lại lắc đầu, thiếu chút nữa vì lời nói của anh mà lại đắm chìm trong đó.

Cô không thể tiếp tục bị lún vào đó nữa, mặc kệ anh thật lòng hay giả dối, cô đều phải trở về làm chính mình của trước kia. Sẽ không vì bất cứ ai, bất cứ chuyện gì mà thay đổi, không gì có thể ảnh hưởng đến cô, tất nhiên cô cũng không thể bị bất cứ chuyện gì làm thương tổn.

Ngụy Minh Vũ làm cho cô sợ hãi, mỗi câu của anh, mỗi hành động của anh, cũng làm cô lo lắng, giống như đang ở trên vách núi, lo lắng, đây là chuyện mà trước nay chưa hề có.

Trước kia, cho dù có bị cha ruột xa lánh, cô đều có thể chịu nổi; nhưng bây giờ, chỉ cần nghe mấy lời nói của anh, lại làm cô rối bời như thế.

Chỉ cần ở cùng anh, cả thế giới giống như không hề tồn tại, trong mắt của cô chỉ nhìn thấy được một mình anh. Chuyện này.... Chẳng lẽ chính là tình yêu?

Bạch Vận Đình giật mình, đẩy Ngụy Minh Vũ ra, lui về phía sau vài bước, vẻ mặt hoảng sợ giống như gặp thú dữ vậy.

Yêu, cái chữ này chính là tâm ma trong cuộc đời này của cô!

“Đình, đừng từ chối anh, tin anh một lần được không? Lần đầu tiên gặp em, anh đã biết cái gì là vừa gặp đã yêu.” Ngụy Minh Vũ không dám ép buộc cô, chỉ đứng tại chỗ nhìn cô.

Vừa gặp đã yêu, lời nói tốt đẹp biết nhường nào! Nhưng cô lại không thể tin được, càng không thể tin, nếu không, cô nhất định sẽ không thể gật đầu lên được!

“Tôi không muốn nghe gì hết, chúng ta kết thúc đi, đơn giản như vậy thôi, hiện tại mời anh đi ra ngoài, nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ tới đây.”

Bạch Vận Đình cảm điện thoại lên, chỉ thiếu chút nữa là bấm số, Ngụy Minh Vũ hít sâu một hơi, mở miệng ngăn cô lại, “Được! Anh sẽ không gặp em nữa.....Anh sẽ đi. Chuyện anh không muốn nhất, chính là làm em không vui.”

Anh vác hành lý lên, quyến luyến nhìn cô, vậy mà cô lại xoay người tránh khỏi tầm mắt của anh.

“Em nhớ chú ý an toàn, trong tủ lạnh có thức ăn, đói bụng thì nhớ lấy ra mà ăn, đừng vì ngại phiền phức mà nhịn đói, ảnh hưởng đến sức khỏe, dạ dày mà đau nhớ uống thuốc đúng giờ.....”

Ngụy Minh Vũ không ngại phiền căn dặn, kể từ lúc vào biệt thự, đều là do một tay anh sắp xếp, hiện tại để cô không có khả năng tự lo liệu mà sống một mình, anh thật sự không yên lòng.

“Đừng nói nữa, tôi không muốn nghe!” Bạch Vận Đình bịt tai lại nói, “Anh đi nhanh đi!”

Ngụy Minh Vũ thở dài một tiếng, ngực căng lên giống như bị ai đó xé rách.

Rõ ràng có nhiều lời rất muốn giải thích với cô, nhưng thấy cô cự tuyệt như thế, biết có nhiều lời vô ích, hiện tại chỉ có thể tạm thời kiên nhẫn, đợi tâm tình cô ổn định lại, anh sẽ từ từ mở lại trái tim đã khép chặt của cô.

Nhất định là cô hiểu lầm gì đó!

Tối hôm qua cô rõ ràng ở trong ngực anh, đáng yêu như vậy, thẹn thùng như vậy, dịu dàng, nhiệt tình như vậy, cảm giác này, nhất định không phải là ảo giác!

Anh cẩn thận suy nghĩ, cũng mơ hồ hiểu được, tình cảm này, cũng không thể chỉ có sự nhiệt tình của bản thân anh là đủ.

Bây giờ mặc dù chưa rõ lý do gì mà cô cự tuyệt mình, nhưng đợi một thời gian nữa, anh tin tưởng nhất định mình có thể cho cô thấy anh đang rất thật lòng.

Trước đây, anh e rằng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Cửa chính vừa nhẹ nhàng vang lên một tiếng cách, Bạch Vận Đình giống như giật mình hoảng sợ, khẽ run lên, quay phắt đầu lại, mới phát hiện cửa đã bị đóng chặt rồi.

Đồng thời cũng đóng luôn cửa trái tim vì người đàn ông tối hôm qua mà mở ra.

Thật sự ứ kết thúc như vậy sao? Thật sự từ nay về sau không bao giờ gặp lại người đàn ông này nữa? Lần sau nếu có gặp cũng chỉ coi như người xa lạ, coi như không hề quen biết mà lướt qua nhau?

Nghĩ đi nghĩ lại, Bạch Vận Đình đột nhiên phát run lên, giống như đang phát sốt, không ngừng run rẩy.

Không có chuyện gì đâu, tất cả rồi sẽ trôi qua thôi!

Cô cố gắng an ủi mình, nhưng ở cái nơi lạnh lẽo này, lại càng có cảm giác cô đơn và trống trải biết nhường nào.

Ánh sáng từng xuất hiện trong cuộc đời cô, nhưng nháy mắt liền biến mất.....

Cô ngồi ở trên ghế sofa, bất lực bụm lấy khuôn mặt, nước mắt cứ thế mà chảy xuống.....

Sau đó, cô giống như một đứa bé òa lên khóc.

8. Chương 8

“Chào buổi sáng!”

“Chào buổi sáng!”

Ngoài mặt Ngụy Minh Vũ vẫn nở nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời, chào đón từng người đi vào tòa nhà đồ sộ của KM, nhưng trong lòng anh hiện đang là mây sầm ảm đạm.

Đã gần một tuần lễ trôi qua, ngay cả bóng dáng của Bạch Vận Đình anh cũng không nhìn thấy.

Nghe người ở phòng kế hoạch nói, cô đi công tác ở nước ngoài mấy ngày, nhưng trong lòng anh hiểu rất rõ, đây chỉ là viện cớ mà thôi, người cô thật sự muốn né tránh chính là anh.

Thật ra thì cần gì phải vậy chứ? Anh đã rời khỏi nhà cô, thoát khỏi tầm mắt của cô, anh bằng lòng cho cô một không gian riêng để cô suy nghĩ thật kỹ, cô cần gì phải coi anh như thú dữ chứ?

Chỉ là, nhìn từ một góc độ khác, cô làm như vậy, ngược lại đã chứng minh trong lòng cô thật sự có anh, nếu không với tính tình đó của cô, nếu như quả thật không để ý đến anh, đã sớm sa thải anh rồi, làm sao lại có thể tránh sang nước ngoài chứ?

Xem ra trong lòng cô có mờ ám rồi, hoặc là có vài phần tôn trọng anh....Ngụy Minh Vũ cười khổ, bây giờ anh cũng chỉ có thể tự an ủi chính mình như vậy mà thôi.

“Nè, cô có biết tòa “Đại băng sơn” của chúng ta khi nào về không?”

“Hình như là hôm nay!”

“Thiệt ư? Ghét thật! Cô ta mà trở lại, thì mọi người không thể tám phét nữa rồi.”

“Phải đó! Aizz, tôi thật sự hy vọng cô ta ở nước ngoài lâu thêm vài ngày, tốt nhất vĩnh viễn cũng đừng trở lại nữa.”

“Không được đâu! Cô ta không về, ai phát lương cho chúng ta?”

“Cũng phải ha!”

Những lời đối thoại này một chữ cũng không sót rơi vào tai Ngụy Minh Vũ, anh không khỏi run lên. Hôm nay cô ấy sẽ trở về?

Thật tốt quá! Anh rất nhớ cô, nhớ đến nỗi không thể tiếp tục nhẫn nại được nữa.

Trải qua khoảng thời gian yên tĩnh này, tâm tình của cô cũng đã ổn định lại rồi chứ? Ngụy Minh Vũ ước chi rằng có thể trực tiếp xuất hiện trước mặt Bạch Vận Đình, nói nỗi lòng của mình với cô, thật vất vả mới có được cô, dù thế nào đi nữa anh cũng không muốn mất cô!

“Cô Bạch!”

Bạch Vận Đình giật mình, phục hồi tinh thần lại, đối diện với cô là người đàn ông ngồi ở vị trí tài xế đang nở nụ cười lấy lòng cô.

“Bữa tối vừa rồi có hợp khẩu vị của cô không?”

“Rất tốt, cảm ơn anh đã mời tôi ăn cơm.” Bạch Vận Đình rũ mí mắt xuống, lạnh nhạt nói.

“Đây là vinh hạnh của tôi mà.” Người đàn ông nhếch miệng cười, khuôn mặt có thể nói là rất nghiêm chỉnh, nhưng bởi vì nụ cười nịnh nọt quá độ mà khe vằn vẹo, làm cho anh ta tăng thêm mấy phần táo bạo.

Anh ta tên Vạn Viễn Quốc, là ông chủ nhỏ của công ty cổ vấn khoa học kỹ thuật Viễn Đại, lần này cũng bởi vì cùng đi châu Úc tham gia buổi hội thảo khoa học kỹ thuật mà quen biết.

Vừa nhìn thấy cô liền bị choáng ngợp, Vạn Viễn Quốc lập tức kiên quyết theo đuổi Bạch Vận Đình, mà thái độ của Bạch Vận Đình cũng khác thường, không giống người như trước đây cách xa ngàn dặm, ngược lại còn ngầm cho phép người này theo đuổi mình.

Nếu là lúc trước, đối với mấy tên đàn ông táo bạo cợt nhả như vậy, Bạch Vận Đình sẽ không liếc mắt nhìn đến; nhưng bây giờ cô rất cần một người giúp cô quên đi Ngụy Minh Vũ, anh xuất hiện như ánh mặt trời, nhưng rốt cuộc lại bị mình tàn nhẫn dập tắt đi tia ánh sáng cuối cùng.

Cho nên cô phải vội vàng bắt lấy một cái bè gỗ, mặc kệ cái bè gỗ này tốt hay xấu, cô chỉ hy vọng cái bè gỗ này có thể mang cô ra khỏi dòng nước xoáy của sự nhớ nhung.

Dù sao, cảm giác nhớ nhung một người thật sự là rất khó chịu! Cứ tưởng rằng khoảng cách có thể xoa dịu đi sự đau xót trong lòng, không ngờ chẳng những không được, ngược lại càng thêm nhớ nhung bóng hình ấy.

Một tuần lễ trôi qua, trong đầu Bạch Vận Đình đều là bóng dáng của Ngụy Minh Vũ. Vô luận ở đâu, làm chuyện gì, nói chuyện với ai, bóng dáng của anh cứ như u hồn quanh quẩn mãi không tan, cứ quẩn lấy cô làm cô không thể nào thở nổi.

Muốn quên một người, cũng khổ sở giống như ngừng hô hấp của mình lại, cô không có khả năng thay đổi tình huống trước mắt, hận mình tại sao lại mềm yếu như vậy, cũng hận cả người đàn ông kia.

Anh đã phá vỡ thế giới của cô, làm cho cô không trở về chân chính là mình như trước đây được nữa.

Nhưng yêu và hận, vốn chỉ có cách nhau trong gang tấc, yêu càng sâu thì hận cũng càng sâu.

Điều mà bây giờ Bạch Vận Đình có thể làm, chính là như một đứa con nít, liều mạng bịt kín lỗ tai lại, cho rằng như vậy là có thể ngăn lại những âm thanh sâu sắc đó....

Trái tim của cô, từng giây từng phút, đều vang lên cùng một cái tên Ngụy Minh Vũ....Ngụy Minh Vũ....Ngụy Minh Vũ.....

“Cô Bạch, đến nhà rồi.” Vạn Viễn Quốc chậm rãi dừng xe ở trước cửa biệt thự của Bạch Vận Đình, xuống xe lịch sự mở cửa xe cho cô.

“Cảm ơn.” Bạch Vận Đình cười nhạt bước ra khỏi xe.

Hoàng hôn dần xuống, mây đen giăng kín, đột nhiên nổi lên từng trận gió lốc, xem ra sắp mưa to rồi.

Gió thổi tóc cô bay tán loạn, cô vén tóc lại sau tai, vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy trước cửa biệt thự có một vật gì đó đang nằm im lìm một đống....

Nhìn qua bóng dáng hình như đó là của một người đàn ông, ngồi dưới đất ở trước cửa cửa biệt thự, đầu gục vào giữa đầu gối không nhúc nhích, không biết đã đợi bao lâu rồi.....

“Cô Bạch, cẩn thận! Có lẽ là những kẻ lang thang không có nhà để về thôi....” Vạn Viễn Quốc nhắc nhở.

Bạch Vận Đình ngoảnh mặt làm ngơ, từng bước bước đi qua đi....Mỗi một bước đi, trái tim của cô giống như đang nhảy múa trên lưỡi dao, sắc nhọn mà đau đớn đến khó thở.

Vài giọt mưa phun từ trên trời rơi xuống, thấm ướt khuôn mặt xinh đẹp mà tái nhợt của cô.

Cảm thấy có người đến gần, cái đồng hồ giắt giắt, chậm rãi ngẩng đầu lên.

“Nguy Minh Vũ.....” Dùng giọng nói khàn khàn của mình gọi lên cái tên mà bấy lâu nay cô giấu thật sâu ở trong lòng, Bạch Vận Đình cảm giác mình thật sự khó thở.

“Đình, em đã trở lại!” Nguy Minh Vũ mở to hai mắt, nhảy cẫng lên, khuôn mặt hiện lên mừng rỡ, giống như là trong nháy mắt lấy được bảo vật trân quý nhất của cả thế giới, “Anh luôn chờ em ở đây.....”

Nguy Minh Vũ cầm hai tay Bạch Vận Đình lên, vội vàng nói: “Những ngày này, anh đã suy nghĩ về chuyện của chúng ta rất nhiều lần. Mặc dù anh không biết tại sao em lại muốn đuổi anh đi, nhưng anh nghĩ, nhất định là lỗi của anh, nhất định là anh đã làm sai điều gì đó khiến em không vui. Nếu sự thật là vậy mong em hãy nói cho anh biết, anh sẽ sửa đổi mà!”

“Đình, anh không muốn mất em, anh yêu em, từ lần đầu tiên gặp em cho đến nay, cảm giác này chưa bao giờ thay đổi! Cho anh thêm một cơ hội để chứng minh.....”

“Anh là ai?” Vạn Viễn Quốc đi tới, xen ngang giữa hai người, nghi ngờ nhìn Nguy Minh Vũ, rồi lại nhìn sang Bạch Vận Đình, cảm thấy giữa bọn họ không phải là quan hệ bình thường.

“Anh ta là ai?” Nguy Minh Vũ nhìn chằm chằm người đàn ông tự dưng xuất hiện kia, lạnh nhạt hỏi Bạch Vận Đình.

“Anh ta là bạn trai mới của tôi.” Bạch Vận Đình nói rất dứt khoát và trực tiếp.

“Cái gì?”

“Xin lỗi, Anh Nguy à, giữa chúng ta không còn gì để nói nữa. Tôi đã có bạn trai mới, từ nay về sau, đường anh anh đi đường tôi tôi đi, anh đừng xuất hiện trước nhà của tôi nữa, nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ đuổi anh đấy!”

Bạch Vận Đình lạnh mặt xoay người sang thân mật khoác tay với Vạn Viễn Quốc, cười nhạt, “Viễn Quốc, vào trong ngồi một lát rồi hãy đi nha!”

“Thật là vinh hạnh.” Chưa bao giờ thấy người con gái lạnh lẽo như băng này chủ động, Vạn Viễn Quốc có cảm giác vừa mừng vừa lo.

Nụ cười của cô khiến cho Nguy Minh Vũ bùng phát cơn ghen dữ dội.

Hình như cô ấy chưa bao giờ cười với mình, nhưng bây giờ lại cười thân mật như thế với người đàn ông tự nhiên xuất hiện kia!

“Anh ta là ai?”

Bọn họ cùng đi vào trong nhà, trước khi đóng cửa thì Nguy Minh Vũ còn nghe được người đàn ông kia hỏi cô như thế.

“Một tên phiền phức mà thôi!”

Nhìn cô đóng cửa lại, Nguy Minh Vũ nắm chặt quả đấm, muốn xông tới, nhưng suy nghĩ lại cuối cùng hạ nắm đấm xuống.....

Cô ấy không tin mình, cô ấy đã hoàn toàn muốn cắt đứt với mình!

Làm sao đây? Mình phải buông tay ư? Nếu như người đàn ông khác, đã sớm buông tay chứ? Nhưng yêu quá sâu đậm, sao có thể nói buông liền buông?

Nguy Minh Vũ ngẩng đầu lên nhìn chân trời xa xa từng tia chớp xoẹt qua, tiếng sấm vang lên, mưa to cứ như con ngựa hoang mất khống chế mà không ngừng trút xuống.

Mặc ư to giàn giụa quất lên người, Nguy Minh Vũ ngơ ngác đứng ở ngoài cửa, giống như pho tượng không nhúc nhích. Anh biết, điều duy nhất bây giờ anh có thể làm, cũng chỉ có chờ đợi và chờ đợi, đợi cô hồi tâm chuyển ý.....

Mặc kệ phải đợi bao lâu, tốn bao nhiêu tâm sức, anh đều vui vẻ chấp nhận!

Bên ngoài mưa xối xả như trút nước, tiếng mưa rơi tí tách trên nóc nhà liên tục không dừng, toàn bộ biệt thự giống như đang bay theo mưa gió.

Anh ta đã về chưa? Mưa lớn như thế, không biết có bị ướt hay không.....

“Cô Bạch?”

“Hả? Chuyện gì?”

Bạch Vận Đình giật mình, không khỏi thầm mắng chính mình, người đuổi anh ta đi là mình, cố ý mời Vạn Viễn Quốc đi vào nhà để kích thích anh ta cũng là mình, nhưng bây giờ lại ruột nóng gan, mình thật sự không chịu nổi tính khí thất thường của mình nữa rồi!

“Sao cô cứ sưng người ra thế.....” Vạn Viễn Quốc và Bạch Vận Đình cùng ngồi ở trên ghế sofa, khuôn mặt tỉnh rụi tiến lên phía trước mấy bước, tay phải vòng qua ghế sofa, giống như muốn ôm cả người cô.

“Thật sao? Có lẽ là do tôi quá mệt mỏi.” Bạch Vận Đình miễn cưỡng cười nói.

“Vận Đình.....” Vạn Viễn Quốc hạ thấp giọng, cánh tay đặt lên bờ vai mảnh khảnh của cô, “Lúc này cô mời tôi vào nhà, tôi thật sự rất vui. Cô thật đẹp, cô là người đẹp nhất trong những cô gái mà tôi quen, dù là nghiêm mặt không nói lời nào, nhưng lại quyến rũ vô cùng.”

Anh ta ở bên tai cô thổi khí nói, khiến cả người Bạch Vận Đình nổi cả da gà, cô chỉ nhú lại hàng lông mày xinh đẹp.

“Vận Đình, mưa đang to như vậy, xem ra tôi không thể về được rồi, cô cho tôi ở lại đây một đêm nhé!” Vạn Viễn Quốc càng lúc càng đến gần, gần như sắp áp sát cả người vào Bạch Vận Đình.

Bạch Vận Đình không thể nhìn được nữa, vươn tay đẩy anh ta ra, anh ta không ngờ cô lại cự tuyệt mình nên hơi ngẩn ra.

“Thời gian không còn sớm nữa, anh Vạn, anh nên đi về rồi. Hơn nữa, quan hệ giữa chúng ta, không quen thuộc đến mức có thể gọi tên của đối phương.”

“Nhưng lúc này cô vừa mới nói tôi là bạn trai mới của cô.....”

“Đây chẳng qua là tôi mượn cớ mà thôi.” Bạch Vận Đình xoa trán, xem ra, là cô tự mình dẫn sói vào nhà.

“Mượn cớ? Tôi không phải là đối tượng để cho cô chơi đùa!” Ngày thường Vạn Viễn Quốc là một công tử giàu có được mọi người nâng niu trong lòng bàn tay, tùy hứng làm bậy đã thành thói quen, làm sao có thể chịu đựng được sự cự tuyệt và bỏ rơi của phụ nữ? Vì vậy liền thẹn quá hóa giận.

“Vốn tôi còn tưởng rằng cô là loại con gái ngây thơ trong sáng, nhưng xem ra, nhất định đã lên giường với thằng đàn ông ở bên ngoài kia rồi chứ gì. Rõ ràng lấy tôi ra để làm lá chắn, tôi đâu phải là thằng ngu! Hơn nữa đêm khuya thế này, cô còn mời tôi đi vào trong nhà ngồi, không phải muốn lên giường cùng tôi thì còn là cái gì? Rồi bây giờ lại từ chối, tôi không có tâm tình để đùa với cô! Mặc kệ như thế nào, hôm nay tôi nhất định phải có được cô!”

Vạn Viễn Quốc bỏ nhào về phía Bạch Vận Đình, ôm chặt cô, áp lên người cô.....

“Buông tôi ra!” Bạch Vận Đình ra sức giãy giụa.

“Tôi không buông đấy, bây giờ xem cô có thể làm gì được tôi?”

Vạn Viễn Quốc cười dâm đãng hôn lên môi Bạch Vận Đình, cô chợt quay đầu đi, nụ hôn nóng ẩm kia liền rơi trên trán cô, mùi hương của người đàn ông xa lạ làm cô thấy buồn nôn muốn ói.

“Buông tôi ra.....”

“Hôm nay cô đừng hòng trốn thoát!”

Hai người giằng co qua lại lẫn đến đến bờ tường, rèm cửa sổ bị giật xuống, vừa đúng có thể để cho người bên ngoài thấy tình cảnh bên trong.

“Đừng! Đừng mà....”

Bạch Vận Đình cảm thấy cực kỳ hối hận, vì không nên dẫn sói vào nhà, nhưng sức của cô có hạn làm sao có thể chống lại người đàn ông kia? Đang lúc hoảng sợ, nỗi tuyệt vọng và hối hận đan xen, sức lực phản kháng dần dần yếu đi.....

Sau tiếng “Xoẹt”, áo cô bị xé rách một mảng, lộ ra da thịt trắng nõn nà.....

“Đẹp quá!” Trong mắt Vạn Viễn Quốc hiện lên đầy dục vọng, áp cả người Bạch Vận Đình trên thảm lông.

Cô không có cách nào nhúc nhích, khuôn mặt trắng bệch, nhắm lại hai mắt chờ đợi vận rủi tới.....

9. Chương 9

“Buông cô ấy ra! Mày là đồ cặn bã!”

Đột nhiên có tiếng rống giận dữ dội vang lên, sức nặng đè trên người bỗng nhiên nhẹ hẫng đi... Bạch Vận Đình trợn to hai mắt ngẩn lệ nhìn đáng người cao to đang lọt vào tầm mắt.

“Ngụy Minh Vũ!”

Là anh! Anh ấy không bỏ mặc mình, lúc mình cần anh ấy nhất thì anh đã kịp thời xuất hiện!

“Thằng khốn kiếp này, dám giở trò với bạn gái tao hả? Tao thấy mày chắc là chán sống rồi!” Ngụy Minh Vũ tóm lấy Vạn Viễn Quốc đánh ột trận như tử nằm bẹp dí.

Lúc này nhìn qua rèm cửa sổ cuốn lên thấy cảnh tượng kia cũng đủ khiến anh tức hộc máu, lập tức đá văng cánh cửa chính của căn biệt thự. May mắn rằng anh đến kịp lúc nên cô không sao, chứ nếu không anh nhất định sẽ không thể nào tha thứ cho bản thân mình.

Quả đấm của anh vừa nhanh vừa mạnh, Vạn Viễn Quốc là một tên công tử bột đâu phải là đối thủ của một người có cơ thể cường tráng như anh? Một cú đấm khiến hắn lập tức ngã xuống đất không bò dậy nổi.

“Thôi, đừng đánh nữa!” Bạch Vận Đình thấy tình hình không ổn, vội vàng ôm lấy cánh tay ngăn cản Ngụy Minh Vũ.

“Lúc này mà em còn bảo vệ hắn ta sao?” Ngụy Minh Vũ tức giận đến nổi bốc hỏa.

“Người em bảo vệ không phải là anh ta, mà là anh. Em không muốn anh đánh chết người, sau đó phải vào tù ngồi.” Bạch Vận Đình quay đầu quát Vạn Viễn Quốc, “Anh còn không mau cút đi? Bộ muốn tự tìm cái chết sao?”

“Tôi đi...Tôi đi...” Vạn Viễn Quốc tè ra cả quần bò lê lét ra ngoài.

Sau khi hắn rời đi, chỉ còn lại Ngụy Minh Vũ và Bạch Vận Đình, còn có tiếng mưa rơi nặng hạt cùng khoảng im lặng cực hạn giữa hai người.

“Minh Vũ...” Bạch Vận Đình muốn cầm tay Ngụy Minh Vũ nhưng bị anh lạnh lùng hất ra.

Đây là lần đầu tiên Ngụy Minh Vũ từ chối cô, dĩ nhiên cô biết là mình gieo gió gặt bão, không thể oán giận bất kì ai.

Bạch Vận Đình thấy dưới chân chỗ Ngụy Minh Vũ đang đứng có một vũng nước đang dần tạo thành một vũng...

Cả người anh ướt sũng giống như vừa được vớt ra từ trong nước, hiện nước vẫn còn đang nhỏ giọt. Xem ra anh vẫn luôn canh giữ ở ngoài biệt thự, không hề rời đi.

Vừa nghĩ tới cảnh anh đứng một thân một mình trong mưa, Bạch Vận Đình đau lòng không thốt nên lời, cô càng nghĩ càng thấy hối hận vì hành động bốc đồng lúc này của mình.

Nắm chặt đầu ngón tay lạnh lẽo, cô đau đớn nghĩ, lần này mình thật sự đã đánh mất anh!

Đây rõ ràng là kết quả mà cô mong muốn, nhưng vì sao lại khiến cô cảm giác khổ sở giống như mất đi sinh mạng!

“Xin lỗi.” Chuyện cho tới bây giờ cô không có dũng khí cầu xin người đàn ông này tha thứ, điều cô có thể làm cũng chỉ là nói với anh một câu xin lỗi.

Xin lỗi vì anh yêu em nhưng em lại làm anh tổn thương sâu đến vậy...

Tiếng ‘Xin lỗi’ rất cuộc cũng khiến cho Ngụy Minh Vũ nổi giận. “Đây chính là điều em muốn nói sao?” Anh nhìn thẳng vào cô hỏi.

Quần áo cô bị xé rách một mảng, thoáng nhìn qua trông rất đằm đằm đáng yêu; sắc mặt tái nhợt, có thể thấy được lúc này cô hoảng sợ không ít; nhìn cô có vẻ gầy hơn rất nhiều, một tuần anh không ở bên cạnh cô, có phải cô ăn không ngon, không chăm sóc bản thân tốt không?

Người con gái này thật sự làm cho anh vừa yêu vừa hận. Anh hận không thể bóp chặt cổ cô để chất vấn, tại sao phải đối xử tàn nhẫn với anh như vậy? Vừa hận không thể kéo con người yếu đuối trước mặt mình vào trong ngực, dịu dàng yêu thương che chở cho cô, bảo vệ cô, cả đời không rời.

Cả đời...Anh muốn ở bên cạnh cô cả đời còn thì lại chỉ biết trốn tránh!

Chợt bước về phía trước mấy bước, quỳ nửa người trên thảm trải sàn, cầm lấy hai cánh tay cô, kiên định nhìn vào trong mắt cô.

“Có lúc anh thật sự rất muốn bỏ ra cái đầu nhỏ này của em để xem rốt cuộc bên trong đang suy nghĩ gì, hoặc dứt khoát moi tim em ra, nhìn xem trái tim em rốt cuộc có màu gì!” Từng câu từng chữ đều nghiêng rằng nghiêng lợi để nói.

“Em xin lỗi...” Bạch Vận Đình rũ mí mắt xuống, nước mắt trong suốt không thể khống chế tuôn xuống nhỏ giọt lên tấm thảm lông.

Đây là lần đầu tiên cô khóc trước mặt người khác.

Từ nhỏ đến nay cô chưa bao giờ thể hiện dáng vẻ yếu đuối trước mặt người khác, cũng chỉ có anh mới có thể ép cô khóc.

Khuôn mặt đã lâu không thể hiện tình cảm, thậm chí cô đã quên nên khóc như thế nào.

“Không cho phép nói em xin lỗi nữa, cũng không cho phép em khóc!” Ngụy Minh Vũ bá đạo nắm chặt tay Bạch Vận Đình, trong con ngươi đen láy là ngọn lửa vừa mãnh liệt vừa heo hút yên tĩnh đang bốc cháy. Ngọn lửa này từng là ngọn lửa cô sợ nhất, bây giờ thấy lại nó một lần nữa thật khiến cô cảm thấy vừa run rẩy vừa ngột ngào...

“Rốt cuộc em đang trốn tránh điều gì? Từ chối anh vì cái gì? Thật sự em rất chán ghét anh sao? Chán ghét lên giường với anh, tặng lần đầu tiên cho anh sao?” Ngụy Minh Vũ nhìn chăm chăm cô, “Nói cho anh biết, em sợ anh yêu em quá nhiều hay sợ rằng em yêu anh quá mức không thể dứt ra được?”

“Em sợ... Em sợ bản thân em sẽ yêu anh không thể dứt ra được.” Bạch Vận Đình run run giọng nói, rốt cuộc cũng thổ lộ bí mật khiến lòng cô sợ hãi nhất.

“Thật sự em rất sợ! Cho tới bây giờ em chưa từng được yêu. Vừa sinh ra em bị người khác hận là chuyện đương nhiên, đến chết cha em vẫn không tha thứ cho em...Em là nguồn gốc của mọi rủi ro... Em... Thật ra vẫn luôn khát vọng được yêu, vậy mà vẫn không bao giờ có được, từ đó về sau em đã hoàn toàn không dám hy vọng nữa. Nhưng anh lại đột nhiên xuất hiện... Em đối xử tệ với anh như vậy, rõ ràng anh nên chán ghét em, nhưng anh lại nói yêu em...”

“Em không biết cái gì là yêu, càng không biết nên yêu như thế nào, chỉ cần gặp lại anh, toàn bộ thế giới sẽ tối đen như mực, trong mắt em cũng không thể chứa được một người nào khác nữa. Thật sự em rất sợ, sợ mình sẽ lún sâu quá, muôn đời muôn kiếp không thể trở lại. Em sợ rằng nếu như có một ngày anh không còn yêu em nữa, em sẽ không biết nên tự mình giải quyết thế nào... Em...”

Nói đến đoạn này Bạch Vận Đình đã khóc không thành tiếng, Ngụy Minh Vũ thì lại vui mừng không sao tả xiết!

Anh nhếch môi, tâm trạng vui mừng bất ngờ như từ trên trời rơi xuống khiến anh vui vẻ cười khúc khích như một kẻ ngốc, “Ha ha ha ha...”

“Anh...” Bạch Vận Đình vừa tức vừa bối rối trừng mắt nhìn anh. Cô tỏ tình với anh, anh thì tốt rồi, cười quỷ quái như vậy, là đang cười nhạo mình ư?

“Xin lỗi em, Đình, tại anh thấy vui quá!” Ngụy Minh Vũ ôm lấy Bạch Vận Đình, thở ra một hơi thật dài. Trải qua nhiều khó khăn trắc trở như vậy, rốt cuộc cô cũng đã trở lại trong lòng anh rồi!

“Anh thích em, anh yêu em, suốt cả cuộc đời này!”

Anh nhiệt liệt hôn cô đến không thể kiềm chế, nụ hôn nồng nàn như một ngọn lửa đang bốc cháy hừng hực, trong nháy mắt như thiêu rụi cả hai người.

“Không cần phải hứa hẹn cam kết cả đời ngay lúc này đâu, ai biết sau này sẽ ra sao?” Bạch Vận Đình thờ dòn dập dẩy Ngụy Minh Vũ ra.

Đừng nên tin tưởng lời anh nói! Anh nói yêu mình, thích mình, mình tin điều đó là thật. Nhưng rốt cuộc có thể kéo dài được bao lâu? Một tháng? Một năm? Hay mười năm?

Một ngày nào đó cũng sẽ chia tay đứng không? Một ngày nào đó anh đột nhiên phát hiện cô không đáng để yêu rồi phất áo rời đi... Bạch Vận Đình không kiểm soát nổi suy nghĩ lung tung trong đầu như thế.

Xem ra “Tiểu băng sơn” này vẫn đang còn hoài nghi tấm lòng chân thật của mình rồi... Ngụy Minh Vũ dịu dàng nhìn vào mắt Bạch Vận Đình.

“Đương nhiên anh biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, ngày mai anh vẫn sẽ tiếp tục yêu em.” Anh kéo đầu cô qua, đặt ở trong ngực mình.

“Nơi này vĩnh viễn đều khắc tên em. Sau này mỗi một ngày anh sẽ ở cùng em, sẽ không để em sống một cuộc sống cô đơn lạnh lẽo như vậy nữa.”

“Anh xác định mình không yêu lắm người?”

“Em là đồ ngốc!” Ngụy Minh Vũ ôm chặt cô vào lòng, cô tìm không được nước mắt, tất cả đều chảy thấm vào lồng ngực ấm áp của anh.

“Em cho rằng anh yêu em chỉ bởi vì lòng tốt của em sao? Trên thực tế anh yêu tất cả con người em. Độc miệng, xấu tính, luôn có những hành động bốc đồng... Tóm lại mặc kệ là tốt hay xấu anh đều yêu như nhau. Cho nên em cũng đừng hòng vọng tưởng sắm vai “Góa phụ đen” trưng bộ mặt chán ghét anh ép buộc anh rời đi. Bé yêu à, anh đã nhìn thấu em rồi, em là của anh, chỉ có thể là của một mình anh!”

Ngụy Minh Vũ ôm lấy Bạch Vận Đình bằng một tay, đi về phía phòng ngủ.

“Anh sẽ không đứng ở một chỗ chờ đợi nữa. Nếu như em nhất định chờ anh nắm giữ em mới bằng lòng tin tưởng tình cảm của anh dành cho em, vậy anh sẽ nắm giữ lấy em, để cho đời này em cũng không xuống giường được, cứ hao tổn cả đời với anh thế đi!”

Bạch Vận Đình sững sờ nhìn Ngụy Minh Vũ thật lâu, khuôn mặt tuấn tú của anh thể hiện sự kiên nghị và quyết tuyệt không thể tưởng tượng nổi. Loại kiên nghị đó dường như không thể ngăn trở tỏa ra ma lực hấp dẫn mãnh liệt, hại cô si ngốc nhìn anh mà quên cả thở...

“Anh đúng là một kẻ ngu ngốc!” Bạch Vận Đình không nhận được mắng một tiếng rồi đỏ mặt ôm chặt cổ Ngụy Minh Vũ không buông.

Cô đành bó tay đầu hàng! Cả đời cũng chỉ có mình anh, nhất định chỉ chấp nhận một mình anh! Từ đó cho dù có núi đao cũng được, biển lửa cũng được, cô chỉ có thể làm việc nghĩa tin tưởng anh không đường lui, chỉ có thể lệ thuộc vào một mình anh.

Bởi vì anh đáng giá để cô lệ thuộc vào, đáng giá để cô yêu!

Bởi vì Nguyễn Minh Vũ vừa mới mắc mưa cả người ướt sũng, mà bởi vì Bạch Vận Đình vẫn rúc vào trong ngực anh cho nên áo cũng ướt theo. Vì vậy anh vừa bước vào phòng ngủ lập tức chạy thẳng tới phòng tắm mở vòi hoa sen. Chỉ chốc lát sau bồn tắm có thể sánh ngang mô hình hồ bơi nhỏ ngập đầy hơi nước như sương mù.

Nguyễn Minh Vũ cởi từng món đồ trên người lẫn nhau xuống, cũng không lâu sau hai người đều không còn mảnh vải.

Mặc dù đã từng thân thiết da thịt một lần nhưng mới nhìn thấy anh trần truồng như thế Bạch Vận Đình vẫn mắc cỡ không dám nhìn.

Cầm cúi xuống bị tay của anh nhẹ nhàng nâng lên, đối diện với hai mắt sáng ngời của anh.

“Em đã hiểu hay chưa? Anh sẽ dùng cả cuộc đời này để giữ chặt em, cho đến khi em tin tưởng anh mới thôi!”

Bạch Vận Đình kinh ngạc nhìn Nguyễn Minh Vũ, trong lòng vừa chua xót vừa ngọt ngào. Cô mềm mại lượn quanh trên cổ anh, khẽ hôn lên mặt anh, coi như đó là câu trả lời.

Nguyễn Minh Vũ mừng rỡ như điên ôm cô lên, song song luồn vào trong nước nóng, anh thật sự yêu chết đáng về mềm mại như con chim nhỏ nép vào người anh.

Nước nóng nhẹ nhàng bao quanh hai người, trong nháy mắt xua tan lạnh lẽo. Hai người như đang đóng cảnh yêu đương ở trong nước, em yêu thương anh...Anh hôn em, mắt rồi lại được khiến lòng họ tràn ngập hạnh phúc không thể hình dung được.

Lần nữa tiếp xúc da thịt đàn ông, Bạch Vận Đình chỉ cảm thấy tim mình xốn xang như nổi điên, mỗi tế bào trên người đều như đang điên cuồng khát vọng được anh vuốt ve.

“Đình, để anh tắm cho em trước nhé.” Đổ một ít sữa tắm Nguyễn Minh Vũ nhẹ nhàng bôi trên lưng Bạch Vận Đình, sau đó bôi dần đến toàn thân.

Dưới bàn tay anh là da thịt trơn bóng mịn màng, mỗi một nơi đều mềm mại quyến rũ như hoa tươi, sau khi ngâm trong nước nóng càng loáng thoáng ẩn hiện màu hồng mê người.

“Ừ...” Bạch Vận Đình ngoan ngoãn đáp lời, như đứa bé ngồi trên eo anh.

Cơ thể xinh đẹp bên dưới của cô đã khiến anh trào dâng dục vọng từ lâu, như có như không trêu chọc khiến từng mạch máu trên người anh giãn nở.

“Da em thật láng mịn...” Anh khen thật từ đáy lòng, bàn tay đi xuống theo cái cổ thon dài rồi đến bầu ngực trắng muốt của cô...

Hai gò bồng đảo của cô có chỗ lõm có chỗ lồi, hai điểm trên đỉnh đỏ thắm như mê hoặc người tới hái, khẽ run rẩy giống như cầu xin người khác yêu thương.

Nguyễn Minh Vũ không kiềm lòng nổi giữ lấy một bên âu yếu xoa nắn, đồng thời cũng ngậm một bên còn say sưa liếm láp bú mút...

“Ồ... Ừm...” Bạch Vận Đình phát ra tiếng rên rỉ đáng yêu mà ngại ngùng.

Mùi thơm trên người cô hòa quyện với mùi sữa tắm len lỏi vào trong mũi khiến dục vọng Nguyễn Minh Vũ càng dâng cao...

Đưa mắt nhìn sững một lúc anh mới từ từ âu yếu hôn người con gái trong ngực mình.

Cô mềm mại mở rộng bờ môi mặc anh xâm phạm. Nếu hai người đã cùng nhau xác định trái tim đối phương, cô cũng không gượng ép nữa mà trung thực đối diện với dục vọng của mình.

Hơi thở đàn ông quen thuộc khiến đầu óc cô choáng váng, môi lưỡi anh nhiệt tình khiến cả người cô nóng lên. Cô cũng không nén được ưỡn thẳng người lên, dùng giọng mũi phát ra tiếng thở dồn dập đáng yêu, tiếng rên quyến rũ không gì sánh nổi.

Không chỉ có thể cô còn đưa chiếc lưỡi thơm liếm lấy bờ môi đỏ mọng. Ngụy Minh Vũ không thể không hít vào một hơi, cô phản ứng nhiệt tình như vậy dường như khiến anh không chống đỡ được.

Lửa mạnh hùng hực thiêu đốt hai người, nóng đến nỗi cả hai như muốn tan chảy ra....

10. Chương 10

Ngụy Minh Vũ công kích tới tấp vào giữa răng môi Bạch Vận Đình, nước bọt nóng bỏng giao nhau trong cổ họng. Anh như đói khát không ngừng nuốt lấy chất mật có hương vị ngọt ngào của cô, mà cô cũng như thế. Anh liên tục đòi hỏi còn cô cũng không ngần ngại dâng tặng...

“Em muốn làm gì vậy?” Đột nhiên Ngụy Minh Vũ cảm thấy quá mức sợ hãi, phần nóng rực của anh đang bị bàn tay mềm mại nhỏ bé của cô nắm lấy...

Bàn tay nhỏ bé của Bạch Vận Đình đang cầm bộ phận nóng bỏng sưng tấy của anh, cô do dự chốc lát rồi cúi đầu xuống nhét nó vào trong miệng.

“Đình...” Cảnh tượng này thật sự kích động đến không thể tưởng tượng, Ngụy Minh Vũ chỉ cảm thấy tất cả phía trước như biến thành một màu đen.

Không phải mình đang nằm mơ chứ? Nữ Vương băng sơn cao cao tại thượng lại có thể quỳ trước mặt anh, dùng môi nâng niu hôn “cậu em” của mình? Anh thật sự rất cảm động!

Của anh quả thực rất lớn....Bạch Vận Đình vùi đầu dưới người anh khó khăn nhả ra nuốt vào, từng chút từng chút liếm vật nam tính của anh,

Đây là lần đầu tiên cô làm như vậy, khó tránh có phần không quen, nhưng trong lòng cô không hề có chút xấu hổ nào, nhất định là bởi vì cô quá yêu anh đúng không?

Ngụy Minh Vũ ngồi bên bồn tắm, thở dốc nặng nề theo từng bước trèo chọc do cái miệng nhỏ nhắn ấm áp mà ướt át của cô, cả người anh căng cứng như muốn bùng nổ.

Chịu đựng không được bao lâu anh đã bùng phát tất cả. Cô không ngờ dịch yêu lại nhanh và bất thành linh phun hết vào trong miệng như vậy, khiến cô ho sặc sụa....

Ngụy Minh Vũ yêu thương ôm lấy cô, giúp cô lau chất lỏng màu trắng dính trên khóe môi. Bây giờ anh đã có thể hiểu tại sao đàn ông đều muốn phóng thích vào trong miệng người mình yêu, cái này không chỉ là sự giao hoan cơ thể mà còn là sự chinh phục bằng tâm lý.

Mà Nữ Vương nhà anh cũng bị anh hoàn toàn chinh phục đúng không? Nghĩ đến đây anh hết sức vui mừng, ước chi rằng ngay lập tức có thể thông báo cho toàn thế giới biết cô là của anh!

Bạch Vận Đình khẽ thở nhẹ, cả người mềm mại thơm tho dựa vào trong ngực Ngụy Minh Vũ, để cho anh ôm cô vào lòng.

Từng lọn tóc của cô quăn quanh vòm ngực trần trụi của anh, cái miệng nhỏ hồng hồng vừa mới thường thức qua mùi vị của anh, nhìn qua vô cùng xinh đẹp không gì sánh được.

“Em thật đẹp!” Ngụy Minh Vũ mê muội nhìn cô, lần nữa hôn lên nơi tràn đầy dịch mật, nhiệt tình mút liếm.

Dục vọng tựa như động không đáy khiến con người ta hoàn toàn đắm chìm vào trong đó.

Hai người trần truồng dính sát vào nhau, cô mặt đối mặt ngồi trên eo anh, hai gò bồng đảo rất tròn rất cao không ngừng ma sát với ngực anh, triền miên quăn lấy anh ...

Ngụy Minh Vũ một tay ôm eo thon cô, một tay bấm vào mông cô, cảm nhận xúc cảm co dãn no đủ.

“A... Ừm...Áaaa...” Bạch Vận Đình xinh đẹp mê người, hết sức quyến rũ rên rỉ.

Nước gợn bên cạnh hai người không ngừng dập dờn, vỗ vào bốn vách phát ra tiếng động kịch liệt. Anh và cô giống như hai người mất trí, chỉ biết yêu thương như dã thú, liều mạng dính lấy đối phương không rời.

Bàn tay anh thô dày hoạt động từ trên xuống dưới ở lưng cô, mà cô dùng sức ôm cổ anh, chân ngọc thon dài quần trên đùi anh, uốn éo từ trên xuống dưới kích thích trên chộc anh sưng lên.

Hai người đều cảm giác dục vọng mãnh liệt thiêu đốt con người, anh chạm tới khiến cô cảm thấy thật thoải mái. Nơi riêng tư trống rỗng không hiểu sao làm cho cô cảm thấy nôn nóng, không biết phát tiết như thế nào, chỉ có thể liên tục thúc giục anh tiến công.

“Ừ...Ừm... Cho vào đi...Anh nhanh lên một chút...”

Cô yêu kiều tựa như hiệu lệnh xung phong, đầu óc anh vang lên tiếng ông ông, không thể tiếp tục chịu được nữa, bắt lấy cái mông trắng nõn mê người của cô, dùng sức đâm thật sâu vào bông hoa mềm mại nóng ướt...

Bên trong mềm mại trơn trượt dường như làm anh phát điên, không cho nhau không gian thở dốc, anh vội vàng bắt đầu chuyển động...

“Áaaa...Ừm...Sâu thêm một chút...Sâu hơn chút nữa...Áaaa A...A...” Nơi riêng tư trống rỗng đã được bỗng được bổ sung, bắt đầu thở gấp, cô phát ra tiếng kêu vui sướng.

Chỗ sâu của bông hoa vừa mềm vừa ướt, chặt chẽ bao lấy thổi sắt cương cứng của anh, cảm giác mơn mẩn làm cho không có người đàn ông nào chịu được!

“Em thật sự khiến anh phát điên mất!” Tay anh vịn chặt cặp mông tuyết trắng của cô liên tục rút ra đút vào. Bởi vì động tác quá mạnh nên cơ bắp cường tráng nổi lên cuộn cuộn, tạo lên đường cong rõ ràng, vô cùng sức quyến rũ đàn ông.

“Á... Ừm... Áaaa...Ừm...Sâu nữa...Lớn quá.... Trời ạ...Ừm...”

Bạch Vận Đình như người chết đuối ôm lấy cổ anh, cơ thể trắng muốt như cung tên duỗi ra phía sau, đồng thời cũng giang rộng ra bắt đùi, để anh thuận lợi đi vào chỗ sâu cho hai người đều tận hưởng khoái cảm.

Ngụy Minh Vũ cắn chặt răng chạy nước rút ở trong cơ thể mềm mại tuyệt mỹ của cô, mồ hôi trên mặt nhỏ giọt vào trong bồn tắm.

“Minh Vũ...Tuyệt quá... Tuyệt quá ... Em muốn hơn nữa...Sâu hơn nữa.... Mạnh hơn chút nữa...” Bạch Vận Đình khẽ ngâm nga như nói mê, mỗi một lần anh đút vào đều chạm tới điểm mẫn cảm của cô, dục vọng nóng bỏng ma sát như hoa kiều mỵ khiến cả người cô mềm nhũn, lửa tình nóng bỏng như sôi, không cách nào kiềm chế bản thân.

Cả người cô dính trên ngực anh, nghênh hợp động tác của anh, di chuyển từ trên xuống dưới ném đưa cơ thể mềm mại của mình...

Mỗi một lần vật nam tính của anh thúc vào cô liền nghênh hợp xóc nảy cùng anh, mà mỗi một lần anh hạ xuống cô cũng thấp tùng cùng anh để anh được đâm vào vị trí sâu nhất trước nay chưa từng có.

Dòng điện vui sướng kích động quanh người cô, gò má xinh đẹp đỏ rực như hoa anh đào, xinh đẹp như ráng mây. Tư thái phóng túng lớn mật của cô tựa như một con thú mẹ cầu hạnh phúc, không ngừng đòi hỏi đàn ông vuốt ve.

Không biết từ lúc nào hai người động tình tiếp tục hôn nhau, mà người dưới cô không ngừng rỉ dịch ướt làm dịu vật phái nam trong cơ thể cô, để cho hai người giao hoan càng ngày càng thuận lợi trôi chảy hơn.

“A...Minh Vũ... Sâu hơn nữa....Tuyệt quá....Đúng rồi, là chỗ đó đó....Áaaa...” Bạch Vận Đình mở hai mắt ngập nước nhìn người đàn ông trước mặt, không biết từ lúc nào lại tiếp tục có cảm giác đòi hỏi ham muốn.

Anh bị cô không hề nhẽo rên rỉ làm cho khí huyết dâng trào, cho dù lý trí có mạnh hơn nữa cũng không bù được thú tính. Mặc dù anh muốn dịu dàng yêu cô nhưng thật sự anh không nhịn được nữa...

Gầm nhẹ trong cổ họng, anh bẻ lấy cái mông cô vừa nhanh vừa mãnh liệt, vừa cuồng dã vừa kịch liệt đâm vào trong bông hoa mềm mại.

“A...Áaaa....Mạnh quá...Nhanh quá...Nhanh quá đi... Ừm... Em sướng quá...” Anh kịch liệt đút vào khiến cô không chịu nổi phát tiếng thét kèm theo rên rĩ.

Mãnh liệt đến nỗi không chịu nổi khoái cảm kích thích cô, Bạch Vận Đình thở gấp, giấy dựa kịch liệt nghênh hợp với Ngụy Minh Vũ mãnh liệt đến mức điên cuồng.

Bàn tay anh dùng sức nắm chặt eo nhỏ cô như muốn bẻ gãy cô, sự thúc đẩy điên cuồng còn có gấp rút đút vào tới tấp của anh khiến cô có cảm giác như mình sắp bị tàn phá.

Nhưng chính sự nhiệt tình gần như ngược đãi này lại khiến cô vô cùng hưng phấn. Vào giờ khắc này cô thật sự cảm nhận được anh khát vọng muốn cô cần cô đến mức nào.

“A...Minh Vũ....Em không xong rồi....Áaaa....Dừng lại đi... Em không chịu nổi nữa đâu....” Bạch Vận Đình lắc lắc đầu, rồi rít khóc ò lên.

“Em yêu, ráng thêm chút nữa.” Mồ hôi Ngụy Minh Vũ chảy đầm đìa, theo từng động tác của anh nước cũng gợn lên phát ra tiếng động kích thích mỗi lần hai người ma sát với nhau. Cô vừa vui vẻ vừa khổ sở giấy dựa trong chốn thiên đường lẫn địa ngục, không thể chịu đựng quá nhiều khoái cảm.

“Minh Vũ....Dừng lại đi....Em chịu không nổi nữa....Áaaa...” Cơ thể mềm mại cô không tự chủ co rút liên hồi rồi thét lên chói tai, cô thật sự khó chịu quá, khắp người dậy sóng cuộn cuộn như sắp sửa bắt đầu lên đỉnh.

“Chờ thêm chút nữa, chúng ta sẽ cùng nhau đến.” Ngụy Minh Vũ vừa thúc đẩy, vừa hà hơi vào bên tai cô, liếm vành tai nhạy cảm của cô, gặm cắn nhẹ nhẹ, “Em đúng là tiểu yêu tinh, để trừng phạt cái tội lẳng lơ bỏ đi suốt một tuần lễ của em, anh muốn trừng phạt em thật thích đáng.”

“Dừng mà... Em biết sai rồi mà? Em xin lỗi....Tại em không tốt, được chưa...Áaaa...” Bạch Vận Đình điềm điềm đáng yêu nhìn người đàn ông có tư tưởng xấu xa đang cố tình hành hạ cô.

“Không được! Vì muốn trừng phạt em thật thích đáng, anh nhất định phải yêu em tới chết mới thôi.” Ngụy Minh Vũ phát ra tiếng cười trầm đục, tiếp tục dong đưa mạnh mẽ phần eo, va chạm ra vào nơi bông hoa vừa ướt vừa nóng không biết mệt mỏi.

“Em biết em sai rồi...Anh hãy bỏ qua cho em đi....Áaaa.... Không...Em sẽ chết mất....”

Tiếng cô cầu xin nghe vừa đáng yêu vừa đáng thương, anh đang khi dễ cô, khi dễ đến phát nghiện, liên tục công kích đến điểm mẫn cảm của cô.

“A...Anh thật đáng ghét...Áaaa...Đúng rồi...Chỗ đó đó...Em thoải mái quá...Áaaa...” Bạch Vận Đình không biết rốt cuộc là mình ghét hay yêu thích, chỉ có thể nói mê những từ không có ý nghĩa.

Khoái cảm mãnh liệt khiến cả người cô run rẩy co rút, chỉ biết là không ngừng phát ra tiếng rên rĩ khàn khàn.

Khi Ngụy Minh Vũ công kích kịch liệt thì cô lại cuồng loạn giấy dựa phần eo của mình, nước mắt trong suốt không ngừng rơi từ trên khóe mắt, hàm răng trắng tinh cắn cắn cái miệng nhỏ hồng hồng cũng sắp bong da, đầu lưỡi liếm được mùi vị máu tươi.

“Dừng cắn, đừng cắn nữa.” Ngụy Minh Vũ đau lòng đưa ngón tay vào trong miệng cô, yêu thương vuốt ve khoang miệng mềm mại của cô.

Cái lưỡi nóng ẩm thơm mát liếm mút ngón tay anh, cảnh tượng dâm mỹ này khiến ngọn lửa dục vọng trong anh càng bùng cháy, tận tụy chạy nước rút không ngừng nghỉ.

“Ừ... Ừm...Áaaa...” Bạch Vận Đình đón nhận đợt tấn công dưng mãnh của Ngụy Minh Vũ, vẻ mặt nhăn nheo khác thường. Trong thời gian kéo dài tần suất đút vào, rốt cuộc cô không nhịn được nữa, âm hộ co rút từng chập dồn dập kẹp chặt dương vật của anh.

“Áaaa...”

Hai người cùng lúc phát ra tiếng thở gấp, Ngụy Minh Vũ không thể tiếp tục nhăn nheo, hoàn toàn bỏ qua mọi phòng thủ, cùng với tiếng gào nhẹ đều rút hết tất cả nhiệt lượng vào trong cơ thể cô.

Tiếng thở dốc kịch liệt hòa cùng tiếng nước lách tách, thật lâu sau mới dịu dần đi.

Mái tóc dài màu đen của cô phủ loạn trên bộ ngực cường tráng của anh, cơ thể nhạy cảm thính thoảng co rút, liên tục hút chặt anh như chưa trút được hết dục vọng.

“Anh yêu em!”

“Em cũng yêu anh!”

Đôi bên nhìn thật lâu vào đối phương, hai người đều bất tri bất giác lên đỉnh cùng lúc, sau đó trao cho nhau một nụ hôn thật nóng bỏng.

Ngụy Minh Vũ cầm khăn tắm lau khô mình, rồi lại dịu dàng lấy khăn lau khô cả người cô, bế cô đến trên giường, để cô nép vào trong ngực mình.

Cô chăm chú nhìn từng động tác của anh, hai mắt sáng trong như nước.

“Yên tâm, anh sẽ không rời bỏ em.” Anh khẽ mỉm cười, dịu dàng vuốt ve khuôn mặt cô.

“Minh Vũ, ngoài anh trai em, em chưa từng tiếp xúc với cơ thể người ngoài, anh là người đầu tiên đó.” Cô mềm mại dựa vào trong ngực anh.

“Cảm giác như thế nào?” Anh cười hân hoan lên tóc cô.

“Rất tuyệt!”

“Còn nhớ rõ không? Lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, anh làm xước mu bàn tay mình, người khác không hề chú ý tới anh, chỉ có em, chẳng những dừng lại hỏi anh còn giúp anh băng bó vết thương. Từ lúc đó trở đi anh đã yêu em!” Anh vuốt ve tấm lưng trắng tuyết bóng loáng của cô.

“Có sao? Sao em không nhớ gì cả?” Cô ngẩng đầu lên nghi ngờ hỏi.

“Em là tổng giám đốc nữ cường nhân, mỗi ngày đều kiểm tỷ bạc, nhớ mới là lạ!” Ngụy Minh Vũ cười nheo cái mũi tinh xảo của Bạch Vận Đình.

“Cho nên anh mới nói...Lần đầu tiên anh bị hấp dẫn cũng không phải do bề ngoài của em...”

Bạch Vận Đình nhớ tới lúc ấy ở bên ngoài phòng giải khát nghe được cuộc nói chuyện, thì ra thật sự là cô hiểu lầm, điều anh nói lúc ấy không như ý cô đã nghĩ.

“Nếu như nói không yêu thích bề ngoài của em là giả dối. Nhưng anh vẫn muốn nói cho em biết, đối với anh mà nói quan trọng hơn vẫn là tấm lòng của em. Tuy rằng nhìn vào em rất lạnh lùng, lúc nói chuyện rất độc miệng nhưng trên thực tế em là một cô bé rất hiền lành lại hay xấu hổ.”

Bạch Vận Đình cảm thấy ngọt ngào trong lòng, ngượng ngùng vùi khuôn mặt đỏ bừng vào sâu trong hõm vai anh.

Ngụy Minh Vũ cười nhẹ, “Nhất là đáng yêu bây giờ, vô cùng dễ thương.”

“Ghét ghê!” Cô ngại ngùng đánh anh, vừa mới nâng tay lên đã bị anh cầm lại, sau đó đưa lên khoe miệng, âu yếu nâng niu hôn lên từng ngón tay một.

Anh vừa hôn vừa ngưng mắt nhìn cô, trong ánh mắt tràn ngập tình cảm, cô nhìn thấy cũng cuồng loạn trong lòng, trong nháy mắt gương mặt ửng hồng.

Dáng vẻ thẹn thùng của lại vén lên bức màn tình dục lần nữa, anh dứt khoát lật người đè cô ở dưới người mình, tiếp tục hôn lên cánh môi mềm mại như hoa, bàn tay không an phận chạy dọc người cô.

Khi tay anh di chuyển đến hai gò bồng đảo, cô rên rỉ: “Anh vẫn còn tinh lực à?”

“Chỉ cần là em anh vô cùng nhiều tinh lực, huống chi mới vừa rồi anh nói muốn trừng phạt em, chỉ một lần sao có thể đủ?” Ngụy Minh Vũ cười nhẹ, vừa xoa nắn vừa cúi đầu hôn liếm.

“A...” Cơ thể vừa mới trải qua tình cảm mãnh liệt hết sức mãn cảm, sao có thể chịu được trêu đùa trực tiếp như thế? Bạch Vận Đình run rẩy cả người muốn tránh né bàn tay và môi lưỡi trí mạng của Ngụy Minh Vũ nhưng toàn thân như nhũn ra, không thể nào nhúc nhích.

Đệ đệ to lớn dưới người anh từ từ dựng thẳng lên, đứng vững tỏ rõ phong thái hùng dũng phái nam, nhao nhao muốn thử, chống đỡ trên bắp đùi cô.

“To vậy hả...” Bạch Vận Đình đỏ bừng mặt, không dám nhìn về phía dương vật sắp sửa tàn sát cơ thể mình.

Chỗ đùi chống đỡ dục vọng nam tính như bắt lửa, sóng nhiệt vọt thẳng vào trong huyết động, bông hoa vô cùng nhạy cảm khẽ run rẩy, ẩm ướt muốn tham gia vào.

“Càng lớn sẽ càng là cho em vui sướng đó bé yêu ạ...”

Vừa ngẩng đầu, Bạch Vận Đình nhìn thẳng vào trong đôi mắt thiêu đốt dục vọng của người đàn ông nào đó, giống như một ngọn lửa mạnh đồng thời cũng thiêu đốt cô.

Anh tách hai chân cô ra, bắt hai chân gác lên cánh tay của mình, lộ ra huyết động xinh đẹp. Anh hít sâu một hơi, nhắm vào nơi đó, nín thở đâm vào.

“Ôiiiiiii...” Hai người cùng phát ra tiếng rên rỉ thỏa thích.

Cơ thể cô vừa ướt vừa nóng bọc chặt lấy anh, sáng khoái khiến anh như bay lên trên thiên đường.

“Anh chuẩn bị làm nha...” Một lời thông báo dịu dàng, Ngụy Minh Vũ chậm chạp bắt đầu chuyển động.

“Minh Vũ...Áaaa... Ừm...” Trong miệng Bạch Vận Đình thoát ra từng tiếng rên rỉ yêu kiều, tóc dài đen như mực xoa trên người tôn lên làn da trắng tuyết. Ánh mắt cô kiều diễm như hoa, bởi vì tình dục nhuộm màu mà càng tỏa ra hương vị mê hoặc người.

Sao anh có thể chịu được vẻ đẹp như thế? Không khỏi tăng nhanh tốc độ, trở nên cuồng dã.

“A...Chậm chút...Áaaa...Không được.....Em chết mất... Minh Vũ...Áaaa...”

Kích thích mãnh liệt khiến Bạch Vận Đình liên tục thét chói tai, đáng vẻ cầu khẩn diễm đam đáng yêu, vẻ mặt vừa thanh thuần vừa mê loạn khiến lửa dục trong anh càng cháy rực hơn, càng đâm vào sâu hơn...

“A.....Đừng màn...Chậm lại...Chờ chút...Á....Cảm giác thật kỳ diệu...Áaaa...”

Anh cúi người hôn cô nhiệt tình, nụ hôn này vừa mát vừa nhiệt tình, đầu lưỡi anh vẫn liếm láp nơi cô mãi cảm nhất. Hơi thở hai người giao nhau ở một chỗ giống như thuốc tăng cường tình cảm khiến cơ thể hai người nóng lên, muốn ngừng mà không được, biến tình điên cuồng không dứt!

Anh vừa hôn cô vừa cuồng nhiệt kéo ra đưa vào, cảm nhận nhiệt độ nóng ẩm bên trong huyết động, yêu thương từ tận đáy lòng lan ra như cỏ dại giống như vùng đất thủy triều mùa xuân kết hợp.

“Thích không?” Ngụy Minh Vũ động tình nhìn người yêu nằm bên dưới.

“Ừm... Thích....Thích lắm... Sao có thể vui sướng đến vậy... Minh Vũ.....Em rất muốn tiếp tục...” Bạch Vận Đình dường như trút hết hơi để nói, xong vòng tay ôm quanh cổ Ngụy Minh Vũ.

“Thật sự anh cũng muốn được ôm em mãi như vậy, đừng làm gì cả.” Giọng Ngụy Minh Vũ hơi khàn, lộ ra từ tính phái nam đặc biệt.

“Ừ...Ừm... Minh Vũ...” Cả người Bạch Vận Đình nóng lên, không ngừng run rẩy. Chỉ mấy câu tâm tình cũng khiến cô khó có thể kiềm chế như vậy, lực ảnh hưởng của người đàn ông này đối với cô quả thật là khủng khiếp.

“Em yêu, em thật đẹp! Đến bây giờ anh vẫn không dám tin rằng mình lại có được em. Sau này anh chỉ muốn nhốt em lại, không cho bất kỳ người đàn ông nào chạm vào em.”

“Không ngờ tham muốn chiếm hữu của anh lại khủng bố như vậy!”

“Chỉ đối với một mình em mà thôi.”

“Áaaa...Đừng bắt ngờ làm tăng tốc nhanh như vậy....Em...Áaaa...”

Âm hộ mềm mại không ngừng bị anh rút ra đút vào, đóa hoa như xấu hổ lặng lẽ co rút lại khiến cho luồng khoái cảm lui khắp toàn thân...

Bị dương vật phái nam vừa nóng vừa cứng tiếp tục đâm chọc vào trong chỗ sâu nhất, chỗ mẫn cảm nhất của cơ thể, Bạch Vận Đình chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, lần lượt cảm nhận được sung sướng lên đỉnh!

Thấy nét mặt như si như say của cô, biết cô đã ở vào hoàn cảnh tốt nhất, Ngụy Minh Vũ khẽ cong cong môi, càng di chuyển mãnh liệt hơn, “Đình, thật sự em rất tuyệt!”

“Áaaa...Sướng quá....Rất dễ chịu....Minh Vũ....Em sắp rồi...Áaaa...” Búp hoa nơi hang động không chịu nổi quá nhiều đợt công kích, Bạch Vận Đình vừa nức nở vừa rên rỉ, siết chặt vật nam tính đang tàn sát bờ bãi trong cơ thể mình.

“Đừng kẹp chặt quá...” Ngụy Minh Vũ thở gấp, đè cô lại rồi nâng cao hai chân cô, rong ruổi từ trên xuống dưới như ngựa hoang.

“A...Em không chịu nổi...Anh tuyệt quá...Oh.....Áaaa...Ừm... Minh Vũ...” Cô bị động tác cuồng dã của anh làm cho thần hồn điên đảo, nhiệt lượng trong cơ thể như lửa bùng cháy, khoái cảm vung vẩy khắp nơi khiến đầu óc cô trống rỗng. Trong tiếng rên rỉ, âm hộ rỉ ra dịch yêu nóng ảm, đồng thời quắn chặt trong cơ thể to lớn, bầu vú cao trào tuyệt mỹ.

Trước mặt bỗng như tối đen, ý thức đã cách xa chẳng biết từ lúc nào...

Bạch Vận Đình cảm giác cả người như bị ném lên đám mây, bay bổng, choáng váng, lâng lâng vui sướng như đang lơ lửng ở giữa không trung.

“Anh yêu em, Nữ Vương bệ hạ à, chỉ cần em bằng lòng anh cam tâm tình nguyện cả đời làm người hầu trung thành của em, không xa không rời!”

Bạch Vận Đình khẽ mở mắt, đối diện với ánh mắt dịu dàng của Ngụy Minh Vũ, thâm tình trong đó khiến cô cảm động, không biết từ lúc nào đã rơi nước mắt.

“Đây chính là lời anh nói đó nhé! Từ nay về sau không bao giờ được rời bỏ em, anh chỉ có thể là của riêng em. Nếu anh dám nhìn người con gái khác thì em sẽ trừng phạt anh!”

Bạch Vận Đình vươn tay ôm lấy sau lưng Ngụy Minh Vũ, cảm giác đây chính là nơi hội tụ tâm linh của mình, cuộc đời này vĩnh viễn là bến đỗ để cô tránh gió.

“Dĩ nhiên, dù cho em có trừng phạt anh thế nào anh cũng đều vui vẻ chấp nhận, Nữ Vương của anh à.”

Ngụy Minh Vũ cười hân hoan lên môi Bạch Vận Đình, cô cũng ngoan ngoãn mở miệng tiếp nhận, trong lòng hạnh phúc không nói nên lời, chỉ có thể dùng hành động để nghiệm chứng tình yêu của nhau.

Ngoài cửa sổ hoàng hôn đang lên, mưa to cũng đã ngừng, cuộc sống tốt đẹp yên tĩnh hết sức bao dung bọn họ.

Có anh làm bạn cô sẽ không bao giờ cô đơn nữa!

Còn có nhiều hạnh phúc vẫn đang chờ đón cả hai ở phía trước, cô đã không thể chờ đợi chỉ muốn đến ngay được sống bên anh trọn đời!

[HẾT TRUYỆN]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-vuong-lanh-lung-van-van-tue>